N:r 16. ÅRG. 43 25 OKT. 1938 PREN.-PRIS 2: 25

以便以設耳

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

耶和華以拉

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

NÖD OCH NÅD.

Den 14 okt. anordnades av S. M. K. en missionsafton å K. F. U. M. i Stockholm. Efter sommarens förskingring kändes det gott att åter få sammanträffa med vår Missions trogna vänner.

D:r *Karl Fries* inledde med orden i Es. 63: 9, "I all deras nöd var ingen verklig nöd, ty hans ansiktes ängel frälste dem. Därför att han älskade dem, förlossade han dem. Han lyfte dem upp och bar dem alltjämt, i forna tider."

Det råder nöd i Kina, sade talaren bl. a., och ej minst på vårt fält. Varje brev hem talar om bombfällning över våra missionsstationer, knappast någon har undgått det. I Sinims Land har varit gripande skildringar om en dylik i Chiehhsien. Nöd var det för mannen i Chiehhsien, och för hustrun, men i denna nöd var ingen verklig nöd. Den förde till att mannen blev frälst.

Våra egna ha att genomleva en tid som aldrig förr, om ock inga dödats eller skadats. Vi ha hört om Ishih. Allt förstördes för våra vänner Erikssons. Det var nog inte så lätt att göra som det står i Hebr. 10: 34 (g. öv.): Med glädje se sina ägodelars förstöring. Men genom Guds nåd förmådde de det.

I alla brev höra vi, huru glada och frimodiga missionärerna äro, ja, tacksamma att få stå i tjänsten, vissa om, att de äro på rätt plats. En stor uppmuntran i deras arbete är den stora mottaglighet, som flyktingarna visa för evangelium. Deras uppoffrande arbete har också vunnit erkännande av myndigheterna. En stor prövning för dem är, att de icke kunna få några underrättelser från hemlandet. Och dock, ingen verklig nöd, därom vittnar deras villighet att hålla ut. Hans ansiktes ängel frälste dem! Vi få stå dem bi i vår förbön, vi *måste* vara uthålliga. De behöva förstärkning, men vi se ingen möjlighet att nu sända någon.

Om vi blicka ut över Kina i sin helhet, så kunna vi med glädje anteckna, att inom C. I. M. ha under året döpts 3.000 personer trots de fruktansvärt svåra förhållandena. Genom Brittiska och Utländska Bibelsällskapet ha sålts över 3 miljoner biblar och bibeldelar.

Så är då i deras nöd ingen verklig nöd.

Doktorinnan *Jane Guinness* talade

därefter och hade som text 1 Tess. 4: 11, 2 Kor. 5: 9 och Rom. 15: 19—21.

Talarinnan uttalade först sin stora glädje över att åter få träffa samman med de kära missionsvännerna i Stockholm. Därefter övergick hon till texten och yttrade bl. a.:

I första texten betonar Paulus vikten av: "att sätta eder ära i att leva i stillhet". Det ligger nog i vår natur att söka ära i framgång, och det är nog ej oriktigt, om det sker på rätt sätt. Här få vi lärdom om Pauli sätt att söka ära. Vi skola se det mot bakgrunden av Tessalonikernas liv. Paulus hade talat om Jesu återkomst, och nu förmanar han dem att sätta sin ära i att vara stilla. Han *ber* Guds folk sätta sin ära i att vara stilla. Det är ej världens sätt, den vill göra något stort, men Guds församling bör noga akta på ordet och vara stilla. Eljest kunna vi ej ta emot vad Gud har att ge. Man vill vara med och höra allt och förstå allt, men då blir det så lätt förflyktigat och förströtт. Blir man stilla, blir man stark. Må Gud hjälpa oss sätta vår ära i att vara stilla.

I andra texten säger Paulus: "Därför söka vi ock vår ära i att vara honom till behag, vare sig vi äro hemma eller borta."

Här vill Paulus säga, att det gör det samma om vi äro borta eller hemma, (d. v. s. leva eller dö). Vi skola blott i allt söka att vara Gud till behag. Många troende tala gärna om hur ofta de synda. Det har ej blivit en visshet för dem, att vi få vara Herren till behag; vi få gå med upplyftade huvuden. Vara honom till behag. Paulus framhåller detta lyckliga liv, att leva som Guds återlösta, vara heliga som han är helig. Ej för att vi äro något i oss själva utan därför att han ger oss kraft. Vi få se bort från oss själva och se upp på honom. Detta är att vara honom till behag. Det få vi skriva över allt. När vi gå i vår dagliga gärning; honom i allt till behag. Var vi gå och stå få vi genom Guds nåd äga denna erfarenhet.

I den sista texten talar Paulus om sig själv som en offerpräst bland hedningarna, så att de bliva ett Gud välbehagligt offer. "Jag har satt min ära i att ej förkunna evangelium där Kristi namn redan var känt." Drivkraften var att de som intet hört borde få höra. Målet är att komma i kontakt med dem som ej hört något. Gud vill hålla den lågan brinnande, att komma i kontakt med dem som stå främmande. Gud ger tillfälle, bara vi stå på vakt.

Vi glädjas att våra missionärer få gå ut; vi få gå ut med dem. Vi här hemma, vi böra sätta vår ära i att vara med i missionsarbetet genom förbön och offer. Vi kunna ej sätta oss in i det fruktansvärda förhållande som nu råder i Kina, men mitt i denna nöd växer det upp en Kristi församling. Och det vittnas i Kina som aldrig förr. Och bedes! En ödmjuk bekännelse om sina egna och sitt folks synder. Utan bitterhet och hat. Också vi behöva ödmjuka oss, och vi behöva bedja, ej endast för Kina utan också för Japan. Bland de japanska trupperna finnas också troende, och det har hänt att de gått till missionsstationerna och varit med vid gudstjänster. Kina väntar på vår hjälp. Bed Gud, att vi må gå in i tjänsten frimodigt.

Ära i att vara stilla, honom till behag och att predika evangelium bland dem som aldrig hört.

Missionssekreterare *Martin Lindén* läste därefter ett brev, som nyss kommit från Kina och som beskrev de svåra förhållanden som de våra, särskilt å vårt Shansifält, arbeta i. Under allt äro de dock frimodiga och glada över att de få lida med kineserna.

Efter en bönestund var det samkväm varefter missionssekreteraren avslutade med bön.

H. B.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Läget i Kina.

Beträffande läget på vårt arbetsfält i Kina hänvisa vi till de i detta nummer av vår tidning införda breven och ha ej här mycket att tillägga. Vi vilja dock nämna, att Arbetsutskottet för Shensi- och Honandelen av fältet kunde ha sammanträde i Tali den 8—9 sept. Bl. a. samtalade man då om två stora behov, vilka syntes behöva bli föremål för förbön: behovet av förstärkning i arbetet och behovet av extra medel för reparationer, på grund av skadegörelse på missionsstationerna under kriget. Sedan dess har vägen till fältet blivit ännu mera tillstängd, och det synes vara ännu mera omöjligt att sända ut missionärer såsom förstärkning. Må vi dock göra detta till föremål för bön. Gud förmår att öppna stängda vägar. Han kan och skall i sin goda tid göra det möjligt för våra missionärer att resa ut. "Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?"

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på S.M.K:s expedition *torsdagen den 27 oktober* kl. 7 e. m. *Alla varmt välkomna!*

FRÅN MISSIONÄRERNA

Bevarande nåd.

Utdrag ur brev från missionär *Carl Blom,* skrivet i Yuncheng den 29 aug. 1938.

— — —

För fjorton dagar sedan skrev jag och hoppas det brevet nått er, och ni alla därigenom fått de senaste underrättelserna från oss. Sedan dess har emellertid Selfrid Eriksson varit här på cykel två gånger och även Lisa Gustafsson tittat hit en gång på ett par dagar. Det gladde oss att se dem båda så duktiga och även höra att Hanna Eriksson var kry. Hennes lille Lars blev svårt förkyld under grottvistelsen vid bombarderingen, men synes nu börja repa sig igen. Deras Goss- och Flickskolor ha börjat och likaså vår skolverksamhet här, fastän vi fått i någon mån lägga om undervisningen.

Vi ha på senaste tiden fått särskilda pass ej blott för transport av livsförnödenheter utan även för oss utlänningar personligen, fastän det förväntas, att vi ej skola resa där det är militära operationer i gång. Dessutom har det begärts, att vi vid resa på landet, utom vår svenska flagga, även skulle visa japansk sådan. Detta håller jag för oförenligt med vår neutrala ställning, och därför kunna vi ej använda oss av resetillståndet. Avsikten skulle vara att förekomma beskjutning från japanska trupper, obekanta med svenska flaggan, men som det å andra sidan skulle medföra säker beskjutning, ifall inhemska trupper finge se oss, synes fördelen tämligen tvivelaktig!

Ledsamt nog har Juicheng ånyo varit utsatt för luftbombardering vid stadens återtagande för en vecka sedan. Betydlig skada åstadkoms, mest vid Gosskolan, som nu synes obrukbar, men även pa husen invid södra porten. Över ett halvt hundratal stora glasrutor sprängdes bl. a. En officer gav femtio dollar till att skaffa nya, men något glas kan nu ej uppbringas. Gerda Carlén var klen vid tillfället och då brevet skrevs, men vi hoppas hon sedan blivit bättre. Astrid Håkansson är duktig och käck.

Från Åke Haglund ha vi inga detaljerade underrättelser, utan blott ett allmänt meddelande på kinesiska att allt stod väl till. Vi hoppas dock att både han och Gösta Goës bevarats under all beskjutning och vid de upprepade ombytena av ägare i sommar.

Estrid Sjöström och Dagny Nord-

gren skrevo nyss att allt stod väl till hos dem, fastän de som vi alla, haft det besvärligt att få matvaror, på grund av bristande tillförsel. Det ser ut som om Dagny blivit mycket starkare efter sin sjukdom i maj, och det vore en stor nåd, om hon bleve befriad från sin huvudvärk.

Frida Prytz och Maria Nylin äro i full gång med skolarbetet. Vi äro tacksamma att ha lyckats få spannmål tills inpå det nya året, om intet särskilt händer, så att vi äro fria från den oron. Nu ha vi också foder åt mulåsnorna, så att vi kunna hålla den delen av nödhjälpsarbetet i gång. Kor och getter, som förse oss och barnen samt de sjuka med ett visst mått mjölk, äro ännu ej säkerställda. Få vi ha lugn, så går nog allt bra, men lyckan växlar så ofta!

Ida Ringberg hade ont av sin astma i våras och går nu i sommar med något för hög temperatur. Icke desto mindre deltager hon i verksamheten bland flyktingarne så mycket hon orkar. Malte Ringberg hjälper till där han behövs både i det andliga arbetet och genom att träda in som representant för det neutrala intresset, när jag ej räcker till. Ethel är just nu litet klen, men jag hoppas det snart går över. Det är en viss fara för kolerasmitta, varför karantän utövas för dem som komma norrifrån. Inga fall synas ha börjat här på platsen. Vi hade ett misstänkt fall i asylen, men mannen är nu utom all fara.

Jag vistas om nätterna alltfort på Flickskolans och Asylens område, där jag visiterar nattvakterna. På dagen måste jag vara till förfogande, varhelst någon förbindelse med myndigheterna kommer i fråga. Det betyder ibland timmar av samtal och en hel del spring till olika expeditioner, men det är nödvändigt för det helas ostörda fortgång.

Det mesta av arbetet för övrigt utföres av våra manliga och kvinnliga medarbetare, anställda och frivilliga, för vilka vi tacka Gud. Det vore omöjligt för oss att sköta om detaljerna eller uppehålla kontakten med elever och flyktingar. Det är det allra bästa förhållande mellan dem och oss, och detta ger gott hopp även för framtiden. Kanske själva vår delaktighet i lidandet har en viktig uppgift i framkallandet av en innerligare gemensamhetskänsla.

Om vi ändå snart finge några underrättelser hemifrån! Utom det personliga, som naturligtvis ligger oss alla nära om hjärtat, är det så mycket rörande missionsarbetet och planerna för framtiden, som vi behövde eller åtminstone skulle önska veta.

Nu är det efter midnatt, och jag måste gå en rond, innan jag tar några timmars vila. I morgon torde jag ej hinna skriva, ty våra brev skola avlämnas kl. 9.30. Därför nu Farväl! Gud vare med Eder alla och oss här!

*

I ett brev skrivet den 21 sept. säger missionär *Carl Blom:* Medan regnet plaskar därute och det just inte är något att se till med i flyktingelägret, är det ett lämpligt tillfälle att börja ett brev hem. Om ni ha erhållit det brev som sändes den 30 aug., så veta ni något så när om ställningen på Shansifältet och våra personliga förhållanden.

Från Juicheng och Yungtsi ha vi ingenting hört, sedan jag sist skrev, fastän jag sökt genom militärpolisen komma i beröring med dem. Från Estrid Sjöström och Dagny Nordgren kommo brev för en vecka sedan, och då var allt gott hos dem. Det är glädjande att Dagny synes så mycket bättre, och jag hoppas det skall bli bestående. Hon hade ämnat cykla hit, men så kom det regn i förra veckan, och det har upprepats nu ett par dagar, så att det är utom all fråga. Dessutom vore det nog ej så rådligt att ge sig ut på resa, när striderna äro så nära.

En kvinna kom gående från Chingtou nyligen och berättade, att de där bevarats från all farlighet och att evangelisten Li uppehöll verksamheten. Från Anyi ha vi också hört, att möten hållas om söndagarna och att f. d. bokspridaren

Tu, som bor på utstationen, är ledare, sedan äldste Wang dödades vid stadens senaste återintagande.

För några dagar sedan hade vi glädjen att få besök av Selfrid Eriksson, som kom tillsammans med äldste Hai och två andra ombud för församlingen. De hade det gott i Ishih och kunde arbeta även utåt i viss mån, mer än här, samt hade skolorna i gång. Flickskolan har 40 elever och dessutom har Lisa Gustafsson börjat en kindergarten med 12 elever, så nog har hon folk på sitt lilla område. Gosskolan har församlingen satt i gång, men den har ej så många elever. Det var gott att vännerna Erikssons vinterkläder ej voro där explosionen kom åt dem. Sommarkläder är ju lättare att reda sig utan.

Vädret håller på att bli ovanligt svalt redan nu, och om det blir en lång och kall vinter, så betyder det mycket nöd och lidande för det utarmade folket, som ej heller kan få kol eller annat bränsle nu. Vi ha ju lyckats få en del, fastän ännu ej nog, och ha kläder, så att vi kunna reda oss. Vi hålla nu på att låta sy vadderade kläder åt dem som arbeta för Asylen. 12 kostymer leverades i går, sydda av kvinnor inne på området. På det sättet få också de en liten inkomst. Om och när järnvägen blir återställd hit, kanske de långväga flyktingarna kunna transporteras till sin hembygd, men de ha nog inte mycket att komma tillbaka till. En del av folket från staden har börjat försöka med att flytta till sina skövlade hem. En del ha kunnat stanna kvar, andra ej. För folk från de närbelägna byarna är det ännu svårare, och nu komma flyktingar igen från längre bort belägna byar. Vi ha ännu över sjuhundra människor på stationen, inklusive flick- och kvinnoskolorna.

Vi ha fått rikligt med regn. Om nu folk finge så och odla i fred, så skulle det vara goda utsikter vad lantbruket beträffar. Det är ett under hur folk kan hålla på alltjämt med sitt arbete, fastän de aldrig äro säkra till liv eller egendom, men folket har en särskild förmåga att slå ifrån sig allt som ej är omedelbart överhängande. På ett sätt gör detta asylarbetet mera utförbart, än det skulle vara om folk ginge och ruvade över eländet. Nu hör man skratt och prat, barnen leka och stoja, arbete av olika slag, lappande och lagande mest, men också en del nya saker, gräl ibland, men mestadels godmodigt umgänge, sång och bön ofta i små grupper, samtal om Guds ord. Regnet gör ju allting mera eländigt, men även detta finna de sig i, ty det hör till naturens gång och är ingenting att göra åt.

Vi ha det så oändligt mycket bättre än flyktingarna, ty med några undantag ha de ej släppts in i våra hem. Vi ha känt det nödvändigt att behålla dessa för oss själva och även att medarbetarna få ha sina bostäder undantagna från det allmänna hopkyffandet. Det skulle aldrig gå för oss att hålla ut, om vi ej kunde komma undan emellanåt. — Nu på sistone ha vi fått köpa grönsaker och emellanåt kött av olika slag, så att det är lättare i det avseendet. Det är ju 14 månader, sedan vi kunde skaffa oss sådant som importeras från kusten, så det är inte underligt, om det är på upphållningen!

I dag ha vi börjat en veckas intensiv undervisning av dem som begärt dopet vid instundande "stormöte".

Just i dag ha vi haft den stora glädjen att äntligen efter sju månader ånyo få brev från er därhemma. Ett var daterat den 22/7 och ett en vecka senare. De lämna ju så många luckor, men det känns oändligt gott att få direkta meddelanden och så pass färska, bara två månader. Dessa två hade adresserats till Tientsin och sedan fått ny adress påskriven där.

»En moder för hela Sinan.»

"Den som tager emot ett sådant barn i mitt namn, han tager emot mig." Matt. 18: 5.

Den gamle hsien-mandarinen har flyttat, och en ny har kommit i hans ställe.

Efterträdaren är från en annan trakt och kände inte till Maria Pettersson och hennes barnhem. Men i denna okunnighet fick han inte länge leva. En ung officer, som själv varit elev i barnhemmets skola, inbjöd den nye mandarinen till middag på barnhemmet för att introducera detta för den höge herrn. Under middagen höll världen tal, varvid han presenterade Maria Pettersson såsom "en moder för hela Sinan" och framhöll hennes stora insats i övrigt för stadens bästa. Var inte detta ett erkännande, som kan uppväga medalj av varje storlek!

Maria delar tid och intresse mellan barnhemmet och kapellet, som ligga i skilda stadsdelar. Sista söndagen var extra dophögtid anordnad i kapellet, varvid åtta personer döptes, däribland tre barnhemsflickor. Det var en glädjedag, och Maria tänkte vid sig själv, att om det den dagen komme något nytt barn, skulle detta få heta "Stor glädje". "Stor glädje" kom också samma kväll. Det var en liten fem dagar gammal flicka. Modern var soldat och hade att välja mellan barnet och sitt yrke, då hon ju inte kunde ha den lilla med ute i kriget. "Stor glädjes" jordeliv blev mycket kort. — Nästa morgon låg ett annat litet flickebarn i portgången och grät. Ingen visste, varifrån hon kommit. Hon var sjuk men repade sig snart under omsorgsfull vård. Flera människor, som från gatan sett den lilla ligga där, ha frågat efter henne och önskat få henne. Maria vill inte släppa till den lilla nykomligen, då hon befarar, att det är människor, som endast vill ha henne att växa upp som slavflicka. Nu har emellertid en kvinna anmält sig, som gör anspråk på flickan. Det är visserligen inte hennes eget barn, men hon har tagit hand om det efter en tiggerska, som övergivit det. När så barnet blev sjukt, bar hon hit det, men ångrade sig sedan och vill ha igen den lilla. Kanske får hon det, om Maria kan försäkra sig om, att hon inte vansköter henne.

Så komma och gå de små. Några stanna helt kort andra hela uppväxttiden, ja, en och annan kanske på livstid. Nyligen lämnade en skara ungdomar hemmet för att gå ut i livet. Bland dessa var det några, som skulle bli soldater. Det känns allt för modershjärtat att släppa de unga "sönerna" ut i kriget. Bed, att dessa må bli bevarade som Guds barn, vad som än kommer att möta dem! — Som ersättning för dem, som "flugit ur boet", väntar Maria en skara på inte mindre än hundra barn från översvämnings-distrikten. Naturligtvis kan inte hemmet här rymma alla dessa, men mandarinen har lovat utrymma ett tempel i närheten, vilket f. n. bebos av soldater, och ställa detta till Marias disposition. — Då nu koleran härjar i trakten, kan det bli ett problem, om människor skulle börja bära hit moderlösa barn. Visserligen ha alla här på hemmet fått injektioner mot kolera, men det vore ju ändå alltför riskfyllt att taga emot sådana barn. Må Herren giva vishet och ledning för vart enskilt fall!

Liksom vi känna igen det från Bibeln, och som det är brukligt i Kina och kanske i österlandet i övrigt, ger Maria sina barn betecknande namn. "Evigt stående" heter t. ex. en liten gosse, som inte kan resa sig på sina ben. Stundom tycker jag mig finna dessa namn missvisande, men Maria har alltid tillfredsställande förklaring att komma med. — Skymtar inte ibland i Sinims Land namnen Tacksamhet och Barmhärtighet? Det är bestämt någon missionsvän därhemma, som fått dessa båda barn särskilt lagda på sitt hjärta? Jag var med Maria och besökte dem en dag. De bo nämligen inte på hemmet utan få privatvård i en by ett par km. utanför staden, där de bebo en grotta tillsammans med en fattig änka och hennes son. Jag kunde inte låta bli att undra, om det var de förtvinade benen hos Barmhärtighet, som givit upphov till hennes namn, och varför den lille krymplingen hette Tacksamhet. Var det

månne därför, att styvmodern slagit av ryggen på honom? Men Marias mening är, att *vi* andra, som ha en hel rygg och friska ben, skola vara tacksamma och inse, vilken barmhärtighet *vi* undfått, då vi se dessa små lidande varelser.

Det finns på hemmet även ett och annat vuxet "barn", och vart och ett bär på sin historia, vanligen en lidandeshistoria, av det slag, som vi svenska medborgare ha svårt att fatta. "Mottagen nåd" är en sådan älsklig ung kvinna, som sålts av sin man för 20 öre. Han tyckte väl inte, han kunde värdera henne högre, då hon inte kan gå på sina små förtvinade och förkrympta ben.

Den 9 juli bombarderades staden här, varvid bl. a. rådhuset blev i grund förstört. Tolv personer dödades och femton sårades, men barnhemmet är alldeles orört, och vid kapellgården krossades endast några fönsterrutor.

Det är en fröjd att se, vilken disciplin det är på barnen vid flygalarm. De större hjälpa de mindre, de friska ta de sjuka och hjälplösa på ryggen, och inom några få minuter är hela skaran nere i jorden utom synhåll för flygare och oåtkomliga för bomber. Vid sidan av denna präktiga underjordiska grotta har Maria låtit gräva några bostadsgrottor uppe i sluttningen mot stadsmuren. Dessa skola tjäna dels som tillflykt under hettan, men även här äro inrättade bombsäkra valv innanför de yttre rummen.

Detta blev endast några små ströbilder från barnhemmet. Hur önskade jag inte, att dess många vänner därhemma själva kunde få se detta hem med alla barnen och se Maria mitt ibland dem!

På besök i Sinan i aug. 1938.

Tillgivna

Ella Dahle

Missionärernas adresser.

Carl och Ethel Blom, Malte och Ida Ringberg, Frida Prytz, Maria Nylin, — Swedish Mission, *Yuncheng*, Sha. China.

Selfrid och Hanna Eriksson, Lisa Gustafsson. — Swedish Mission, *Ishih*, Sha. China.

Estrid Sjöström, Dagny Nordgren. — Swedish Mission, *Chiehhsien*, Sha. China.

Åke Haglund, Gösta Goës — Swedish Mission, *Yungtsi*, Sha. China.

Gerda Carlén, Astrid Håkansson — Swedish Mission, *Juicheng*, Sha. China.

Under nuvarande förhållanden på Shansidelen av vårt fält torde det vara bäst adr. brev till missionärerna därstädes sålunda:
(of Swedish Mission in China)
c/o China Inland Mission
Tientsin, Hop. China.

Carl-Gustaf Nordberg, Arne Bendtz, Ida Söderberg, Astrid Löfgren. — Swedish Mission, *Hoyang*, She. China.

Ingeborg Ackzell, Thyra Lindgren. — Swedish Mission, *Tali*, She. China.

L. Hugo och Marie Linder, Arvid Hjärtberg. — Swedish Mission, *Pucheng*, She. China.

Carl-Johan och Elsie Bergquist, Ella Dahle. — Swedish Mission, *Shanhsien*, Ho. China.

Erik och Ingrid Malm, Gerda Gustavsson. — Swedish Mission, *Loyang*, Ho. China.

Maria Pettersson. — Swedish Mission, *Sinan*, Ho. China.

Hemmavarande missionärers och hemarbetares adresser.

Missionsföreståndare och Fru E. Folke, Sigurdsvägen 44, *Nockeby*, eller Drottninggatan 55, S. M. K:s exp., *Stockholm*.

Aug. och Augusta Berg, Joh. och Ingrid Aspberg, Dagny Bergling, Wilhelm och Margaret Bergling, Dagny-Edla Bergling, Inez Bölling, Emma Andersson, Anna Janzon, G. A. Österberg. — Missionshemmet, Duvbo, *Sundbyberg*.

Henrik och Hilma Tjäder, Nobelvägen 86, *Malmö*.

Rich. och Hildur Andersson, *Hovsta*.

Nils och Olga Styrelius, Robert Almströms gatan 4, *Stockholm*.

Nath. och Elsa Engbäck, Lindhem, *Vedum*.

Morris och Carola Bergling, Torekällgatan 35, *Södertelje*.

Martin och Birgit Bergling, Viktor Rydbergsgatan 46, *Göteborg*.

Anna Hahne, Arkelimästergat. 22, *Karlskrona.*
Judit Högman, Drömstigen 28, *Äppelviken.*
Maria Hultkrantz, Essingeringen 35, *Essingen.*
Elna Lenell, Boda, *Ovanmyra.*
Hanna Wang, C 304, *Östersund.*
Maja Lundmark, S.M.K:s exp., Drottninggatan 55, *Stockholm.*
Ebba Vidén, *Fårhult.*
Runa Hägg, Box 16, *Edsbyn.*
Lisa Blom, Östbroga, *Älvsjö,* eller Drottninggatan 55, S. M. K:s exp., *Stockholm.*
Hildur Blom, Östbroga, *Älvsjö,* eller Drottninggatan 55, S. M. K:s exp., *Stockholm.*
Svea Pettersson, Avmätarvägen 17, *Stureby,* eller Drottninggatan 55, S. M. K:s exp., *Stockholm.*
Vera Ekborg, Stockholmsvägen 15, *Enskede,* eller Drottninggatan 55, S. M. K:s exp., *Stockholm.*
Martin och Anna Lindén, Igeldamsgatan 16, *Stockholm,* eller Drottninggat. 55, S. M. K:s exp., Stockholm.

Försäljning.

Syföreningarna i Stockholm för Svenska Missionen i Kina anordna *fredagen den 25 november försäljning* till förmån för Missionen *på K.F.U.K:s lokal,* Brunnsgatan 3. Försäljningen börjar kl. 10.30 f. m. Andaktsstunder hållas kl. 12 m. och 7.30 e. m., kl. 12 talar komminister *Johan Hoff* och 7.30 e. m. missionär Wilhelm Bergling.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser samt på *S.M.K.:s exp., Drottningg. 55.*

Doktorinnan *Maria Berg,* Hantverkaregatan 28.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli,* Östermalmsgatan 72, 4 tr.

Fru *Bell Fries,* Soltäppan, Storängen.

Fru *Hanna Hallström,* Odengatan 26.

Fru *Mina Johansson,* Auravägen 10. Djursholm.

Fröken *Tekla Lilljeqvist,* Norrtullsg. 55.

Fru *Olga Magnusson,* Garvare Lundins Gränd 3.

Fru *Mary von Malmborg.* Engelbrektsgatan 13.

Fru *Beda Redell,* Hälsingehöjden 9.

Fröken *Thyra Sandstedt,* Vesslevägen 40, Älsten.

Överstinnan *Louise Tottie,* Storängen.

Fru *Karin Wennerström,* Lidingö.

Gåvor avsedda för "Kinalänkens bord" mottagas på *S.M.K:s exp.,* varvid särskilt bör angivas, om gåvorna äro avsedda för detta bord.

»Hans Stjärna i Östern.»

31:e Årg.

Redigerad av *Erik Folke.*

Innehållsförteckning:

På hans skuldror skall herradömet vila. Av kyrkoherde *Gunnar Arbman.*
Människans vrede varder dig till pris. Av missionsförest. *Erik Folke.*
Min första jul i Kina. Av missionsförest. *Erik Folke.*
Vår sista jul i Kina. Av fru *Mimmi Folke.*
Hem — hemma. Av missionär *August Berg.*
Vad de talade om. Av fröken *Lisa Blom.*
En dröm. Av *Ai.*
"Ett länkmöte." Av fröken *Hildur Blom.*
Det första kristna missionsföretaget i Kina. Av missionär *Nath. Engbäck.*
Guds ord bär icke bojor. Av missionär *Joh. Aspberg.*
Åkalla mig i nöden Av missionär *Wilh. Bergling.*
På gator och gränder. Av fru *Ingrid Aspberg.*
"Han leder på rätta vägar." Av fröken *Ebba Vidén.*
Glädje i arbetet. Av fröken *Gerda Gustavsson.*
Välsignelser i trons och lydnadens spår. Av fröken *Maja Lundmark.*
Söndagsskolan i Kina. Av missionär *Morris Bergling.*
Söndagsskolan på vårt missionsfält. Av missionär *Carl-Iohan Bergquist.*

Rekvireras från Svenska Missionen i Kina Förlag, Drottninggatan 55, *Stockholm.* Pris: häft. 1:50; kart. 2:—; klotb. 3:—. Vid köp av minst 5 ex. lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Stockholm 1938. Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 17. ÅRG. 43 10 NOV. 1938 PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

DEN HIMMELSKA SYNEN.

För aposteln Paulus utgjorde den himmelska synen en upplevelse av den förhärligade Frälsaren, av vilken han fick uppdraget att vara hans tjänare och vittne. Denna syn belyste med oförminskad klarhet hans kallelses väg ända till dess han med aldrig svikande nitälskan fullbordat sitt lopp och nått målet Den himmelska synen gav aposten Paulus en fast grund för hans tro och ett klart mål för hans liv.

Aposteln Johannes beskärdes ock en himmelsk syn, då dörren till himmelen öppnades för honom och han fick skåda Guds rikes utveckling ända fram till tidens ände. Denna syn skulle han förmedla till Guds folk, som en tröst i tider av stor nöd och svåra lidanden, som de skulle kallas att genomgå. Den skulle ock framställa slutmålet: Guds barns eviga härlighet som en styrka för deras tro och uthållighet, tills frälsningens fullhet vunnits.

Då vi nu ännu en gång nått fram till Alla helgons stora minnesdag, få vi anledning betänka, att Herren vill göra oss delaktiga av samma himmelska syn och göra den lika rik på innehåll för vårt liv, att vår tro, vår kallelse och vårt hopp genom den må förnyas och tillväxa i styrka och klarhet.

Ju mer vi närma oss målet för vår pilgrimsvandring härnere, desto härligare och rikare blir det för oss att stanna inför målet därovan, såsom aposteln Johannes fick skåda det och skildrade det i Upp. 7 kap. I denna tid så fylld av martyrlidande, då domsbasuner och vredesskålar föra skräck och fasa med sig över så stora delar av den arma mänskligheten, vill Herren åter öppna en dörr för oss in i sin härlighet, och låta oss se den himmelska synen, hans

rikes slutliga triumf, hans helgonskara samlad inför tronen.

Härnere frestas vi att med psalmisten klaga: "De heliga äro vordna få och de trogna försvinna från människors barn", (Ps. 12:2 ä. öv.) men i Johannes syn låter Herren oss se en stor skara, så stor att ingen kunde räkna den, av frälsta själar inför tronen. Så stor skall frukten av Jesu frälsningsverk bliva. "Han skall se frukt och mättas", säger aposteln. I denna skara finna vi medlemmar av alla folk. Där skall även frukten av missionens gärning bliva uppenbar. Kampen för Guds rike i den stora folkvärlden kan stundom te sig så hopplös, att Herrens tjänare frestas att giva upp. I sådana stunder få vi höja blicken till helgonskaran inför tronen.

Varje medlem i skaran bär en dräkt så vit och ren, att icke ens den minsta fläck i det skarpa ljuset från tronen skall kunna upptäckas. Vi få vara vid gott mod. Herren är mäktig att till fullo frälsa dem som genom honom komma till Gud, "ty han lever alltid för att mana gott för dem" (Hebr. 7:25).

Det är Guds svar på vår ofta klentrogna fråga: Skall jag, skall den och den aktas värdig att få del i den nya tidsåldern (Luk. 20:35). Dräkten helgonen bära är mycket förnämlig. En sådan dräkt bäres endast i furstliga gemak. Sådana äro då de, som den himmelske konungen vill ära.

Men det är ej blott yttre härlighet som kännetecknar helgonskaran inför tronen. Vi höra hur lovsången ljuder från deras läppar. Det är hjärtats översvallande glädje, som på detta sätt frambryter. Det är över frälsningens gåva deras hjärtan jubla. De ha en gång burit på syndens börda, de ha sörjt över hjärtats orenhet. Nu få de känna frälsningens ljuvlighet till fullo, frälsning av nåd utan all egen förtjänst, och därför får Gud och Lammet hela äran.

Dessa frälsta syndares sång bringar alla himmelens innevånare på knä i tillbedjan inför tronen, ty intet större finnes i själva himmelen än frälsta syndares lovsång till Herren. Ingen har så mycket att tacka för som syndare frälsta av nåd. Ingen blir heller föremål för rikare ömhet och kärlek än de: "Ty Lammet, som står mitt för tronen, skall vara deras herde och leda dem till livets vattenkällor, och 'Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon'."

Skall under denna allhelgona-högtid våra hjärtan och våra tankar fyllas av dessa ting och skall en ton även från oss härnere blandas i lovsången däruppe?

Erik Folke.

Hilma Tjäder 75 år.

Missionären, Fru *Hilma Tjäder* f. Blomberg fyller den 23 dennes 75 år. Hon föddes nämligen i Fellingsbro, Västmanland, den 23 november 1863; hennes föräldrar voro skolläraren K. M. Blomberg och hans maka Ingeborg Blomberg f. Olsson. I sin ansökan till Svenska Missionen i Kina berättar hon, att hon så långt hon kunde minnas blivit undervisad i Herrens fruktan och buren på bönens armar.

Efter att hava tjänstgjort som lärarinna i Fellingsbro, Laxarby och St. Lundby inlämnade hon sin ansökan om att få utgå såsom missionär inom Svenska Missionen i Kina och utreste till Kina 1892. År 1933 återvände hon för sista gången till hemlandet (fyra gånger var hon dessförinnan hemma på semester) och har alltså under 41 år varit i aktiv tjänst såsom missionär. Hon har därunder utfört ett troget och träget arbete, för vilket vi tacka Gud. I ansökan kallar hon sig: "Jesu ringa vittne" och "Herrens ringa tjänarinna". I ödmjukhet och trohet har hon stilla utfört sin gärning, och denna tog givetvis ej slut, då Fru Tjäder upphörde med vad vi kalla aktiv tjänst. Med kärleksfullt intresse och innerlig bön är hon alltfort med i arbetet, och i den mån som krafterna det medgiva deltager hon även på annat sätt i arbetet för Guds rike.

På högtidsdagen gå våra tankar till henne i hemmet, Nobelvägen 86, Malmö. Vi tacka Gud för vad han givit genom Fru Tjäder, och vi tacka henne att hon villigt ställt sig till Guds förfogande. Må högtidsdagen bli välsignelserik och ljus, och må välsignelse och glädje vila över henne under den tid, som ännu återstår av levnadsdagen!

M. L.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Läget i Kina.

Om läget i Kina är ej nu mycket mera att tillägga utöver vad som meddelades i förra numret av denna tidning. Vi vilja dock erinra om behovet av allvarlig förbön för Kina och Japan under denna kritiska tid. Må förbönen ej mattas av utan vara i verksamhet på gemensamma möten såväl som i det enskilda bönelivet.

Beträffande våra missionärer hava vi nyligen erhållit en ny påminnelse om deras behov av våra förböner. Enligt ett brev från Loyang, daterat den 10 okt., hade missionär *Erik Malm* legat sjuk i feber. Man var ej viss om vad som var anledning till febern; läkaren hade sagt att utslaget, han hade, tydde på att det varit tyfus, men det kunde också ha varit paratyfoid. Då brevet skrevs hade han varit feberfri 12 dagar, men orkade ej då ännu sitta upp i sängen. Må vi bedja Gud giva missionär Malm hälsa och krafter åter samt bevara våra övriga missionärer från sjukdom och allt ont. Från Yuncheng Sha. ha vi haft brev daterade den 18/10 och allt var då väl.

Bönemötena för S. M. K.

Vi påminna även nu om de tillfällen, som här i Stockholm beredas Missionens vänner att samlas till gemensam bön: i *Betesdakyrkan,* Floragatan 8,

anordnas bönestunder *varje tisdag kl. 7 e. m.* och på *S.M.K:s exp.*, Drottninggatan 55, *varje fredag kl. 2 e. m.* Välkomna!

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på *S.M.K:s expedition,* Drottninggatan 55, *torsdagen den 10 november kl. 7 e. m.* Alla varmt välkomna!

Kinalänkarna i Göteborg

samlas *lördagen den 12 nov. kl. 7.15 e. m.* på *Libanon, Skolgatan* 2. Alla välkomna.

Kinamöte i Örebro.

I Örebro anordnas den 19 och 20 november möte för vår mission, varvid vi hoppas att missionär *Joh. Aspberg* kommer att medverka. Se vidare annons i Örebro-tidningarna!

Försäljning för S M. K. i Stockholm.

Såsom tidigare meddelats anordna syföreningarna för Svenska Missionen i Kina försäljning på K.F.U.K:s lokal, Brunnsgatan 3, *fredagen den 25 nov.* Andaktsstunder hållas kl. 12 m. av komminister *Johan Hoff* och kl. 7.30 e. m. av missionär *Wilhelm Bergling.*

Vi anbefalla på det varmaste försäljningen åt missionsvännernas kärleksfulla hågkomst. Må den bli ihågkommen genom deltagande däri av dem, som kunna komma med, och må den framför allt ihågkommas i förbön!

Syföreningen »Ljusglimten», Duvbo

anordnar sin sedvanliga försäljning *till förmån för Barnhemmet i Sinan på Missionshemmet Duvbo lördagen den 26 november* med början *kl. 5 e. m.* Korta anföranden av missionärerna *August Berg* och *Wilh. Bergling.*

Gåvor mottagas med tacksamhet. Kaffe och té serveras.

Ett meddelande.

Säkerligen mottogo många av tidningens läsare för någon tid sedan med glädje och tacksamhet ett meddelande, som utsändes genom radio och tidningspressen om ett större testamente, som gjorts till bl. a. Svenska Missionen i Kina. Vi vilja ej på något sätt minska denna glädje och tacksamhet, men ett förtydligande av detta meddelande torde vara behövligt, enär det ej sade något om att medlen *ej* kunna komma oss till godo under den närmaste framtiden. Testamentet i fråga föreskriver nämligen, att dessa medel under en namngiven persons livstid skola förvaltas av bank och avkastningen tillfalla denne person. Missionen får alltså så länge denne lever ej ut något av testamentet. Vi äro dock så tacksamma för den kärlek till Guds rikes utbredande, som testatorn visat, och vi tro, att Gud en gång i sin egen goda tid skall låta hjälp komma oss till del genom dessa medel.

Familjenytt.

Åt missionärsparet *Ingrid* och *Johannes Aspberg* föddes den 3 nov. en son. Vi gratulera och tillönska Guds rika välsignelse över hela familjen.

Den kristna missionens stora tillfälle i Kina.

En kristen kines har i septembernumret av tidskriften The Chinese Recorder gjort ett beaktansvärt uttalande om den kristna missionens vikt och betydelse i Kina i det närvarande läget. Från ett av de ockuperade områdena skriver han:

Vilken trosuppfattning vi kristna än hysa, kunna vi aldrig förbise, att Jesus betraktade sin död som nödvändig för världens frälsning. För honom var såväl hans livsgärning som hans död ett led i hans kallelse, och han sade, att,

om någon ville bli verkligt stor bland människor och få sin del i himmelens rike, måste han bli allas tjänare. Ty, sade han, "Människosonen har kommit icke för att låta tjäna sig utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många". — Kristi kors är för oss ej endast ett föremål för vår tro, utan det är även tillika normen för vårt liv. Då vi bekänna, att vi i Kristi kors ha all vår berömmelse, skola vi besinna att vår kristna tro ej inbjuder oss till ett liv i självisk njutning utan den förpliktar oss till offer, till att utgiva våra ägodelar och våra liv för världen. Jesus betraktade kärlekens utövning såsom väsentlig för sin uppgift. Hans död, hans hela offerliv påtvingades ej honom. Han gav sitt liv driven av oändlig kärlek. Offer och tjänaregärning måste, om det skulle ha något värde, vara en kärlekens frukt.

Huru skola vi kristna betrakta vår ställning och vår uppgift nu i de ockuperade områdena i Kina? Först då vi göra Kristi kors till vårt kors, skola vi finna någon mening med vårt liv. Förrän vi göra Kristi liv till vårt eget liv, kunna vi ej höja oss över den ytliga uppfattningen, att man under nuvarande kritiska förhållanden kan uträtta ganska litet och även detta lilla är förenat med mycket stora svårigheter och faror. Vi skola aldrig kunna fatta, att vi just nu hava ett mycket betydelsefullt tillfälle att tjäna vårt folk, att utgiva våra liv till ett offer för många, förrän vi inse, att kristendomen är en pliktens religion, plikten att tjäna de "illa medfarna, de uppgivna, de som likna får som icke hava någon herde". Matt. 9: 36.

Särskilt bland den fosterlandsälskande ungdomen i de ännu icke ockuperade områdena torde många finnas, som anse, att man ej skall göra något i syfte att återuppbygga det ödelagda, och de torde kunna anföra talande skäl för sin åsikt. Vi kristna åter skola se saken på helt motsatt sätt. Vi skola arbeta, arbeta med iver att bringa lindring åt vårt lidande folk. Vi skola se det som en helig plikt utan hänsyn till vad som kan anses farligt eller svårt. Flera skäl kunna här anföras.

För det första tillhöra de som bo i de ockuperade områdena alltfort vårt eget folk, de äro kineser, våra bröder och systrar alldeles som förr. Främlingarna bland dem äro blott få, som en handfull sand i det stora havet. Genom brutalt våld har hela denna befolkning störtats i den djupaste misär. Deras hem äro utplundrade och nedbrända. Familjemedlemmarna skingrade, sårade, dödade. Byar och städer äro förvandlade till ruinhögar. För dessa våra landsmän står intet övrigt än hjärtskärande missräkning och sorg. Vad de nu behöva är både lekamlig och andlig hjälp och det omedelbart. Hur kunna väl vi, som känna till denna nöd, som äro ögonvittnen därtill, ignorera denna verklighet, om vi vilja vara Kristi efterföljare och betänka huru mycket vi äro skyldiga honom och därmed även dessa våra medmänniskor.

För det andra, låt oss komma ihåg, att många av de ledande i våra samhällen följt ämbetsmännen och arméerna, då dessa avtågat. Folket har sålunda förlorat sina ledare och beskyddare. Värnlösa irra de nu från plats till plats i det ödelagda landet liksom får i den vilda öknen utan sin herde. Vad äro då vi kristna kallade till att vara för dessa? Skola vi ej vara ljus och salt i världen? Borde vi ej skynda att ta hand om dessa får, föda och leda dem, just emedan vi älska vår Herre? Under vanliga förhållanden ha de haft ledare och beskyddare, nu ha de inga. Det är vi, som nu måste göra vårt bästa att hjälpa och leda dem.

För det tredje är den kristna kyrkan den enda institution av någon betydelse för kultur och folkuppfostran, som är kvar i dessa ockuperade områden. Japanernas intresse ligger i deras s. k. kontinentala politik, som ej har till syftemål att främja kinesernas intressen. Intet kunna vi hoppas på i detta hän-

seende från de nyskapade lokalregeringarna. Guerillaskarorna hava nog folkets väl på sitt hjärta, men de sakna resurser. De kristna stå där allena kvar inför uppgiften. Främja de ej folkuppfostran, kommer civilisation och kultur att stagnera, ja, gå tillbaka.

För det fjärde, är just nu ett tillfälle för kristendomen att vinna förtroende och djup sympati från hela Kinas folk. Viljen I att edert arbete skall bli verkligt uppskattat av Kinas folk och göra ett förblivande intryck på dem, utför det då, när det är mest av nöden. Kunna vi bringa räddning åt detta arma folk från döden, från armod och brist, skola vi, genom våra ansträngningar att komma dem till hjälp i deras kulturella och andliga nöd, komma hela vårt folk i alla tider att minnas, att det var den kristna kyrkan, som vårdade sig om dem. Vi behöva därvid ej alls uppträda förrädiskt mot någon regering eller ingå i några politiska relationer.

För det femte, veta alla, som studerat romarrikets upplösning och fall, att det var den kristna kyrkan, som räddade den romerska kulturen från undergång. Historien lär oss, att då de ledande männen i Rom lämnade staden eller dogo bort, fanns det ingen, vare sig enskild eller grupp, som hade mod att sätta en damm mot ödeläggelsen. Roms kristna kyrka icke blott räddade många kulturella institutioner och bevarade den bestående samhällsordningen, utan de t. o. m. kristnade själva barbarerna. Vi kunna med fog påstå, att det var genom den romerska kristna kyrkans hjältemodiga uppträdande, som den grekiska och romerska odlingen kunde räddas åt följande släkten. Européer, amerikaner, ja, jordens alla folk stå i tacksamhetsskuld till den romerska kristna kyrkan för mycket, som då blev räddat för eftervärlden av civilisation och kultur. För närvarande utföres ett stort förstörelseverk i Kina. De förluster som vi här under nära ett års tid lidit under detta förödande krig, som ännu pågår och som ej visar tecken att nå något slut, äro så stora, att de knappast kunna med bestämdhet beräknas. Skillnaden mellan förstörelsen i det gamla Rom och i det nutida Kina är, att här är denna allvarligare och har större räckvidd. De romerska kristna gjorde sin plikt på sin tid; vad skall Kinas kristna kyrka göra i detta land i denna tid? Den romerska kyrkan lade en djup hållfast grund och vann underbara resultat. Skall ej Kinas kristna kyrka nu göra bruk av sitt tillfälle att lägga en fast grund i vårt folk?

Vad angår de utländska missionärerna i Kina anser jag, att de nu hava en synnerligen stor uppgift och ett gynnsamt tillfälle att verka för sin sak. Missionärerna ha under mer än ett århundrade gjort vårt land många värdefulla tjänster. De ha begagnat sig av sin rätt att evangelisera, att utföra skol- och läkareverksamhet. Denna rätt har varit erkänd av vår regering på grund av ingångna fördrag. Många missionärer hava emellertid ansett, att det varit bättre om ej dessa fördrag existerat. De och deras arbete skulle i så fall, mena de, vunnit större förståelse och uppskattning bland folket, i synnerhet som missbruk av dessa privilegier stundom haft till följd, att missionens sak därigenom skadats. Andra åter ha ansett, att dessa särskilda rättigheter varit till gagn. För min del ser jag saken så, att om det i det förflutna kunnat ansetts vara nyttigt vissa tider och under vissa förhållanden att göra bruk av missionens särställning, är det just nu och i synnerhet i de ockuperade områdena lämpligt att hävda missionens tillerkända rätt. Ha många kineser i gångna tider förargat sig över att missionärerna gjort bruk av de särskilda rättigheter fördragen tillerkänt dem, kunna de nu t. o. m. vinna dessas gillande genom att göra anspråk på dessa rättigheter. De böra stå på sin rätt att få utföra sin räddaregärning bland krigets offer. Detta är deras heliga plikt, om de vilja vara värdiga efterföljare av missionens banbrytare, och om de vilja visa folket

verklig sympati ävensom sin kärlek till den Herre som de tro på.

Jag är viss om att de kinesiska kristna hysa stort förtroende för missionärerna. Vi och våra barn skola i kommande tider aldrig glömma det storartade räddningsarbete, som utfördes av missionärerna i Shanghai, Hangchow, Soochow, Tsingtao och andra platser, där kriget rasat, och vi skola aldrig glömma de stora offer missionärerna gjort på många platser, där de ej ens räknat sina liv för ett för högt pris. Vi tacka dem av hela vårt hjärta, och vi hysa det hoppet, att våra missionärer med djupaste sympati vilja möta oss i allt lidande, som kriget medför, att de må ännu mera hjälpa oss både materiellt och andligt, och att de helt vilja släppa den tanken, att det skulle vara blott obetydligt de kunna uträtta i dessa kritiska tider. Må missionsorganisationerna öka sitt finansiella understöd och sända flera arbetare att fullfölja arbetet i Kina trots alla de svårigheter som här möta. Jag är mycket glad att höra, att flera missioner ivra för att de missionärer, som äro hemma på semester, snart må återsändas till fältet, och att nya missionärer må utsändas så snart de äro färdiga.

Detta är det gynnsamma tillfället för kristen verksamhet i Kina både vad de infödda arbetarne och missionärerna angå.

Med Guds hjälp låt oss utan dröjsmål i fullaste utsträckning använda oss därav.

Övers. av E. F.

Herren förser.

Utdrag ur ett privatbrev från *Selfrid Eriksson,* skrivet den 25 sept. och sänt per flyg.

"En av våra kristna skall försöka ta sig över till Shensi, och då ville vi passa på detta tillfälle att få med en liten hälsning till er alla. Vi ha nog försökt skicka post då och då, men det är tydligen mycket osäkert om den kommit iväg ens.

Det är nu omkring tre månader sedan vi sist hade hembrev! Ni förstå väl hur vi längta efter den dag, då vägen åter är öppen för post! Allt skall få samverka till det bästa för dem som älska Herren.

Vi må gott. Hettiden ligger nu bakom, och en skön svalka har infunnit sig. Det säges att hettan i år ej varit så svår, men vi ha tyckt det vara alldeles varmt nog ändå: 39° i skuggan är ju inte precis så dåligt.

Ni ha kanske hört om vår lille Lars sjukdom. Han blev förkyld vid besöken i bombgrottan, och det varma vädret tog också hårt på honom. Under lång tid hade han hög feber. Ett par vänliga japanska läkare sågo till honom. Han fick också medicin, men vi tro, att det var de många bönerna, som gjorde mest. Gud hörde oss, och gjorde vad som syntes omöjligt: helade vår lille skatt. Nu är han nästan alldeles bra.

Ni skall inte vara ängsliga för oss! Oss fattas intet nödvändigt. Bränsle ha vi kunnat köpa för hela vintern, likaså fotogen. Spannmål finnes att köpa, men ingen potatis och bara litet grönsaker. Frukt ha vi kokat in och torkat. Vår präktiga ko mjölkar bra. Vi ha nu utfört en del reparationer i gästrummen, så att vi nu ha två rum i bredd att bo i. De andra rummen återuppbyggas inte nu.

Arbetet håller på som vanligt. Vi ha två evangelister och två bibelkvinnor i byn, som vi bodde i en del av sommaren. Många vilja där höra evangelium. I staden är det lugnt, och vi ha ej många flyktingar kvar. På landsbygden är det osäkra förhållanden. Bilvägarna ha reparerats. Jag besöker Yuncheng ibland. Våra kamrater i Shansi äro alla, så långt vi veta, friska. Herren förser på allt sätt.

Hanna går på husbesök tillsammans med bibelkvinnan. I förrgår voro vi, Hanna och jag, ut till byn, där vi bodde i sommar. Bedjen för verket!"

Ännu sker under!

Fröken *Maria Pettersson* skriver i ett brev av den 7/9 bl. a.

"Denna regniga dag vill jag sända eder en hälsning. Det har varit väldigt torrt, men nu regnar det så mycket mera. Gud torde ha någon mening även med det.

Skolorna ha begynt, och vi hoppas också få sluta terminen. För Gud är ingenting omöjligt. I går, trots att det regnade, var det flygalarm i Loyang. En av de våra var där för att köpa böcker. Gerda Gustavsson är nu i Loyang, och Ella Dahle har återvänt till Shanhsien. Carl-Johan Bergquist och Erik Malm, blevo på väg till Tali inregnade i Wei-nan, har jag hört. Gott, att det nu är lugnare i Tungkwan än för en vecka sedan.

Vi äro alla, så vitt jag vet, tämligen friska. Ella var duktig. Vi promenerade fram och åter till byar på 30 li's avstånd.

Potatis och grönsaker finns att få i marknaden. Kan hirsskörden bärgas blir den god. Kläder och tyg ha stigit till dubbla priset. Genom vänners försorg har jag kunnat bistå några få flyktingefamiljer.

Hoppas vi kunna få ha stormöte i höst, men vi veta inte hur det kan bli. Bedjen för saken. Vi kunna inte säga att vi lidit brist på något. Våra medhjälpare äro alla snälla och trogna och tjäna villigt efter förmåga. Fjorton av de större barnhemsgossarna äro i kriget, men genom att de kunna läsa och skriva rätt så ledigt, ha de fått plats vid telefon, telegraf och som sjukvårdare o. dyl. En var nära döden, då deras tåg bombarderades. Banden på benen brändes av men ingen skada förövrigt. Ännu sker under!

Guds omsorg.

Utdrag ur brev från fru *Elsie Bergquist,* skrivet den 17 sept. i Shanhsien.

Här har regnat nästan varje dag sen vi kommo hem från landet, så nu är hettan bruten och sommaren 1938 ett minne. Ett minne, rikt på prov på Guds omsorg om oss och bevarande nåd. Största delen av sommaren har ju varit sällsynt sval. Augusti var dock ganska varm och regnlös. Vi reste hela familjen ut till Tsaiyüan i slutet av juli för att stanna över en söndag. Men så läto vi oss övertalas av de snälla kristna där att stanna längre — och just då kom sommarens varmaste veckor. Vi fingo bo i församlingens (ej missionens!) gästrum, och så hyrde vi en grotta på en granngård, där vi kunde äta, läsa och skriva och för övrigt vistas, när det var som hetast på dagen. Så kommo vi att stanna där fem veckor. När vi kommo hem, hade vi *en* varm dag och natt, sen kom regnet och svalkan!

Hur underbart att just i år vi haft mindre sjukligt än vanligt om somrarna. Man kunde ha väntat tvärtom, särskilt i fråga om de kamrater, som haft stora skaror kineser — flyktingar — omkring sig. Men Gud är icke bunden av sina naturlagar. —

En resa i stridslinjen.

Ett par kvinnliga missionärer, tillhörande Kina Inlandsmissionen, företogo i mitten av augusti en resa i stridslinjen för att komma från Kuling, där de vistats en tid under sommaren, och åter till sitt arbete. En av dem, fröken *F. H. E. Bartlett,* har i "China's Millions" skildrat färden, och då denna skildring är en tidsbild från Kina just nu, ha vi gjort en översättning och införa den här nedan:

I allmänhet möter det ej någon svårighet att vid sommarsemesterns slut resa från Kuling, men i år, då strider pagingo runt omkring berget, var det

svårare. Det syntes emellertid förefinnas en möjlighet för återresa, och den 17 augusti reste fröken Huntamer från Amerika och jag från Kuling, försedda med pass från de militära myndigheterna och ett brev till borgmästaren i Teian. En vecka tidigare hade en manlig missionär lyckats komma fram på denna väg.

Vi voro oroliga för att en av bärarna skulle vara för klen, men han försäkrade oss, att han orkade med bördan. Vi hade dock ej kommit långt förr än det visade sig att han tagit på sig mera än han orkade, men då var det ingenting annat att göra än att fortsätta och att söka uppmuntra honom så gott vi kunde. Snart funno vi ut, att han också var hungrig, och de två starka bärarna voro snart utom synhåll framför oss, under det att den klene ej hann med. Vi satte oss på vägkanten, och då vi själva ej kunde se någon utväg ur denna svårighet talade vi om det alltsammans för Herren. Så småningom lade en av de starka bärarna ner sin börda vid en viloplats och kom sedan åter, tog den svages börda och gav sig iväg med sådant fart, att bäraren, som blivit av med sin börda, ändå ej hann med utan andfådd kom fram så småningom till viloplatsen, där vi alla stannade litet för att vila. Höjderna runt omkring oss och sjön nedanför syntes så vackra från vår viloplats, men vägen ner syntes oss så lång, och vi behövde att ha tillryggalagt den före mörkrets inbrott.

Två kinesiska soldater voro också på väg ned för berget. En hade en börda, men den andre hade ingen. De fingo höra om vår svårighet, och till vår stora förvåning och glädje tog den sistnämnde vår klene bärares börda. På det sättet kunde vi komma fram utan svårighet, och inom kort hade vi tillryggalagt den brantaste delen av vägen. Vid ännu en viloplats fingo bärarna äta sig mätta, och vi fingo vatten att dricka och för att fylla våra flaskor. Sedan fortsatte vi igen och vår ridderlige soldat bar alltjämt bördan. Vi kommo dock snart till platsen där soldaternas och vår väg skildes. Det var då nästan omöjligt att få soldaten att taga emot litet pengar. Han sade, att då han hjälpte oss och sin klene broder, så gjorde han endast sin plikt av kärlek till sitt land. — Denna första erfarenhet av Guds omvårdnad om oss, då allt syntes vara hopplöst, kom våra hjärtan att jubla av glädje. Det syntes vara såsom ett Guds insegel på vår resa och vi visste med säkerhet att Gud var med oss. Huru ljöd ej lovsången till hans ära i våra hjärtan!

Vår klene bärare var nu utvilad och mätt. Han tog sin börda och härdade tappert ut under återstoden av vägen, ehuru vandringen ej var lätt för någon. Vi hade kommit in i stridsområdet. Vaktposter voro utposterade överallt, och man syntes beredd att taga emot fienden. Den i distriktet befälhavande officeren skulle granska våra pass, och vi fingo därför gå in i en närbelägen by medan våra bärare stannade kvar vid landsvägen. Officeren ifråga var utomordentligt vänlig mot oss och gjorde det möjligt för oss att vandra vidare. Detta var också vad vi själva önskade. Ju längre vi kunde fortsätta då, desto lättare blev dagsmarschen påföljande dag. Vi fingo två soldater som eskort, en gick före och visade vägen, den andre följde efter. Det hade hunnit bli mörkt, men den torra, dammiga stigen syntes ganska klart, och soldaten, som visade vägen, talade vänligt och omtänksamt om för oss, när vi behövde iakttaga försiktighet. På ett ställe, just där vägen var som mest uppgrävd, mötte vi en grupp soldater, och deras ledare hade en elektrisk ficklampa, med vilken han vänligt visade oss vägen över uppgrävningarna. Hans underlydande voro fullt utrustade för kriget, och vår eskort talade om, att de varit i elden natten förut.

Småningom nådde vi målet för vår vandring den dagen. Våra bärare kände stor lättnad och kanske vi också gjorde det, ty det hade varit en säregen erfarenhet att vandra framåt i mörkret och med blott några minuters mellanrum bli

anropad av vaktposter samt höra vår eskort svara med att ge lösen. Vi voro nu omgivna av soldater, som voro mycket vänliga och frågade oss om allt möjligt i våra hemländer. Efter en stunds samtal föreslogo de, att vi skulle fortsätta vandringen ännu en timma, fram till en trevlig plats där vi kunde få bad etc. Vi svarade, att *vi* kunde fortsätta, men våra bärare orkade ej, och vi brydde oss ej så mycket om var vi sovo, ute eller inne. De envisades då att få koka ris åt oss, ställde i ordning grönsaker och öppnade en konservburk med kött för vår räkning. De gåvo oss också vatten, så att vi fingo tvätta oss, och officerarna avstodo sina tältsängar med myggnät åt oss. Vi vilade därför gott, men jag är rädd att officerarna själva och deras manskap ej hade lika skön vila, ty de lågo ute, där myggen voro många.

Så snart det blev ljust följande dag fortsatte vi vandringen. En löjtnant eskorterade oss, och han hade order att följa med till borgmästaren i Singtze och att skaffa en stark bärare i stället för den som var för klen. Borgmästaren bodde mycket längre bort än löjtnanten trodde, och när han såg huru svag bäraren var, gick han till en byfogde ej så långt från platsen, där vi legat över natten, och fick där fatt i en stark och duktig bärare åt oss. Åt den klene skaffade löjtnanten frukost, och sedan fick han vända åter till Kuling. På detta sätt kunde vi riktigt njuta av morgonpromenan, vi fingo varmt vatten påfyllt i våra flasden och kommo framåt ganska snabbt. Borgmästaren i Singtze hade nödgats flytta rätt långt ut på landsbygden i distriktet. Han mottog oss vänligt, och vi fingo varmt vatten påfyllt i våra flaskor. Vi blevo törstiga under vandringen i värmen! Kvällen förut hade vi varit mindre än 1/3 sv. mil från staden Singtze, som fyra dagar senare föll i japanernas händer. Borgmästaren gav oss eskort, som skulle ledsaga oss till Teian. Vi begärde aldrig att få eskort, men det gjorde vägen mycket lättare att vi fingo det. Vi vandrade nu på en väg, som varit automobilväg, men som nu var söndergrävd. Det var ej långt mellan de uppgrävda djupa hålorna, och vi måste åter och åter göra små omvägar för att komma omkring hålorna och trassliga taggtrådsstängsel.

Solen stod högt på himlen, och vi hade det riktigt varmt, men det gick i alla fall ganska bra. Ett långt vägstycke var vattnet slut, och när vi därefter kommo fram till en liten hydda med halmtak och en kruka vatten, blevo vi riktigt glada emedan våra pass skulle granskas här, och vi sörjde ej alls över, att det tog en rätt lång stund innan vi kunde fortsätta. Det dröjde så länge, att då vi fingo passen tillbaka hade vi hunnit att bli ganska utvilade! Från denna plats fanns det utmed vägen här och där stora krukor med kokt vatten, som myndigheterna plaserat ut för att möjliggöra för flyktingarna att stilla törsten. Det sista vägstycket, då staden som vi voro på väg till började skönjas, var påfrestande. Våra fötter och ben hade då nästan gjort allt vad de förmådde. Det var varmt, och vi voro uttröttade. Då fingo vi höra motorbuller, och det ljudet var välgörande. Vi släpade oss framåt i riktning mot staden och kommo till en bilstation! Vår eskort manade oss att skynda på. En lastbil skulle just gå, full av flyktingar. Ja, de kunde ta oss med också, bara vi kommo på fort. Raska på! Bagaget kastades på, och själva klättrade vi upp, funno en trång plats, och iväg bar det. O, vad det var skönt där i luftdraget! Vi samtalade med flyktingarna, och alla berömde de militären, som behandlat dem så väl.

En soldat på bilen frågade vart vi skulle. — "Till Nanchang? — Dit ska inte bilen. Vi ska endast till Yungsiu, fyra sv. mil på denna sidan Nanchang." — Vi sågo bestörta på varandra. Vi hade just suttit och föreställt oss hur det skulle vara, då vi kommo in på missionsstationen: Våra vänners förvåning och — ett bad, en säng. Detta hade synts

oss så lockande. Men, vad mer! Herren hade gjort stora ting för oss, och han skulle alltfort hjälpa.

När lastbilen stannade, hoppade vi ner och bagaget kastades efter oss. Vi sutto på våra saker tills flyktingarna hade gått till det kvarter, som var berett åt dem. Sedan gingo vi till befälhavande officeren. Han var en kristen från provinsen Szechwan, och åter blevo vi föremål för vänlig omtanke och artighet. Kanske det snart kom en lastbil, som skulle gå till Nanchang. Tiden var åtminstone inne för en att komma. En soldat fick i uppdrag att se efter bagaget, och vi fingo ett rum där vi kunde tvätta oss, och där man serverade oss kokt dricksvatten. En liten soldatpojk i alldeles för stora skor passade upp oss, och vi hörde honom sjunga under det han traskade omkring: "Jesus älskar mig jag vet, ty min bibel säger det." En annan soldat kom in och hade en dollarsedel i handen. Han ville att vi skulle skriva upp på en lapp vad vi ville ha att äta. Men vi lade oss på halmen och somnade så gott som genast.

Vi blevo riktigt förvirrade och yrvakna, då en soldat kom och väckte oss kl. 3 f. m. nästa morgon. En lastbil hade just kommit in, som skulle till Nanchang. Vårt bagage var redan påjastat. Vi skyndade att göra oss i ordning och stapplade ut till lastbilen, som var full av soldater. Dessa voro synnerligen vänliga mot oss. Under det att vi färdades framåt, ljusnade det, och då det var fullt dagsljus voro vi i Nanchang. Nog sågo vi ut som flyktingar, men missionsstationen låg strax intill, och snart kände vi oss som nya människor.

Här skildes fröken Huntamers och min väg. Hon reste kl. 8 e. m. österut, och jag for en timme senare till Changsha. En översvämning, som förstört banvallen, gjorde att jag blev två dagar försenad. De dagarna vistades jag i tåget, det fanns ingen annan utväg. Några trevliga timmar tillbringade jag i Changsha hos doktor och doktorinnan Keller, och på e. m. samma dag som jag kom dit lyckades jag komma med ett tåg till Hankow, dit jag anlände kl. 7 e. m. påföljande dag, sju och en halv dag efter det jag reste från Kuling. Sju och en halv dag tog alltså en resa, som jag några veckor tidigare gjort på mindre än 24 timmar!

F. H. E. Bartlett.
(Övers. av M. L.)

I lidandets ugn.

Våra kristna trosbröder i Kina ha nu gång på gång kallats att genomkämpa nödtider, den ena svårare än den andra. Vi erinra om martyrtiden 1900, om den stora frestelseperioden 1927 samt om den följande tidens kommunisthorder och deras härjningar. Knappt hade det börjat ljusna igen och en löftesrik återuppbyggnad, icke blott socialt utan framförallt andligt, tagit sin början, förrän krigets åskor åter hördes dåna och en ödeläggelse sker mera omfattande och fruktansvärd än någon föregående. Dagen förvandlades till svartaste natt. Med bävan fråga vi oss åter: Skall Kinas kristna församling dränkas i den flod, som draken åter utspyr?

Ännu är ju flertalet av Kristi bekännare bland Kinas folk blott barn i Kristus. Ännu leva de flesta bland dem spridda utan det stöd, som kristen gemenskap giver. Men vi stå här inför ett stort under av Herren. Vi finna, att de i stor utsträckning bestått i eldsprovet och giva vittnesbörd om en uthållighet och ett tålamod, som måste hos oss framkalla tacksägelsens tillbedjan tillika med en förödmjukande bekännelse av den gamla kristenhetens tillkortakommande under världskriget.

Jag har i min hand en serie vittnesbörd om den anda, som kännetecknar Kristi bekännare i Kina just nu, och som jag ej kan annat än söka tolka för särskilt missionens vänner, att det må bli en hjälp för oss till att hålla ut i missionens gärning.

Följande exempel på kristligt mod hos en pastor anföres: En kinesisk pastor Wu skulle just avsluta sin predikan, då surret av bombplan hördes. Ett par äldre kvinnor reste på sig och gjorde min av att vilja avbryta honom, men han lät ej störa sig. Någon tillkännagav, att de nu skulle sjunga en sång och upptaga offret men dessförinnan ville denne berätta en händelse. Nu dånade bombplanen rakt över huvudena, och de närvarandes ansikten bleknade av skräck. Berättaren fortsatte emellertid lugnt och stilla att tala om hur de kristna ombord på Titanic, just som skeppet höll på att sjunka, bådo tillsammans, och att det sista man hörde från dem var en sång. Hymnens ljuva toner från dessa återljuda ännu för oss, sade han, ty de kunde i dessa hemska ögonblick ännu tillbedja och lovprisa Gud. Så angav han sången utan ett ord om bombplanen. Alla stodo upp och sjöngo sången till slut trots hotet från luften.

Ett liknande exempel berättas från Kanton: Det var pingstdagen, och vi deltogo i en nattvardsgudstjänst, som jag i hela mitt liv ej kan glömma. Bombplan kommo med fruktansvärt dån mitt under gudstjänsten. Vi hade nedslag och eldsvådor runt omkring oss. Jag såg hur biskop Moh, en man på 70 år, som ledde gudstjänsten, på grund av explosionen, som skakade kyrkan, drog sig tillbaka något litet från altaret, men han avbröt dock ej gudstjänsten. Det syntes hemskt, att sådant skulle hända i Kristi närvaro, men jag betänkte, att det var just till en sådan värld han steg ned, och det var här han gav sitt liv och visade sig därigenom vara en verklig Frälsare.

Vidare berättas om en infödd pastor, som nödgades fly från Nanking med sin familj. Efter gränslösa strapatser och lidanden tog han sig fram till Changsha, alldeles utblottad på allt. Med oförminskad frimodighet skaffade han sig nu möjligheter till utkomst, som han emellertid använde till att hjälpa och rädda flyktingar. Med medlemmarna av sin församling i Nanking uppehöll han förbindelse och arbetade oförtrutet att rädda och hjälpa dem. På detta sätt taga de kinesiska kristna sina ägodelars skövling med kristligt tålamod och söka på det sätt de kunna hjälpa varandra i nöden.

Ännu en infödd pastor beskriver sin flykt från Nanking till Nanchang. De måste färdas den 80 sv. mil långa vägen mest till fots. Jag har förlorat allt, skriver han, mitt bohag, mina böcker, mina manuskript, men Herren har i dessa nödens tider givit oss andra ting av oförgängligt värde.

Det är herdar med sådant sinne Herren har givit sin församling i Kina.

(Forts.)

Insänd litteratur.

INDISKA BARN. Av *Jenny Holmåsen.* J. A. Lindblads Förlag, Uppsala. 95 sid. Ill. Pris Kr. 2: 50.

"Guld är och förblir guld, men mässing kan aldrig bli annat än mässing", så lyder rubriken över en av berättelserna i denna intressanta bok om barn i Indien. Kanske skulle man kunna säga, att rubriken över den berättelsen kunde vara en överskrift över hela boken. Liksom denna berättelse visar nämligen boken i sin helhet, att det finnes "guld", som är av förblivande värde, även om t. o. m. duktiga människor kunna taga miste på vad som är guld eller mässing. Att Gud förmår skapa fram "guld" i indiska barns karaktär visas tydligt i boken, som på det varmaste rekommenderas.

M. L.

Försäljning.

Syföreningarna i Stockholm för Svenska Missionen i Kina anordna *fredagen den 25 november försäljning* till förmån för Missionen *på K.F.U.K:s lokal,* Brunnsgatan 3. Försäljningen börjar kl. 10.30 f. m. Andaktsstunder hållas kl. 12 m. och 7.30 e. m., kl. 12 talar komminister *Johan Hoff* och 7.30 e. m. missionär *Wilhelm Bergling.*

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser samt på *S.M.K:s exp., Drottninggr. 55.*

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgatan 72, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Soltäppan, Storängen.

Fru *Hanna Hallström*, Odengatan 26.

Fru *Mina Johansson*, Auravägen 10. Djursholm.

Fröken *Tekla Lilljeqvist*, Norrtullsg. 55.

Fru *Olga Magnusson*, Garvare Lundins Gränd 3.

Fru *Mary von Malmborg*. Engelbrektsgatan 13.

Fru *Beda Redell*, Hälsingehöjden 9.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Vesslevägen 40. Älsten.

Överstinnan *Louisa Tottie*, Storängen.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingö.

Gåvor avsedda för "Kinalänkens bord" mottagas på *S.M.K:s exp.*, varvid särskilt bör angivas, om gåvorna äro avsedda för detta bord.

HANS STJÄRNA I ÖSTERN.

35:e Årg.

Redigerad av *Erik Folke*.

Innehållsförteckning:

På Hans skuldror skall herradömet vila. Av kyrkoherde *Gunnar Arbman*.

Människans vrede varder dig till pris. Av missionsförest. *Erik Folke*.

Min första jul i Kina. Av missionsförest. *Erik Folke*.

Vår sista jul i Kina. Av fru *Mimmi Folke*.

Hem — hemma. Av missionär *August* Berg.

Vad de talade om. Av fröken *Lisa Blom*.

En dröm. Av *Ai*.

"Ett länkmöte." Av fröken *Hildur Blom*.

Det första kristna missionsföretaget i Kina. Av missionär *Nath. Engbäck*.

Guds ord bär icke bojor. Av missionär *Joh. Aspberg*.

Åkalla mig i nöden. Av missionär *Wilh. Bergling*.

På gator och gränder. Av fru *Ingrid Aspberg*.

"Han leder på rätta vägar." Av fröken *Ebba Vidén*.

Glädje i arbetet. Av fröken *Gerda Gustavsson*.

Välsignelser i trons och lydnadens spår. Av fröken *Maja Lundmark*.

Söndagsskolan i Kina. Av missionär *Morris Bergling*.

Söndagsskolan på vårt missionsfält. Av missionär *Carl-Johan Bergquist*.

Rekvireras från Svenska Missionen i Kina Förlag, Drottninggatan 55, *Stockholm*. Pris: häft. 1:50; kart. 2:—; klotb. 3:—. Vid köp av minst 5 ex. lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under okt. 1938.

Allmänna missionsmedel.

1573.	Onämnd, till Elna Lenells underh.	10:—
1575.	Calif. Kom., till N. o. O. Styrelius underh.	10:94
1576.	Resebidrag fr. Refsnäs	5:—
1577.	G. G., Uppsala	32:—
1578.	G. L., Pengsjöby	25:—
1579.	K. S., Vinslöv, "Åt Herren"	25:—
1580.	"En ficksparbössa"	33:65
1584.	T. S., Sala	10:—
1585.	H. S., Munksund, gm A. R.	100:—
1586.	"På Mammas födelsedag"	50:—
1587.	Offerkuvert fr. Köping	30:—
1588.	Missionsinkomst fr. F—s	100:—
1590.	J. M. P., Obbola	10:—
1591.	Onämnd, Svensbyn, gm U. E., Munksund	5:—
1594.	S. o. N. G., Ostvik, i st. för blommor till Anna o. J. F. Lindholms, Skellefteå bår	10:—
1595.	L. M. F., till Frida Prytz o.	

Maria Nylins underh. ..... 900:—
1596. A. H., Karlskrona, i st. för blommor till Överste Totties bår "i tacksamt minne" .... 5:—
1597. H. H., Virserum, "Herrens tionde" ..... 35:—
1598. B. L., Stocksund ..... 100:—
1599. H. o. I. J., Gbg ..... 30:—
1600. M. R., Sthlm ..... 15:—
1601. Vänner på Missionshemmet, Duvbo, samt E. o. M. F., L. o. H. B., A. o. M. L., i st. för blommor vid Hulda Anderssons grav ..... 15:—
1602. Medel fr. Mora ..... 27:—
1603. D. o. C. A., Sthlm ..... 25:—
1605. "Tillägg till en ficksparbössa" 10:—
1606. "Herrens del" ..... 30:—
1607. Del av koll. 2/10 gm E. N., Borås ..... 20:—
1608. Forshems Mfg. ..... 34:—
1609. "En länk" ..... 25:—
1610. Länkarnas sparb. tömning, Klippan, till Hanna Erikssons underh. 117:30
1613. B. o. K. L., Sthlm ..... 30:—
1614. H. I. ..... 5:—
1615. A. P., gm d:o ..... 5:—
1616. A. O., gm d:o ..... 150:—
1617. H. L., Sthlm ..... 2000:—
1618. H. S., Mariestad, "födelsedagsblommor" ..... 5:—
1619. O. E. N., Piteå ..... 50:—
1620. T. o. C. G., Skellefteå, "tackoffer" till E. Sjöströms underh. ..... 100:—
1621. A. W. J., Sthlm ..... 25:—
1622. A. C., Sthlm, på "tacksägelsedagen" ..... 10:—
1623. W. B. ..... 30:—
1624. M. U., Lista ..... 10:—
1625. S. W., Nkpg ..... 10:—
1626. "Gåva till missionen" ..... 100:—
1627. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs underh. ..... 100:—
1628. S. S., Jkpg ..... 10:—
1629. J. D. S., Kvidinge ..... 50:—
1630. "Herrens del" gm I. H., Skelleftehamn ..... 35:—
1631. I. P., Vejbyslätt ..... 40:—
1632. E. M., Sthlm ..... 15:—
1633. K. W., Hemse ..... 5:—
1635. J. o. N. A. ..... 20:—
1636. P. H., Stensjön, "tackoffer till Herren" ..... 200:—
1637. "Tackoffer" ..... 40:—
1638. Koll. vid skioptikon föredrag gm K. H., Sm. Taberg 15:50
1639. Gåva efter d:o gm Huskvarna Metodistförsaml. 4:10
1640. D:o vid skioptikon föredrag, gm A. A., Falsterbo ..... 10:—
1641. Vänner i Skellefteå Kinakrets, Joh. 17: 22, i st. för blommor vid Anna Lindholms, Maria Isakssons o. Lina Jonssons bår 108:—
1642. A. o. J. S., d:o, vid Anna o. J. F. Lindholms, Lina Jonssons o. Maria Isakssons bår .. 40:—
1643. Vita Bandet, d:o, d:o ..... 15:—
1644. S. N., Långviken, d:o, d:o ... 5:—
1645. B. o. R. S., d:o vid Anna o. J. F. Lindholms bår ..... 5:—
1646. E. P. o. B. F., d:o, d:o ..... 15:—
1647. S. Ö., d:o vid Maria Isakssons bår ..... 5:—
1648. J. A., d:o vid Anna Lindholms o. Lina Jonssons bår ..... 8:—
1649. E. O., 2 Tim. 4: 7, 8, d:o vid Maria Isakssons bår ..... 5:—
1650. M. W., d:o vid Lina Jonssons bår ..... 5:—
1651. E. B., d:o, d:o ..... 5:—
1652. E. D., Gbg ..... 100:—
1653. E. S., Rödjenäs ..... 40:—
1654. Sunnerängens Miss. syfören. . 50:—
1655. "Tackoffer till Herren i Herrens Jesu namn" av H. K., Lund ..... 25:—
1656. I. P., Vejbyslätt ..... 15:—
1657. Koll. på L. M. F:s möte i Landskrona 24:60
1658. Onämnd ..... 1:—
1659. Koll. i Luth. missionshuset, Landskrona ..... 28:—
1660. "Tackoffer" Ps. 59: 17 ..... 100:—
1661. I. H., Sthlm ..... 50:—
1662. "Familjen Isaksson, till Mammas minne" gm A. B., Skellefteå ..... 100:—
1663. "En liten droppe, Ps. 71: 1, 3,, 15:—
1664. Ungdomsförbundet, gm A. N., Malmö ..... 25:—
1665. K. F. U. K., Malmö 19:25
1666. Länkarna i Malmö ..... 100:—
1667. Gm E. Å., Trelleborg ..... 11:—
1668. Länkarna i Kristianstad .... 10:—
1669. K. S., Vinslöv ..... 10:—
1670. K. F. U. K., Hbg 23:34
1671. E. J., Jkpg ..... 50:—
1672. S. J., Örebro ..... 400:—
1678. K. K., Björkeby ..... 20:—
1679. F. J., Kinnemalma, "ett litet strå till stacken" ..... 10:—
1680. J. v. M., Sthlm ..... 50:—
1681. I st. för thé vid samkväm på K. F. U. M. ..... 5:—
1682. Sak. 10: 12, till W. Berglings underh. 900:—, d:o att utbetalas för vistelsen i Uppsala för studier 300:— ..... 1200:—
1684. "En Herrens tjänarinna", till T. Lindgrens underh. ..... 10:—
1685. N. L. ..... 10:—
1686. Tostarps syfören. gm A. J., Munkaljungby ..... 60:—
1687. "En tacksam länk" ..... 30:—
1688. A. A., Gisselas ..... 10:—

1689. Skillingaryds Kristl. Ungdomsfören ..... 100:—
1690. "Tacksägelsegåva fr. Länkmötet i Sävar" ..... 15:—
1693. Björkö Mfg ..... 30:—
1694. H. J., Mölnbo ..... 100:—
1695. H. H., Brötjemark ..... 30:—
1696. Hälften av de koll. som insamlats inom Värmlands K. F. U. M., under Martin Berglings besök 115:75
1697. "Tack för Guds underbara hjälp och bönhörelse" ..... 5:—
1698. En länk ..... 5:—
1699. Jes. 49: 23 b. 200:-
1700. R. E., Piteå ..... 100:—
1701. Visby Femöresfören. ..... 35:—
1703. A. W., Simrishamn ..... 10:—
1704. E. S., Kumla ..... 22:—
1705. M. L., Östersund ..... 100:—
1706. M. L., i st. för blommor till Lina Jonssons bår, gm A. B., Skellefteå ..... 20:—
1709. Onämnd ..... 100:—
1711. G. B. ..... 10:—
1712. M. P., Murjek ..... 5:—
1713. L. R., Sthlm ..... 50:—
1714. "Minnesgåva, 25 okt. 1926" .. 20:—
1716. Koll. vid vårt kinamöte å Libanon, till G. Goës o. C. G. Nordbergs underh. 65:05
1717. Skierydskretsens Ungdomsför. ..... 45:—
1722. Onämnd ..... 100:—
1723. M. S., Nkpg ..... 50:—
1724. A. B. ..... 2:—
1725. E. S. E., Mariestad, "födelsedagsblommor" ..... 25:—
1726. Månstorps Mfg, offer från Skördehögtid ..... 25:—
1727. Höstoffer fr. Kinalänken, Lund, "I Herrens Jesu namn" 65:—
1728. O. M., Orrviken 19:10
1729. Missionsmedel fr. Orrviken .. 50:—
1730. Koll. i Järvsö bönhus 21:65
1731. D:o i Delsbo ..... 57:—
1732. D:o i Sjöviks Mfs, Bjuråker . 25:92
1733. Sparb. medel fr. Syföreu. i Delsbo ..... 20:—
1734. Koll. i Grytgölsby ..... 26:—
1735. G. H., Rök ..... 10:—
1736. S. H., d:o 15:-
1737. Tjurtorps Mfg, d:o ..... 50:—
1738. Ur en sparb. o. koll. i Ölmstad 23:—
1739. Koll. i Skärstads Norra .... 12:—
1740. J. G., Äng ..... 10:—
1741. En sparb. o. koll. i Fredriksdal 17:10
1742. Koll. i Malmbäck ..... 50:—
1743. K. S., Hok ..... 20:—
1744. B. T., d:o ..... 5:—
1745. Mfg i d:o ..... 10:—
1746. Mfg i Svennarum ..... 15:—
1747. Koll. i Skillingaryd ..... 75:—
1748. J. C., d:o ..... 10:—
1749. Koll. i Broby, Fryele 40:80
1750. D:o i Tånnö ..... 12:—
1751. D:o i Hagshult 9:25, Mfg 15:75 ..... 25:—
1753. Luleåkretsen 30:50
1754. H. K., Uppsala ..... 10:—
1756. E. E., Joeström ..... 10:—
1758. "Hemgången missionsvän", gm K. W. ..... 5:—
1759. G. W. ..... 10:—
1760. Missionsvänner i Axbergshammar, insaml. vid H. Wangs besök 26/10 ..... 101:35
1761. A. H., Stensjön, till "älskade Judiths minne" ..... 50:—
1762. I. B., Duvbo, "Herrens" .... 30:—
1763. M. B. ..... 270:—
1764. Skullaplaryds Mfg ..... 100:—

Kr. 10.423:90

Särskilda ändamål.

1566. Nordanås Miss. o. Ungdomsf., till "Kinahjälpen" 42:25
1567. A. o. A. B., Duvbo, till I. Ackzells verks. i Tali ..... 10:—
1568. Hälsingborgs Barnmissionsförening julklapp till Sin Mei, Honan ..... 5:—
1569. E. E., Alingsås, till Jaspis hos Maria Pettersson ..... 30:—
1570. A. J., d:o, Födelsedagsgåva till Maria Pettersson enl. löfte 50:—
1571. Onämnd till de nödl. ..... 5:—
1572. Barnen i Vallerås småskola till hungr. barn i Kina 3:75
1574. W. W., Brea, till Feng Chuen Yung, underh. (doll. 20:—) .. 80:42
1581. G. o. V. J., Husaby, "ett tackoffer" till Maria Petterssons barnh. ..... 100:—
1582. A. H—g, Eksjö, nödhjälpsmedel till Arvid Hjärtberg .... 30:—
1583. S. J. Lyrestad, till lindrande av Kinas stora nöd ..... 10:—
1589. E. A., Borås 2, till barnh. i Sinan ..... 20:—
1592. F. K., Ingatorp, till de gm kriget lidande kineser gm F. E. S. ..... 30:—
1593. D. E. B., Duvbo, till Ida Söderberg, för Jang Huan Ching 40:—
1604. D. o. C. A., Sthlm, till Medhjälparefonden ..... 25:—
1611. Onämnd, Uppsala, "ett tackoffer för freden", till de nödl. 50:—
1612. M. O., Mariestad, "födelsedags-blommor till G. Carlén att anv. efter gottf. ..... 20:—
1634. I. o. N. A., till I. Ackzell att anv. enl. gottf. ..... 20:—
1673. S. J., Örebro, till äldste Chu i Tungkwan, underh. ..... 400:—
1674. D:o till fru Kao's d:o ..... 200:—

1675.	E. J., Jkpg, till de nödl.	50:—
1676.	Vesta o. Hjortsberga syförening., till Maria Nyh., att anv. efter gottf.	50:—
1677.	G. o. S. A., Höganäs, till Hugo Linder d:o	20:—
1683.	"En Herrens tjänarinna" till Thyra Lindgren, att anv. enl. överensk.	5:—
1691.	G. J., Skellefteå, till Dagny Nordgren för hjälp vid nödens lindrande	50:—
1692.	A. D., Kristdala, "tackoffer på min födelsedag d. 30/10 till Maria Petterssons barnh.	50:—
1702.	E. E., till de nödl. gm M. S., Visby	5:—
1707.	E. J., Klippan, till Hanna Eriksson att anv. de nödl. i Ishih	10:—
1708.	A. H., Karlskrona, till Snöflingans gosse i Ishih skola	25:—
1710.	Sparbössan i Söndagsskolan, Kristinebergskapell, till Wille Bergling att anv. i verks.	21:16
1715.	"Ett tack till Gud" för de nödl.	50:—
1718.	Daggryningen i K. M. A., till Daggryningens skolor	3000:—
1719.	L. H., till de nödl.	20:—
1720.	Brobacka Mfg till lindrande av hungersnöden bland flyktingarna i Kina	100:—
1721.	S. L., Flugeby, till de nödl. ..	3:—
1752.	L:, till Maria Petterssons barnh.	50:—
1755.	M. S., Stihlm, till d:o	10:—
1757.	J. B., Rentjärn, till H. Wang att anv. efter gottf. 1 Kon. 17: 13, 14	10:—
	Kr.	4.700:58

Allmänna missionsmedel	***10,423: 90***
Särskilda ändamål	***4,700: 58***
S:a under okt. mån. 1938 Kr.	***15,124: 48***

Med varmt tack till varje givare!

"Också detta kommer från Herren Sebaot; han är underbar i råd och stor i vishet."
Jes. 28: 29.

Redovisning för influtna gåvor till Missionshammet i Duvbo. Juli—Sept.. 1938.

Kontant:

Hemmets bössa 15:85, d:o 11:35, "Lisella" 75:—, Kaffepengar 38:—, B., Hova 5:—, Hemmets bössa 16:—, "Ai", Duvbo 10:—, Hemmets bössa 27:—.

In natura:

E. Ö., Delsbo, Sångsamlingen "Psalm och sång" tillika med musik, E. R., Sthlm, linneduk, servietter och handdukar, E. A., Vetlanda, Gardiner. A. v. F., Sthlm, bokhyllor, bord och tvättservis, K. o. R. A., Sthlm, diverse husgerådsartiklar, Vänner i Värnamo, fårkropp.

Med varmt tack till varje givare!

"Den som är fast i sitt sinne bevarar du i frid, i frid, ty på dig förtröstar han."
Jes. 26: 3.

August och Augusta Berg.

Missionstidningen Sinims Land.

Organ för *Svenska Missionen i Kina*, utkommer år 1939 i sin 44 årgång. Ansvarig utgivare: *Erik Folke*. Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser ute från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, ett kvartal kr. 0: 90.

Till utlandet kostar den kr. 2: 75 pr. år.

Prenumeration kan verkställas på posten men ställer det sig fördelaktigare för missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Den himmelska synen. — Hilma Tjäder 75 år. — Från Red. o Exp. — Den kristna missionens stora tillfälle i Kina — Från missionärerna. — En resa i stridslinjen. — I lidandets ugn. — Ins. litterat. — Försäljning. — Hans Stjärna i Östern. — Redov — Missionst. Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Stockholm 1938. Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 18. ÅRG. 43 25 NOV. 1938 PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

»SE DIN KONUNG KOMMER TILL DIG.»

Sak. 9: 9.

Adventstiden är åter inne. Än en gång ljuder glädjebudskapet: "Se din konung kommer till dig".

Låtom oss minnas, att detta är ett glädjebudskap! Det skulle ju enligt textorden komma oss att fröjdas storligen och att höja jubelrop. Är det då för oss ett sådant glädjebudskap? — Varför skola vi på grund härav storligen fröjdas och höja jubelrop?

Konungen kommer rättfärdig. Det ser ofta ut som om orättfärdighet och våld triumfera. Vi stå ofta frågande inför det som sker eller synes ske. Varför griper Gud ej in? Varför tillåtes våldet att triumfera? Inför adventskonungen kan dock det oroliga hjärtat stillas, och en gång skall det inför honom ljuda: "Rättfärdiga och rätta äro dina vägar, du folkens konung" (Upp. 15: 3). — "Se, din konung kommer till dig; rättfärdig ... är han".

Konungen kommer också segerrik. "Väl kan det synas mången gång som skulle allt gå under ... Men ack, det synes endast så. Guds rike står och skall bestå". Adventskonungen drager ut såsom segrare och för att segra (Upp. 6: 2). Såsom segrare drager han ut även i våra dagars Kina; därom vittna underrättelserna därutifrån. Och vi kunna med tillförsikt se framtiden an. "Se, din konung kommer till dig; ... segerrik är han".

Konungen kommer fattig. Hans intåg är ej såsom jordiska konungars intåg brukar vara. Han kommer fattig, ridande på en åsna. "I kännen ju vår Herres, Jesu Kristi, nåd, huru han, som var rik, likväl blev fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen bliva rika" (2 Kor. 8: 9). Han kom fattig men gjorde många rika, och hans efterföljare få ock komma såsom fattiga, medan de dock göra många rika (2 Kor. 6: 10). I fattigdom

och umbärande, i trångmål av olika slag fullbordas Guds planer, och vi få även såsom bedrövade dock alltid vara glada. "Fröjda dig storligen!". "Höj jubelrop!" — Ja, give oss Gud att fröjdas emedan vår konung kommer till oss! Fröjd i Herren är vår starkhet.

M. L.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Läget på missionsfältet.

Alla våra missionärer voro, då de sist ankomna breven skrevos, välbehållna och i fullt arbete.

I Shansi kunna de visserligen ej på grund av de osäkra förhållandena göra några vidare besök på landsbygden, men de ha rika tillfällen att verka bland de talrika flyktingskaror, som söka sig till våra missionsstationer. Ensamt i Yuncheng ha över hundra kvinnor bland flyktingarna lärt sig att läsa sin Bibel. Vi förstå vad detta arbete skall betyda för evangelii spridning bland folket i stort, då dessa flyktingar en gång få återvända till sina hemorter.

I Shensi och Honan har arbetet kunnat uföras mera obehindrat även utåt i distrikten. Överallt är mottagligheten stor och vi få nu gemensamt bedja Gud, att allt detta arbete får bära förblivande frukt.

Angående Erik Malms sjukdom ha vi ej hört något utöver vad som meddelas i det brev som införts i detta nummer. Vår förhoppning och bön är dock, att faran nu är överstånden.

Försäljningen

i Stockholm för vår Mission, *den 25 nov.*, vilja vi ännu en gång påminna om. Likaledes påminna vi om *Ljusglimtens* försäljningen följande dag, *den 26 nov.*, på missionshemmet i *Duvbo*.

Bed Gud, att han i nåd välsignar gåvor och köpare! Behoven äro oerhört stora.

Bönemötena.

Vi samlas i Sockholm varje *tisdag* kl. 7 e. m. i *Betesdakyrkan*, Floragatan 8, och varje *fredag* kl. 2 e. m. på *vår exp.*, Drottninggatan 55, till bön för vår Mission. Varmt välkomna!

Kinalänkar i Stockholm.

Torsdagen den *8 dec.* kl. 7 e. m. samlas vi på S.M.K:s exp., Drottninggatan 55, till sista länkmötet för året. "Knytkalas"! Hjärtligt välkomna!

Hans Stjärna i Östern.

Vi tacka varmt för all hjälp med försäljningen av vår kalender. Men ännu ha vi åtskilligt av upplagan kvar och bedja om hjälp till att få den slutsåld.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Herrens verk går framåt.

Missionär Carl Blom skriver i brev dat. den 18 okt.

Jag hoppas mitt brev, som sändes nyligen, gått fram, så att ni sålunda fått de senaste nyheterna härifrån. Ingenting nytt har sedan dess inträffat utom att vi haft ett fyra dagars ihållande regn, som åstadkommit stor förödelse bland hus och murar även på vårt område. Vi ha det dock i allmänhet bättre än omgivningen, då vi varit i stånd att underhålla våra hus. På andras områden, som ej reparerats under kriget, gjordes mycket större skada, och det blir ej mycket gjort att gottgöra den heller. Hur det är efter regnet på de andra stationerna veta vi ej, men ha hört att det visst skett en del skada i Ishih.

Vi ha ej lyckats få någon ordentlig postförbindelse hittills, men vi ha hopp att genom arméns civilavdelning få

brev befordrade. Alla myndigheter äro så tillmötesgående, men det är ju inte alltid möjligt för dem att göra vad de personligen skulle vilja. Sedan Dagny Nordgren och Åke Haglund voro här, ha vi ej hört från deras respektive stationer, men hoppas allt står väl till.

I dag har vi fått meddelanden från Bergquists, Linders och Ingeborg Ackzell, alla 14 dagar gamla eller mer, men det är ju färskt i dessa dagar. Det låter så gott från alla de våra och om deras grannar, att det är en stor glädje. Herrens verk går framåt på varje plats och säkert blir krigets gissel ett välsignat redskap i Herrens hand. Vi ha nu en mångfald av möten och klasser i gång här på stationen, ej mindre än trettiofyra i veckan förutom flick- och kvinnoskolorna samt skolan för flyktingarnas barn, där de ha halvdagsläsning med kristendomsundervisning. Andra halva dagen äro de flesta barnen, över 40, i en nyinrättad skola, upprättad av myndigheterna.

Jag har i dag varit på högkvarteret för att överlägga om de långväga flyktingarnas återförande till hembygden samt åtgärder att möjliggöra stadsbornas återvändande till sina hem. Det förra är jämförelsevis lätt, ty det kräves blott transport, men här är problemet mycket komplicerat. Dock hoppas jag en stor del av folket skall kunna lämna stationen, innan det kalla vädret börjar och innan våra förråd ta slut.

Här börjar nu bli svalt tidigare än vanligt. Vi ha ej tillfälle till mycket kroppsrörelse, och det bidrager ju till att man känner ombytet mer än annars.

De innerligaste hälsningar till alla våra vänner från oss båda.

Gud hör bön.

Ur ett privatbrev från fru Ingrid Malm, skrivet i Loyang den 10/10:

Ni ha kanske fått vårt brev om att vi varit till Chengchow och fått Bengt opererad. (Tonsillerna togos bort.) De två veckorna närmast efter hade vi soligt och vackert väder, och han repade sig betydligt. Vid månadsskiftet blev det hastigt omslag, hela september har för övrigt varit kall och regnig. Bengt fick svår luftrörskatarr och en veckas tid hade han 39 graders feber. Nätterna voro mycket oroliga, och jag fick just ingen vila på dagarna heller. Barnkvinnan låg sjuk, och Erik var i Shensi på sammanträde. När han kom hem hade Bengt ännu hög feber, men han verkade något starkare. Plötsligt sjönk temperaturen, och han var feberfri. Men nästa dag låg Erik i hög feber, som på middagen steg till över 40 grader. Vi trodde först att det var malaria, och han började taga kinin, men ingen förbättring inträdde. Temperaturen höll sig ständigt över 39. Jag började misstänka, att det kunde vara något annat. Fru Lindbeck hjälpte mig några nätter att sköta Erik. En dag fick jag se utslag, och efter vad vi kunde förstå, tydde det på tyfus. Vi telegraferade efter läkare, men på grund av de oregelbundna tågförbindelserna dröjde det nästan två dygn innan doktorn kom. Vi kunde ju intet annat än bedja, att Gud skulle gripa in, och kineserna bådo också för honom. Så försökte vi ge honom så mycket näring som möjligt i flytande form för att uppehålla hans krafter. Då doktorn kom hade redan förbättring inträtt. Febern var lägre, och utslaget började försvinna. Det var svårt för honom att säga, vilken sjukdom Erik hade. Utslagen tydde på tyfus, men andra symptom voro otydliga och doktorn sade, att det kunde vara paratyfus.

Den 25 sept. fingo vi en sköterska till hjälp att sköta Erik. Vilken sjukdom det än var, krävdes noggrann vård, och han behövde ligga minst två veckor efter det temperaturen var normal. Sköterskan tillhör Kina Inlandsmissionen och är från Australien. På

grund av kriget kan hon inte återvända till sin station och var fri att komma hit. Det var oroliga dagar innan krisen kom. Tyfus har krävt många offer bland utlänningar. Nu äro vi så tacksamma till Gud, att han är på god bättringsväg, även om han ännu är klen. Han har varit feberfri 12 dagar, men ännu orkar han ej sitta upp i sängen. Efter dessa sjukdomar blir det lätt följdsjukdomar, så han måste vara försiktig.

Vi bo ännu kvar ute vid Augustana missionens område utanför staden. Vi hunno aldrig flytta in, innan Bengt sjuknade. Och nu ha vi varit glada att vara här, där faran för bombardemang är mindre. Inne i staden skulle spänningen ha varit mycket större, då vi ju inte kunnat gå ned i grottan. En dag i förra veckan voro femton flygmaskiner och fällde ett 80-tal bomber väster om staden vid flygfältet och militärskolan. Vi bo öster om staden, men även här skakade fönsterrutorna. Vi ha blivit erbjudna att stanna här i vinter. Det dröjer ju länge, innan Erik blir så stark, att han kan gå ned i en grotta, det är därför mycket möjligt, att vi komma att bo kvar.

Ute på landsbygden äro stormöten planerade på flera platser. Raden av möten börja i slutet av denna månad och fortsätter till efter jul. Här i Loyang våga vi ej samla folket till ett stormöte, men det kommer att bli dopkurs, då det är några, som önska bli döpta. Gerda Gustavsson har kommit tillbaka hit till Loyang, och hon har nu ansvar för kvinnoarbetet. Hon behövs så väl här. Det är rika arbetsmöjligheter, och många nya kvinnor ha kommit sista tiden.

Kvinnoskolan har ännu ej öppnats. Det har varit en kritisk tid, men jag hoppas att vi snart skola kunna öppna den. Måtte det få bli så lugnt att arbetet obehindrat kan fortgå. Bed Gud välsigna alla möten och dopklasser.

Det är Herren som styr.

Yungtsi den 5:te september 1938.

Kära missionsvänner!

"Ty du är min hjälp, och under dina vingars skugga jublar jag."

Nu ville jag be Er att med mig flytta Er tillbaka till den 17:de augusti, då japanerna för andra gången intogo Yungtsi. Och så låta vi med minnets och dagboksanteckningarnas hjälp händelserna passera revy.

En strålande dag uppgick, men oro och fasa för vad som denna dag månde hända stod tecknad i allas ansikten. Hela natten hade man hört kanonernas dån och maskingevärens smattrande. En stor ström av människor ilade mot östra stadsporten för att komma ut ur staden så fort som möjligt. Men överstelöjtnanten hade givit order, att ingen fick släppas ut. Senare tillätos somliga att lämna staden, men många blevo nekade. Och vart skulle dessa taga vägen? — Jo, till missionsstationen flydde man!

På missionsstationen finna vi missionärerna och deras medarbetare i full fart med att ordna för flyktingarna. Trots att mer än tio personer voro tvungna att hålla till godo med ett litet rum, blev likväl varje vrå av rummen upptagna. De som ej fingo rum på jordbädden, fingo ligga på golvet. Till slut voro dock alla tänkbara rum upptagna, och till dem, som kommo senare, måste vi säga: "Det finnes ingen plats för er, det är fullt överallt." — "Jag behöver inte bo i något rum, jag kan sova på gården", ropade man i munnen på varandra. — "Bara jag får sitta på en stol, så reder jag mig", sade en gammal gumma. Ja, en var t. o. m. nöjd, om han bara fick stå på ett ställe! — Vi lät dem komma — och fler till, men till slut måste vi säga ett obarmhärtigt stopp. Men då sved det i hjärtat!

Så kommo flygmaskinerna, dessa ovälkomna gäster! Morgonbön pågick i kapellet. Det var Gösta Goës tur att leda den, och make till morgonbön har

han aldrig någonsin förut hållit! Då man hörde planen sväva över staden, föll den stora skaran på knä och började åkalla Herrens namn. De troende gjorde detta först, och hedningarna följde deras exempel. Ty "Herrens namn är ett starkt torn; den rättfärdige hastar dit och varder beskyddad". Undertecknad var just upptagen med en posttjänsteman, som lovat medtaga några brev ut ur staden. Postkontoret hade nämligen dagen förut flyttats till landsbygden. Posttjänstemannens hela varelse skakade av förskräckelse, där han låg nedhukad under ett bord. Vid varje explosion av bomber blev hans ansikte kritvitt av förskräckelse. Jag försökte trösta honom med den tröst jag själv blivit tröstad med. Gång efter annan kunde jag se, huru planen gjorde en dykning, maskinerna avkopplades — och ett förfärande brak följde! Snart kunde man se, hur en stor kvast av rök och damm reste sig mot höjden.

När flygmaskinerna väl hade lämnat staden, kände man sig lättare om hjärtat. Men då började ett häftigt skjutande från stadsmuren, dit den kinesiska armén dragit sig tillbaka och intagit försvarsställning. Av en fältskär fingo vi veta, att kineserna förlorat i det slag som stod utanför staden, och att de dragit sig tillbaka in i staden. Man hade annars byggt svårintagna fästen och löpgravar utanför staden, ja, t. o. m. byggt en kanal runt omkring. Militären hade gång efter annan försäkrat oss, att denna gång skulle det bli omöjligt för japanerna att intaga staden. Men japanerna äro duktiga krigare, och det är inte första gången de förvånat världen med sin teknik. Nu började också kanonerna dåna, och när granaterna började falla ned i närheten, voro vi tvungna att få våra skyddslingar på säkrare ställen. De två skyddsgrottor, vi grävt, blevo snart fulla. De övriga fingo packa sig samman i vår källare. Alla fingo likväl ej rum, varför de togo sin tillflykt till tvåvånings gossskolebyggnaden, där äldste Tsao, som låg sjuk, tillsammans med sina släktingar bodde. Här var det någorlunda säkert. Då Gösta och jag sett till, så att alla voro i säkerhet, sökte vi skydd i matsalen. Där hade vi suttit så många gånger förr vid liknande tillfällen och fått erfara Herrens bevarande nåd. Gösta tyckte det var säkrast under bordet, där han satte sig på en kudde. Själv satte jag mig på en stol bakom ett skåp. Men då en granat kreverade i ett av kvinnornas gästrum, ropade kineserna och bad att vi skulle komma ned i källaren. Vi tyckte det var lika osäkert överallt, men på deras önskan gingo vi ned. Och vi hade just hunnit ned, då vi hörde en öronbedövande smäll. Ett tjockt lager av damm trängde sig ned till oss. Vårt hem hade träffats av en granat och en annan kreverade på gården just framför! Så gott som alla fönsterrutor gingo i tusen bitar, dörrarna trycktes in av det starka lufttrycket, och väggarna fingo många och fula hål. Tre granater slogo ned i gosskolan. Det var en Guds skickelse, att de ej slogo ned en aning lägre, ty då skulle säkerligen flera personer blivit skadade — om ej dödade.

Några av männen befunno sig i det manliga gästrummet. Då kapellet träffats, började de känna sig osäkra och sprungo därför ned i bombgrottan på skolplanen. Väl var det, annars hade vi ej sett dem mer i livet. Ty en stor granat föll ned just där de varit och utförde ett ruinerande verk! Vilket minne för livet för dem!

Medan vi befunno oss i källaren, var det roligt att se, hur hedningar, som aldrig förr bett till Gud, på ett naturligt sätt började ropa till Herren om frälsning och räddning. Nöden drev dem till Kristus. Och finns något som känns tryggare än att överlåta sig åt de genomstungna händernas hjälp — i en stund som denna? Den, som kommer till honom, kastar han sannerligen inte ut. "Ty Han rädda skall ur nöd Den som ropar i sin nöd; För de fattiga och små Skall Hans mildhet öppen stå."

En mor befann sig i det kvinnliga gästrummet tillsammans med några andra kvinnor, som ej ville gå ned i källaren. Då projektilen exploderade utanför missionärsbostaden, blevo de grundligt rädda. Nu rusade de genom ett tjockt moln av damm för att komma ned. Skulle de få rum? Jo, vi trängde oss samman ännu mer, och in kommo de! (Fastän golvytan bara var 2½× 2½ m., fingo likväl ett 40—50-tal personer rum därnere. Men lukten skall vi inte tala om . . .) Modern med barnet i famnen hade aldrig förr varit nere i källaren, och i farten föll hon utför tegeltrappan. Underligt nog slog sig varken hon eller barnet. Änglavakten var där!

Lyssna vidare! Tre projektiler slogo ned i kapellet. Ett tio-tal personer hade där sökt skydd. Men ingen av dessa blev skadad. "Vår store Gud gör stora under. Med glädje vi det skåda få!"

På stallgården voro tre mulor och en åsna bundna. Vi beräkna att fyra granater slogo ned där, men likväl fingo vi behålla dessa. Varför? Gud såg, att denna stora skara av flyktingar behövde mat till att äta. Två kvarnar äro i gång från morgon till kväll, och djuren äro oumbärliga för driften av dessa. Gud ser alla verkliga behov — och fyller dem i härlighet, prisat vare hans stora namn! — Däremot två oxar och en ko, som också voro bundna på den lilla stallgården, blevo så svårt skadade, att vi voro tvungna att nedslakta dem. Vi behövde ej dem, och ägaren kunde ej skaffa något foder. Ut ur staden kunde han ej heller leda dem, ty ingen fick gå ut.

Hur många granater, som i verkligheten kreverade på missionsstationen, är svårt att säga. Kineserna säga 20, men jag kan räkna till 15.

Denna gång fingo vi verkligen uppleva, vad ett modernt krig vill säga. Hur hemskt är det ej att se, hur människan använder sig av vetenskaplig teknik för att döda sin nästa. Men i allt detta mörka och tunga lyser dock Guds bevarande nåd fram.

På kvällen samma dag intogo japanerna staden. De gjorde undersökning också på missionsstationen. Nästa dag gjorde översten besök och beklagade, att våra byggnader blivit så förstörda.

Mellan 200—300 flyktingar bo nu inom vår hank och stör. För dessa hålles dagligen evangelisationsmöten. Vi tro, att några ibland dem ha kommit till verklig tro på Gud. Således har också det svåra fått samverka till det bästa i Guds kärleksplan med detta folk. Må Guds Ande ingjuta syndanöd bland många av dem, så att härligt jubel över frälsningens nåd må skalla bland dem!

Det är Herren, som styr folkens öde. Må han ge detta krig ett lyckligt slut! Med hjärtliga hälsningar och tack för förbön,

Allas Eder varmt tillgivne
Åke Haglund.

P.S.

Äldste Tsao gick för en vecka sedan hem till Gud, glad och lycklig. Som ett trött barn somnade han in och in i det sista talade han om hemmet där ovan samt bad till sin själs Frälsare. Sista kvällen Gösta och jag satt hos honom sade han: "Ming t'ien! Yung-yao Ye-su" = I morgon — Ära ske Jesus —, och följande dag på morgonen gick han triumferande över gränsen för att förenas med den skara, som på ett fullkomligt sätt lovar Lammet för hel och full frälsning. — Han har varit trogen och en god medarbetare. Jag tyckte mycket om honom, och han var till stor hjälp för oss och församlingen.

I lidandets ugn.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Jag kan ej låta bli att här infoga en erfarenhet en av vår missions landsförsamlingar fick göra under en av de sista lidandestiderna. De troende voro sam-

lade till gudstjänst, då dörrarna till lokalen slogos in. En skara vilda sällar rusade in. Evangelisten höll just på att föreläsa ur Skriften. Han lät emellertid ej störa sig i detta. Då small skottet, och den hängivne föreläsaren störtade död ned mitt under sin heliga gärning.

De kinesiska kristnas ståndaktighet och tålamod under de oerhörda lidanden, de genomgå, måste väcka vår beundran — men det är för litet sagt — det bör bringa oss ned i stoftet i förkrosselse och bekännelse av egen synd och skuld, men också i tillbedjan inför Herren, som i våra dagar utför sådana underbara ting. Vi höra upprepade vittnesbörd om huru dessa kinesiska kristna i stället för att giva rum för hat och hämndkänslor bedja för sina fiender. Sålunda skrives från Anking: Varje predikan här vittnar om medlidande kärlek gentemot fienden. "Du kan ej komma till korset med ett oförsonligt sinne", heter det, "ty där möter du den som bad så: Fader förlåt dem, ty de veta icke vad de göra."

Sedan fientligheterna började, skriver en engelsman, har jag hört mera bön för det japanska folket och bön att kineserna själva må bli bevarade från hat och hämndkänsla, än jag någon gång under världskriget hörde från Englands folk och präster gentemot fiendemakterna.

Från en bön av en kinesisk biskop må anföras följande: "Bröder, jag uppmanar eder att tänka på alla de japanska ynglingar, som kanske mot sin vilja sändes till ett främmande land för att strida. Jag manar eder att tänka på dessa, av vilka många ligga i hemska plågor och vilkas hjärteblod rinner bort i ett främmande land."

En annan (en europé) skriver: Jag måste giva ett erkännande åt de kinesiska kristnas sinnesstämning gent emot Japans folk och särskilt mot Japans kristna. De bedja för dessa, alldeles såsom de bedja för sina egna, och de se det så, att enheten i Kristus är starkare än allt som skiljer.

De kinesiska kristnas vittnesbörd under dessa lidandestider har ej kunnat annat än göra intryck på kristendomens motståndare. Vid ett tillfälle förklarade en hög kinesisk ämbetsman att han studerade Bibeln. Någon genmälde då: Är ni en kristen? Nej, svarade han, men jag har givit akt på, att de av folket här i landet, som äro kristna, äro de mest självuppoffrande. Därför måste det finnas något av värde i kristendomen.

Vad missionärerna angår, har från vissa håll framkastats en undran, om ej dessa borde draga sig undan och bida tiden tills lugnare förhållanden inträtt. Till detta svarade en missionsläkare: Vi arbeta samman i fredstider, skola vi ej göra detsamma under farorna?

Ja, vi finna, att Herren har givit vår svenska missionsförsamling den nåden att få äga en missionärskår, som stått troget på sin post, och som varit redo att giva tillspillo hem och allt, ja, sina egna liv, för att tjäna Herren bland det folk, åt vilka de vigt sina liv. Kan väl något större nådesuppdrag givas oss. Hur skola vi väl visa oss vara värdiga ett sådant Herrens förtroende?

E. F.

Insänd litteratur.

PÅ MÄSTARENS BUD.

Av *G. Palmaer,* Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm. Illustr. 184 sid. Pris häft. 3:75 klotb. 5:25.

En kortfattad översikt, säger författaren, en levande missionshistoria, kommer läsaren att säga.

De, som vilja följa missionsarbetet på tre fält från den ringa begynnelsen, höra hedendomens rop efter hjälp, lära känna missionärernas oerhörda svårigheter och lidanden, dela deras glädje över vunna segrar, till dem vill jag säga: köp och läs På Mästarens Bud. De, som läst den, komma sedan att med stort intresse följa det fortgående missionsarbetet och bedja Gud öppna den stängda dörr, som varit öppen; Östturkestan.

H. B.

UNDER JULHELGEN.

Jultidning utgiven på Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. Pris 1: — kr.

"Guds viljas väg, den bär hemåt, även om det kan finnas höjder och djup även på den",

heter det i en berättelse av Anna Ölander i denna jultidning. I en annan artikel citeras Nath. Söderbloms definition på helgon: "Helgon betyder ett vittne om Guds kraft. Helgon äro de som med sitt väsen och sitt liv predika att Gud lever." Dessa två citat synas kunna vara motto för jultidningen, i vilken vi få läsa om huru människor bli helgon och om vägen de sedan få vandra. Må "Under Julhelgen" få stor spridning!

M. L.

SOLUPPGÅNGEN PÅ KONUNGENS BUD.

Illustrerad missionskalender 1938. Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. 167 sidor. Pris 2:25.

En stor skara medarbetare i denna kalender ha givit den ett synnerligen omväxlande och rikt innehåll. Förutom uppbyggelseartiklar finna vi här såväl skildringar från förfluten tid som berättelser från nutiden. Bland de sistnämnda märkas ett flertal missionsbilder från olika fält. Kalendern är rikt illustrerad och rekommenderas varmt.

M. L.

Försäljning.

Syföreningarna i Stockholm för Svenska Missionen i Kina anordna *fredagen den 25 november försäljning* till förmån för Missionen *på K.F.U.K:s lokal,* Brunnsgatan 3. Försäljningen börjar kl. 10.30 f. m. Andaktsstunder hållas kl. 12 m. och 7.30 e. m. kl. 12 talar komminister *Johan Hoff* och 7.30 e. m. missionär *Wilhelm Bergling*.

Varmt välkomna!

HANS STJÄRNA I ÖSTERN.

35:e Årg.

Redigerad av *Erik Folke.*

Innehållsförteckning:

På Hans skuldror skall herradömet vila. Av kyrkoherde *Gunnar Arbman.*

Människans vrede varder dig till pris. Av missionsförest. *Erik Folke.*

Min första jul i Kina. Av missionsförest. *Erik Folke.*

Vår sista jul i Kina. Av *fru Mimmi Folke.*

Hem — hemma. Av missionär *August Berg.*

Vad de talade om. Av fröken *Lisa Blom.*

En dröm. Av *Ai.*

"Ett länkmöte." Av fröken *Hildur Blom.*

Det första kristna missionsföretaget i Kina. Av missionär *Nath. Engbäck.*

Guds ord bär icke bojor. Av missionär *Joh. Aspberg.*

Åkalla mig i nöden. Av missionär *Wilh. Bergling.*

På gator och gränder. Av fru *Ingrid Aspberg.*

"Han leder på rätta vägar." Av fröken *Ebba Vidén.*

Glädje i arbetet. Av fröken *Gerda Gustavsson.*

Välsignelser i trons och lydnadens spår. Av fröken *Maja Lundmark.*

Söndagsskolan i Kina. Av missionär *Morris Bergling.*

Söndagsskolan på vårt missionsfält. Av missionär *Carl-Johan Bergquist.*

Rekvireras från Svenska Missionen i Kina Förlag, Drottninggatan 55, *Stockholm.* Pris: häft. 1:50; kart. 2:—; klotb. 3:—. Vid köp av minst 5 ex. lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

INNEHÅLL:

Se din konung kommer till dig. — Från Red. o Exp. — Från missionärerna. — I lidandets ugn. — Insänd litterat. — Försäljning. — Hans Stjärna i Östern.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Stockholm 1938. Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 19. ÅRG. 43 10 DEC. 1938 PREN.-PRIS 2: 25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

BEREDEN — REDO.

"Bereden vägen för Herren".
Luk. 3: 4.

"De som voro redo gingo in med honom". Matt. 25: 10.

"Bereden" och "Redo" äro två ord, som denna tid etsas in i allas medvetande genom dagspressen och radion, såväl som genom den febrila rustnings- och beredelsebrådska, som ingen kan undgå att lägga märke till. Världshändelserna i när och fjärran ge oss sorgliga belägg på faran av att ej ha omsorgsfullt berett, ej vara fullt redo.

Maningen att bereda och att vara redo möter oss även i Bibeln. I 2 Kon. 20: 1 kommer profeten till konung Hiskia och säger: "Så säger Herren: Beställ om ditt hus; ty du måste dö". Hiskia var en av Juda rikes bästa konungar. Han hade fört sitt land och folk genom djupa vatten. Han hade gjort det i Guds kraft; (2 Kon. 19: 14—19) och Gud hade givit underbar seger v. 32—35. Nu säger Herren: "Beställ om ditt hus, ty du måste dö". Konung Hiskia hade varit trogen mot sitt folk och mot sin Gud, och Guds frälsande makt hade härligen uppenbarats, men nu gällde det för honom att bereda sig för uppbrott.

I profeten Amos bok 4: 12 heter det: "Bered dig, Israel, att möta din Gud". Denna gång gäller uppmaningen ett helt folk. Israel hade sjunkit djupt. Vi läsa om huru Gud hade nödgats låta straffet komma över dem. I vers 11 säger han: "Jag lät en omstörtning drabba eder, likasom en brand, ryckt ur elden. Och likväl haven I icke omvänt eder till mig, säger Herren". Därpå följer detta allvarsord: "Bered dig att möta din Gud". Detta oundvikliga: "Att möta din Gud", som gäller för oss alla, gör ordet så allvarsfyllt. "Det är människorna förelagt att en gång

dö och sedan dömas". Hebr. 9:27. Död och dom kom för syndens skull, men på grund av Sonens försoningsverk på Golgata har tyngdpunkten lagts på vår ställning till Sonen. "Den som icke har Guds Son, han har icke livet". 1 Joh. 5:12. "Den som icke hörsammar Sonen, han skall icke få se livet, utan Guds vrede förbliver över honom". Joh. 3:36; "Den som icke tror, han är redan dömd, eftersom han icke tror på Guds enfödde Sons namn". Joh. 3:18.

I Upp. 20:4—6 få vi veta, när denna dom kommer. Först heter det om Guds folk: "Dessa blevo nu åter levande och fingo regera med Kristus i tusen år", men vidare säges det: "De övriga döda blevo icke levande, förrän de tusen åren hade gått till ända". Alltså först efter det den nämnda tusenårsperioden avslutats, kommer detta möte med Gud, då slutdomen avkunnas.

Huru denna dom verkställes få vi veta i detalj i Upp. 20:7—15. Inför "En stor vit tron" skola alla samlas. "De döda, både stora och små stå inför tronen". Då och där skola alla, som ej ha sina namn skrivna i livets bok "möta Gud" och få sin slutdom, som är, att "bliva kastad i den brinnande sjön" v. 15.

Maningen: "Bered dig att möta din Gud", visar icke blott behovet av beredelse utan förutsätter ävenså möjligheten därtill. I Matt. 25:10 talas om, att de visa jungfrurna, de som voro redo, gingo in med brudgummen till bröllopet. I Upp. 7:9 se vi en stor skara, som ingen kunde räkna stå inför tronen och inför Lammet, och på frågan: "Varifrån hava de kommit" svaras: "Dessa äro de, som komma ur den stora bedrövelsen och som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod". Att vara "tvagen i Lammets blod" är alltså beredelsen. De vilka Jesu Kristi Guds Sons blod renat från all synd, 1 Joh. 1:7, de som mottagit honom (Herren Jesus) och fått makt att bliva Guds barn (Joh. 1:12) och blivit födda av Gud, v. 13, de äro beredda och frukta ej mötet med Gud. "I honom hava vi förlossning genom hans blod, förlåtelse för våra synder". Ef. 1:7. "Så finnes nu ingen fördömelse för dem, som äro i Kristus Jesus". Rom. 8:1.

Nu går ropet ut till alla: "Bered dig att möta din Gud", och samtidigt proklameras evangeliet: "Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en, som tror på honom, skall icke förgås, utan hava evigt liv". Joh. 3:16. "Kommen, ty allt är redo". Luk. 14:17. Underbara möjlighet, nådefulla inbjudning! Men må vi tillägga: "Huru skola vi då kunna undkomma, om vi icke taga vara på en sådan frälsning?" Hebr. 2:3.

Ännu en anledning till beredelse skulle vi något vidröra, nämligen, att bereda för att vara redo att möta den återkommande Konungen och Frälsaren. Det är anmärkningsvärt, att maningen: "Varen ock I redo" (Luk. 12:40) användes i sådant sammanhang, som om Herrens ankomst vore omedelbart för handen. "Ty i den stund, då I icke vänten det, skall Människosonen komma" fortsätter versen. Jämf. Matt. 24:44. Detta säges till Guds, genom Ordet och Anden, pånyttfödda barn. De "benådade i den älskade". Ef. 1:6. De uppmanas att

vara vakande och väntande," ty I veten icke dagen ej heller stunden" Matt. 25: 13. "Varen I lika tjänare, som vänta på att deras herre skall bryta upp från bröllopet." Luk. 12: 36 "Jag kommer snart" läsa vi i Upp. 3: 11 och det sista ordet ha vi från Konungen själv i Bibelns sista boks sista kapitel, den näst sista versen: "Ja, jag kommer snart."

I samband med vad som sagts angående Herrens kommande, återkomma vi till ordet "Bereda". Så heter det i Luk. 3: 4 "Hör rösten av en som ropar i öknen: 'Bereden vägen för Herren, gören stigarna jämna för honom'." Det har sin tillämpning i samband med hans återkomst. Först sedan groparna grävts i dalen, föll det regn, som fyllde dalen och groparna med vatten. 2 Kon. 3: 16—20. Först sedan den skuldsatta änkan på profetens befallning hoplånat tomma kärl, kunde hon ur och genom sitt kärl fylla alla de tomma. 2 Kon. 4: 1—6. Innan Messias kunde framträda, måste först Johannes gå framför och bereda vägen för honom. Luk. 1: 76—77. Så ock nu. "Simeon har förtäljt, huru Gud först så skickade, att han bland hedningarna fick ett folk, som kunde kallas efter hans namn. — Därefter skall jag komma tillbaka och åter bygga upp Davids förfallna hydda." Ap. 15: 14—16. Var det detta, Herren syftade på, då han sade: "Jag har ock andra får, som icke höra till detta fårahus; också dem måste jag draga till mig"? "Detta evangelium om riket skall bliva predikat i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk". Matt. 24: 14. "I skolen vara mina vittnen — intill jordens ända". Ap. 1: 8. Han som i förbarmande ropade: "Kommen till mig, I alla". Han grät över Jerusalem, då han såg staden och tänkte på vad som skulle övergå både folket och staden, som förkastat honom. Han ser ut över världen i dag, över Spanien, över Kina, över Ryssland; han ser de blödande arméerna, nöden bland de sårade, de flyende, de millioner hemlösa — han ser dem, skarorna misshandlade, uppgivna, som får utan herde. Han säger: Jag gav mitt liv för alla dessa elända, vilsekomna, hur kommer det till, att ännu så många ej ens hört därom efter snart 2000 år? "Herren fördröjer icke sitt löfte, såsom somliga mena — men han är långmodig eftersom han icke vill, att någon skall förgås". 11 Petr. 3: 9.

Plogar plöja djupt i Kina i dag. Det är en grym järnharv, som med den s. k. kristna civilisationens moderna teknik går ohejdat fram över de tusenåriga tegarna. Denna världens gud sitter i högsätet, men fälten plöjas upp, och jorden beredes för utsädet, Guds levande Ord. Höra vi genom den lekamliga nöden och det andliga mörkret ropet från honom med de genomstungna händerna! "Följen mig, så skall jag göra eder till människofiskare!" "Kasten ut näten!" "Gå i dag och arbeta i vingården!" "Såsom Fadern har sänt mig, så sänder jag ock eder!" "Sen på fälten, huru de vitna till skörd."

Äro vi redo att helt och oförbehållsamt gå in i den store Konungens tjänst, även om han skulle säga, som han en gång sade till Paulus: "Gå; jag vill sända dig åstad långt bort till hedningarna." Ap. 22: 21. Äro vi redo att säga som Jesaja: "Här är jag, sänd

mig." Äro vi redo att "föra full tionde till förrådshuset"? Äro vi redo att offra tid och att bedja" skördens Herre, att han sänder ut arbetare?" Detta för att föra deras — de blödande, flyende, hemlösa, misshandlade och uppgivna — fötter in på fridens väg, men först och främst för att bereda väg för Herren och göra en jämn stig för honom.

"Salig är då den tjänare, om hans herre, när han kommer, finner honom göra så." Luk. 12:43.

Nils Styrelius.

Läget på missionsfältet. Den senaste veckan ha vi erhållit brev från flera av våra missionärer i både Shansi, Shensi och Honan.

Som framgår av dessa brev, av vilka några äro införda i denna tidning, få de våra alltfort arbeta, och detta med stor framgång. En lättnad i arbetet i Yuncheng är, att flyktingsskaran där något minskats. Stor glädje och uppmuntran för de våra i Yuncheng är, att de genom en flygofficer fått några brev hemifrån skrivna i mitten av september. Detta gjorde att de ej längre kände sig så isolerade. Missionär Carl Blom skriver den 4 nov., att den dagen kommo Hanna och Selfrid Eriksson på cykel från Ishih, och att allt då stod väl till på deras station. Den 3 nov. hade de i Yuncheng brev från Gerda Gustavsson i Loyang. Där pågick arbetet nästan normalt. Då hon inte nämnde något särskilt om Erik Malms sjukdom, få vi hoppas, att han nu är återställd.

Dessa underrättelser ge oss anledning till fortsatt förbön för alla de våra därute och för den infödda församlingen, men också till tacksägelse och lov.

Försäljningen. Årets resultat av försäljningen i Stockholm för vår mission blev större än någon gång förr. Nettobeloppet utgör kr. 5.809:—. För allt bistånd till detta underbara resulta bedja vi få uttala vårt varma och hjärtliga tack.

Den försäljning, som Föreningen "Ljusglimten" i Duvbo anordnade till förmån för Barnhemmet i Sinan, gav även denna gång ett glädjande resultat, för vilket vi säga ett innerligt tack.

Bönemötena i Betesdakyrkan sluta för året tisdagen den 6 dec. och på vår Expedition fredagen den 9 dec.

Missionstidningen Sinims Land anmäler i detta nummer sin 44 årgång, och hänvisa vi till denna anmälan å tidningens sista sida.

Innerligt tacka vi alla dem, som under föregående år prenumererat på tidningen och alla som arbetat med att sprida den. Tryckningskostnaderna ha stigit betydligt, och då vi ej velat höja prenumerationspriset betyder det, att tidningen troligen kommer att gå med förlust. Denna förlust kan dock nedbringas, om prenumeranternas antal ökas. Därför bedja vi om eder fortsatta hjälp med att samla prenumeranter.

Brev från Expeditionen.

Kära Vänner.

Även i år ville vi tala om resultatet av försäljningen och tacka er, våra kära medarbetare, för det sätt varpå ni bistått oss. Tack, för alla kärlekens gåvor, och tack för all trogen förbön.

Det kan nog inte hjälpas, utan vi gå i spänning flera veckor före denna försäljning. Behoven äro stora, ja, större än någonsin, och vi ville tro på ett gott tillskott, men inte är det alltid lätt att vara frimodig.

Ett par veckor före försäljningen börja bidragen komma, först ett paket om

dagen, och med varje paket varma hälsningar och mycken kärlek. Sista veckan komma paket från alla hörn av vårt land, från gamla vänner och unga vänner; från platser där vi varje år få gåvor ifrån, men också från många, som i år fått giva sin *första* gåva till vår missionsförsäljning. Allt gläder oss obeskrivligt. Även i år fingo vi ett stort paket från de kära skolbarnen uppe i Lappmarken. Stor kärlek och mycket offer låg bakom dessa gåvor. Från ett par små barn i Småland kom en kartong med "handgjorda" bokmärken. Dessa bokmärken samt en del av sakerna från Lappmarken lades i en kartong och en sparbössa ställdes framför. De inbringade 44:— kr. Ett underbart resultat!

När vi i år sågo alla de vackra saker, som hopade sig omkring oss, måste vi säga: Tänk, vilka praktiska och reella saker! De blevo också lättsålda.

Då vi, försäljningsdagen, kommo ned till den iordningsställda salen, tyckte vi, att den var fullsatt av er alla, kära vänner, edra ansikten strålade oss tillmötes. Vi förstodo, att ni då bådo för vår försäljning. Tack!

Mitt på en vägg hängde en stor handknuten rya. Den hade sin särskilda historia. I somras kom ett brev från Arne Bendtz; som överskrift hade han skrivit: Bomberna falla till välsignelse. Ett par vänner fingo läsa detta brev och grepos av de levande skildringarna från nöden därute men också av de strålande bevisen på Guds trofasthet, och hur hans verk går fram mitt i nöden och förödelsen. De kände, att i denna tid måste de göra allt, vad de kunde, för att hjälpa, och — så tillkom denna rya. Den hade inspirerats av Gud, och Gud sände också en köpare. Välsignelsen skall medfölja. En underbart vacker duk, ett "Vadstenaarbete", lades också på Länkarnas bord och fann sin köpare. Ja, nära nog *varje* sak gick åt!

Vid f. m. andaktsstund talade komminister Joh. Hoff. Texten var: "Gud är trofast." Det var ett inspirerat och strålande vittnesbörd. Gud är trofast. Det är detta, vi skola se på, ej på oss själva och vad vi kunna och icke kunna uträtta. Trots all nöd och allt det hemska, som sker i världen, är Gud trofast. Han kan icke svika, och han skall icke svika.

Sannerligen, detta fingo vi uppleva återigen. Kl. 12 var lokalen så fylld, som den kunde bli, och efter andaktsstunden länsades borden. Hela dagen hade vi köpare, och då missionär Wilh. Bergling kl. 1/2 8 ledde andaktsstunden, var salen åter så gott som fullsatt. Då blevo vi påminda om hur viktigt det är, att vi ha vårt medborgarskap i himlen klart. Tecken tyda på, att vi inte ha lång tid kvar av denna tidsålder, därför måste vi skynda att få allt klart.

Så var då försäljningsdagen slut, och resultatet skulle kungöras. Hur mycket är det månne? Skola vi nå upp till förra årets summa? Så ljödo frågorna. Svaret blev: Aldrig förr ha vi sett ett sådant resultat. Nära 6.000:— kr. brutto!

Det har tillkommit flera gåvor efteråt. Nu avgår en del omkostnader, men nog blir nettosumman över 5.800:— kr. Visst är Gud trofast! Allt hitintills har han hjälpt oss, och han skall göra det även i fortsättningen.

Så få vi säga Gud och er alla kära vänner vårt varma och ödmjuka tack. Edert arbete för Herren är icke fåfängt.

H. B.

Vi behöva förbön!

Hoyang, She. den 4 nov. 1938.

Kära Vänner.

Medan det ännu finns hopp om att sända flygbrev, vill jag söka nå er med en hälsning till jul. Att sända andra brev är väl hopplöst nu. Och kanske detta ej heller går fram. Gud give eder en välsignad högtid! Give han eder

nåd att lämna omsorgen om oss alla i hans starka Fadershänder. Han förmår bevara. Han skall ock giva oss rik välsignelse under julen. Vad betyder det yttre, när Jesus är oss nära!

De sista veckorna ha vi varken fått flygbrev eller andra brev, men vi få vara tacksamma för vad som kommit. — Inga tidningar få vi och veta ej annat än vad ryktet och kinestidningarna säga.

I Hancheng äro kvinnor och barn uppmanade att lämna och fly upp i bergen. Där är mycket oroligt. Här är bättre. Vi veta dock ej, vad de närmaste dagarna bära i sitt sköte. Gud skall hjälpa igenom dag för dag. Han har ju så underbart hjälpt dem i Shansi, och han skall ej heller lämna oss. Det har varit så gott få meddelande från Shansi, att de ha allt vad de behöva.

Höstens stormöten äro nu över, 64 personer ha döpts i höst. Jag skulle ha varit ute i distriktet nu ett par veckor, men som det blev så oroligt, reste vi hem igen. Det skulle ej vara roligt bli utestängd. Om två veckor börjar vi en bibelkurs för kvinnor, om det nu går att börja den. Vi stå ovissa, om vi skola stänga kvinnoskolan i Hancheng. Det är ej gott att ha ansvar för unga kvinnor, helst som vi ej äro där. Vi tacka Gud, att vi så länge i lugn fått hålla på. — Det har varit gott med dopklasserna. Guds ord är ännu kraftigt och har makt att tränga igenom. Det är stort att se Guds Andes verk, stort att få uppleva undret med själar. Det ger glädje, som uppväger allt, som är svårt.

Alla fyra må vi bra! Jag är så tacksam, att jag känner mig riktigt kry och stark. Kraften behöva vi. Men under allt, under hälsa och klenhet, är Gud densamme.

Gud välsigne eder därhemma och oss härute i den gemensamma gärningen! Göre han oss uthålliga och frimodiga i striden, tills han kommer!

Eder tillgivna
Ida Söderberg.

Rika arbetstillfällen.

Utdrag ur privatbrev från *Maria Nylin,* skrivet i Yuncheng den 1—3 nov.

Det är just ett år nu, sen Dr. Sung höll sina möten här. Sen dess har det ej varit möjligt för folket från distriktet att komma hit, men vi ha haft fullt hus, både vid vår- och höstmötet, då en stor skara flyktingar bott på området. På våren döptes 28, och nu den 2 okt. 55 personer, 11 män och 44 kvinnor. Det var en oförgätlig, gripande syn att se så många kapellbänkar fullsatta med vitklädda dopkandidater! Hela mötet på söndagsmorgonen var ljuvligt, stilla. Dopet förrättades av äldste Yang. Mötet, som pågick en hel vecka, var gott, stillhet och mottaglighet förnams. Det var märkbar skillnad, jämfört med vårmötet, då många nyligen kommit. Nu ha de fått undervisning i Ordet och kunde fatta mera av dess sanningar. Vi veta ej, hur länge det blir möjligt fortsätta detta arbete. Redan ha en hel del gått till sina hem, och en liten grupp kunde resa norrut med tåget, som nyligen börjat gå. Någon persontrafik har dock ej kunnat öppnas ännu, utan endast militära intressen tillgodoses. Det är i alla fall roligt *höra* tåget!

Nyligen hölls årsmöte för asylarbetet, och det var intressant höra, huru många som varit på stationen de olika månaderna. Det började med 20 i nov. 1937, långväga flyktingar, som sedan ökade till 60, 110 och 130, de närmaste månderna. I mars uppgick skaran till 1.100 personer, då staden intogs och stadsbefolkningen strömmade till i massor. Även en hel del från landet sökte sig in hit, andra flydde till landet! Arma människor, de visste ej, vart de skulle taga vägen. Några hade tidigare rest till Shensi men återkommit och mötte kriget här. Många blevo på vägen utplundrade. I april var det ännu 920 kvar, men i maj kunde några gå ut att skörda vete eller plocka ax, sa skaran blev 540. I juni, juli, aug. och sept.

var det över 650, men i okt. kunde omkring 70 gå till sina hem, så det är ej fullt 600 inne nu.

Många ville gå hem, men hemmen äro så förstörda. Myndigheterna ville nog reparera något, men de sakna material. Som det ej heller finns kol att köpa, blir den kommande vintern svår. På stationen ha vi något kvar men hoppas och bedja Gud, att det må bli möjligt få köpa det nödvändiga förrådet. Hittills har ingenting fattats.

Foto: L. Gustafsson.
Husvilla.

En stor glädje är, att arbetet kunnat fortgå ostört hela tiden. Vi ha haft den nyinvigde pastor Wei här i flera månader, och han var outtröttlig i att hålla klasser och möten, både i skolan och i församlingen samt bland flyktingarna. Efter vårt stormöte fortsatte han till Ishih möte och distrikt, då det ej är lugnt nog att arbeta i hans hemförsamling, Yhsiang. Här ha för övrigt alla hjälpts åt att ta vara på de rika tillfällen till tjänst, som erbjudits, och allt fort pågår dagligen flera olika klasser.

Det var en stor glädje, då vi äntligen kommo i kontakt med de övriga kamraterna i Shensi och Honan, om vilka vi intet visste i månader. De hörde visst om oss från Sverige! F. n. är nog vägen till grannprovinserna stängd, men vi ha dock hunnit växla några brev med kamraterna där. Må Gud hålla sin hand över dem, så som han gjort med oss, då deras tur kommer.

Många varma hälsningar till var och en av er, kära vänner! En god jul och välsignat nytt år tillönskas.

Redogörelse för skolarbetet i Yuncheng.

"Dina barn skola alla bliva Herrens lärjungar, och stor frid skola dina barn då hava." Jes. 54: 13.

Ehuru detta löfte ursprungligen är sagt om Israel, vågar jag tillämpa det på oss. Icke så, att jag vågar tro, att "alla" våra barn skola bli Herrens lärjungar, men jag tror, att många skola bli det. Herren har år efter år verkat ibland oss, och han fortsätter att göra så. Vi få se den ena efter den andra lämna sina hjärtan åt sin Frälsare. Visserligen ha somliga, som det synes, sedan gått bort, men Gud är mäktig att föra dem tillbaka till sig. Huru många, som under detta år funnit frid, kunna eller våga vi icke säga, vi kunna endast nämna antalet på dem, som blivit döpta. Vid vårens möte döptes 7, jämte en ung kvinna, som förut varit elev här. I höst ha vi haft den glädjen se 16 döpas, 5 andra hade anmält sig till dop, men vi ansågo, att de borde vänta. Herren håller på att taga ut själar. Jag tvivlar icke på att flera i hjärtat tillhöra honom, fastän de ännu icke begärt dopet. Av dessa, som nu upptogos i församlingen, voro också ett par av flyktingarnas barn.

I och med den nya regimen fingo vi lägga om arbetet i flickskolan. Läroböckerna i modersmålet, geografi och historia kunde icke användas av lätt förståeliga skäl. Vi ersatte då delvis dessa två sista ämnen med kristendom. Men en annan svårighet uppstod nu. Vi hade icke tänkt oss möjligheten, att postgången skulle avbrytas för en längre tid och hade icke försett oss med böcker. Inga biblar finnas att köpa,

endast nya testamentet med eller utan psaltaren samt evangeliedelar. Biblisk historia och andra läroböcker räcka icke till, så att var och en kan ha sin egen bok. Vi våga icke sälja några, av fruktan att i framtiden bli utan böcker, om skolorna få fortsätta, utan eleverna få låna sina böcker.

Elevantalet i flickskolan var på våren 78 och i höst också 78, men ej samma elever. Fem avgingo från folkskolan på våren, och 18 skulle ha slutat småskolan, men några reste till sina hem, när oroligheterna bröto ut, och andra ha vi kvar här. De ha ingen möjlighet att lämna. Småskoleeleverna fortsätta i folkskolan, och två som gått ut skolan och stannat, deltaga i en del lektioner och hjälpa till i en av kvinnoskolorna för flyktingar med att leda aftonböner och undervisa i sång. I bibelskolan hade vi på våren 24 elever, men i höst endast 15. Några lämnade vid orons början, och vi ha icke tagit in någon ny klass.

Vårterminen slutade den 25 maj, men redan den 30 maj började vi på nytt och läste till den 2 aug., då vi togo några veckors lov. Eleverna behövde också tid att sy sig vinterkläder. Höstterminen började den 29 aug.

Av flyktingarnas barn hade vi på våren 35, och i höst ha vi närmare 50 i flickskolan. En liten tös på 12 år gifte sig i lördags! Den man hon var given till, och i vilkens hem hon vistats, har ej låtit höra av sig på flera år. Hans bror gjorde nu anspråk på henne, och vi kunde intet göra åt saken. Hennes föräldrar skötos av regeringen här, av vad anledning veta vi ej. Det var då, vi togo emot henne i skolan. Vi tacka Gud för de tillfällen vi haft, och ännu ha, att få visa dessa barn, de flesta från hedniska hem, vägen till frälsning. De ha lärt att bedja. Det var rörande höra den ovan nämnda lilla flickan bedja vid avskedet härifrån.

"Ty likasom regnet och snön faller ifrån himmelen och icke vänder tillbaka dit igen, — — så skall det ock vara med ordet som utgår ur min mun: det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt." Jes. 55: 10, 11.

Yuncheng den 3 nov. 1938.

Frida Pryfz.

»Herren är sitt folks starkhet.»

Pucheng She. den 2 nov. 1938.
Ps. 28: 8.

Kära missionsvänner.

Trots kriget ha vi genom Guds nåd fått hålla stormöten med dop i Hoyang, Hancheng, Chenghsien och här. Verksamheten i dessa distrikt har kunnat pågå nästan normalt, och syskonen ha också i allmänhet varit arbetsföra. På grund av fuktighet i jorden efter de långvariga regnen råder mycken sjuklighet bland folket, i synnerhet ögonsjukdom särskilt bland barnen, varvid vårt medicinförråd här fått bli till rik välsignelse.

Herren har låtit oss här i Pucheng i ro få hålla höstens möte, som blev ett riktigt "stormöte" i det väl fyllda kapellet. Hans välsignelse var rikligen utgjuten över samvaron under de offentliga mötena såväl som under sammanträden av olika slag, som pågått ett par tre dagar efteråt, tills vi i dag fått se de sista församlingsledarne gå hem för att sätta i verkställighet de nya beslut, som fattats beträffande lokalförsamlingarna.

Tvenne nya diakoner valdes av lokalförsamlingen här, och tvenne förut valda församlingsäldste avskildes för ett par andra grupper. Den över fyra domsagor utbredda Puchengs distriktsförsamlingen har således nu fem äldste och sju diakoner. 21 sökare, som en längre tid i sina lokalförsamlingar såväl som på huvudstationen mottagit undervisning, fingo nu mottaga dopet. Under året är det 55, som genom dopet tillagts församlingen. En emigrantgrupp på ett 30-tal medlemmar begärde samtidigt

anslutning till denna församling. Herren använde sin tjänare, pastor Kao från Tali, lärare i teologiska seminariet i Tengshien, Shantung, att på sitt goda sätt föda hjorden med Guds Ords märgrika rätter.

Om ett par dagar få några av oss missionärer fortsätta till Tali, där distriktsförsamlingen hoppas att också i ro få hålla sitt stormöte.

Det har varit mig till stor uppmuntran att se de troendes villighet att i olika grupper och under vår ledning inordna sig under egna ledare och som ekonomiskt självständiga grupper, lokalförsamlingar. Detta är särskilt i denna tid tacknämligt, då man måste befara, att kriget snart nog skall göra all gemenskap utåt omöjlig. Underbart är det, att vi ännu kunna samla de troende till högtid, under det kriget med sin förödelse oemotståndligt går fram på andra håll i landet. I Loyang skulle de ha endast dop utan stormöte på grund av de täta luftanfallen på staden.

Det är dock svårt att nödgas leva under denna ständiga ovisshet. Mötesbeslut och andra planerade åtgärder måste alla få denna bestämmelse: "såvida inte kriget kommer över oss". Det är en allvarsmättad tid, dock, "med eder förbön och med den Helige Andes hjälp" skall det gå igenom.

Varmt tack, kära missionssyskon för all förbön. Vi behöva den.

Med varm hälsning från oss här.

Eder medarbetare
Hugo Linder.

Guds svar på bön.

Tali, She. den 27 okt. 1938.

Kära Vänner!

Det ser ut, som om vi ej längre kunde få post hemifrån, varken brev eller tidningar. Vi veta ju ej heller, om det vi sänt hem har kunnat gå fram. Innan luftpostvägen också blir alldeles avstängd, ville jag sända en hälsning. Det är ovisst, om flyg går fram längre, såvida de ej finna på nya vägar. Hankow och Wuchang ha fallit, d. v. s. de kinesiska trupperna retirerade för att undvika alltför stor förödelse av människoliv och egendom. Men allt detta veta ni lika fort som vi här.

Genom detta brev hoppas jag få en hälsning till vänner, som kanske vänta brev från mig. Flera ha sänt gåvor för arbetet sista året, och jag har som regel tackat, så snart jag fått gåvorna. Men genom brev hemifrån har jag förstått, att flera givare ej fått något meddelande om att gåvorna nått mig. Detta är i så fall krigets skuld, ty breven, som sänts, ha blivit fördröjda eller kommit bort på vägen. Ber därför alla givare på detta sätt ta emot mitt och kinesernas hjärtliga tack för de medel, som kommit.

Vi ha ganska fullt i skolorna här. En del elever äro naturligtvis underhållna, då de ej kunna underhålla sig själva. Just nu pågår dopkursen, men flera, som skulle kommit, ha blivit hindrade av kriget. De kunna ej lämna sina hem eller äro ute på arbete för krigets skull. Men vi få vara tacksamma, om det blir möjligt för oss att få hålla på med dopkursen i fred och hålla vårt stormöte den första veckan i nov. De sista dagarnas händelser ge vid handen, att det kan bli mycket hastigt ombyte för oss här i Shensi. Fienden har försökt för några dagar sedan att gå över Gula floden vid vårt närmaste övergångsställe, 3—4 mil härifrån. Kanondundret hördes mycket väl hit och ännu längre bort. Båtarna hindrades genom beskjutning att landa, så den gången lyckades våra trupper bevara vår provins från fienden. Men vid nästa försök kanske det ej går att hålla dem tillbaka. De ha försökt flera gånger på olika ställen att ta sig över floden, dels med vanliga färjor, dels med gummibåtar, som japanska armén har med för flodövergångar. Gummibåtarna kunna dock ej ta med tunga vapen, så de synas ej fylla behovet.

I går kom det tre ämbetsmän hit för att bedja oss här att tillsammans med katolikerna bereda skyddsläger för kvinnor och barn, då de vänta, att denna stad snart skall bli anfallen. Vi ha ju ungefär fullt hus, som vi nu ha det, med elever, och vid krigstillbud komma ju våra kristna kvinnor och barn från staden att söka sin tillflykt här. Därmed få vi så många, som vi kunna taga emot. Att ta ansvar för flyktingläger på annan plats i staden synes omöjligt, då utlänningen måste vara med hela tiden, om japanerna skola respektera skyddslägret. Så mycket ha vi förstått av vad som hänt på andra platser.

Genom en kines, som tagit sig över från Shansi till Honan, har jag lyckats få brev från Ishih och Yuncheng. Hanna Eriksson skrev: — — "En kväll för några veckor sedan — Selfrid var just i Yuncheng — anfölls staden här av kinesiska soldater. Det var kanondunder och kulsprutor, gevärssalvor och skottlossning på gatan. Det tog dock slut vid 12-tiden." Ändå kan hon skriva: "Här ha vi det lugnt och gott. Mat, så vi kan äta oss mätta, och kolförråd för åtminstone en del av vintern. Så på oss går ingen nöd. — Lisa Gustafsson mår gott och har många elever i sin skola. Vi tre må bra." Malte Ringberg talar om att de ha mat, så att de kunna äta sig mätta, och därför äro de tacksamma, men att det har sina svårigheter, då tillförseln från landet är avstängd och affärslivet i staden dött, det förstår man. Sedan årets början har använts kinesisk olja i de vanliga kineslamporna. (Fotogen är naturligtvis omöjligt att anskaffa, antingen därför att det ej finns, eller därför att priset är fantastiskt.)

Från Gerda Gustavsson i Loyang, brev i dag, skrivet på hennes födelsedag. Hon hade den dagen bett Gud om att som "födelsedagspresent" få slippa flygalarm och flygplan. Men båda delarna kommo — och två gånger, mellan kl. 9—12. Emellertid tackade hon Gud, att det ej blev bombnedslag i deras omedelbara närhet. — En dag förut, just samlingsdagen för dopkursen, hade det kastats ned 50 bomber över Loyang.

Det är ju Guds svar på mångas böner, att våra kära i dessa svåra förhållanden dock få nåd och frimodighet och slippa ängslas och frukta. — Vi här i Tali ha det ju så gott, att vi hela denna månad sluppit flygalarm och flygplan. Vi fingo i lugn ha en veckas bibelkurs för kvinnor nyligen, och då talade Gud till oss genom sitt ord. Kvinnorna själva kände, att de ville göra något direkt för Guds rike, och eftersom de äro fattiga, ha de ej pengar att giva. Därför ville de börja en syföre-

Foto: M. Carlsson.

Skolflickor.

ning, som också kommit i gång. Flickskolans elever ha också börjat en syförening för att få medel att ordna en liten julfest för flyktingbarn i staden. Och de unga i bibelskolan samt andra unga i församlingen, endast kvinnlig ungdom, naturligtvis, ha börjat en ungdomsförening till egen uppbyggelse och för att vinna andra unga med sig på vägen Hem. Dessutom ha vi samtalsmöten, klassvis, en klass för varje vecka, då vi samtala om sådana frågor, som kunna vara till hjälp. Att vi under denna tid kunnat få ta upp dessa nya arbetsgrenar är ju en stor Guds nåd. Har nu nämnt om dem för att vi skola få hjälp genom edra förböner.

Min kamrat, Thyra Lindgren, är ute i en köping 20 km. härifrån, där hon och bibelkvinnan Fu skola stanna till stormötet här, såvida ej något särskilt inträffar, då vi måste sända efter dem. Thyra ringde i går från en annan plats och sade, att de hade det lugnt och ej alls visste något om kriget.

Med hjärtliga hälsningar till alla vänner.

Ingeborg Ackzell.

Stilla dagar i Shanhsien.

Länge hade missionär Bergquist talat om, att han skulle vilja samla Shanshiendistriktets medarbetare till en veckas bibelstudier och bön. Men av flera skäl ställde sig detta omöjligt. Nu ha vi emellertid haft glädjen att se denna stilla vecka förverkligad, och vi tacka Gud och tro, att han lagt sin välsignelse därtill.

Måndagen den 3 okt. samlades deltagarna. Fastän höst efter almanackan, var det ett strålande högsommarväder, och det var inte utan, att man förnam något av svensk sommarmötesstämning. Samtliga inbjudna kommo och utgjorde, tillsammans med medhjälparna här på platsen, fjorton personer. Resor och mathållning, som ju medarbetarna med sina anspråkslösa löner ej kunde väntas själva bekosta, bestredos medelst en gåva från hemlandet till verksamheten.

En stor glädje beredde det oss att se vår käre diakon Pei från Pinglu i vår mitt. Pinglu, vår utstation på norra flodstranden, var under våren i fiendehänder, och vi visste länge inte, om denne vår medarbetare ännu var vid liv. Diakon Pei ledde morgonbönerna under veckan, och det blev dyrbara stunder, vi började dagarna med. Han påminde oss om hur lärjungarna i Jerusalem endräktigt höllo ut i bön, och med färska rika erfarenheter som bakgrund kunde han själv mana och uppmuntra till uthållighet i trons bön. Under dessa morgonstunder, då vi fingo böja knä tillsammans, var bönens ande märkbart utgjuten.

I regel hade vi fyra möten dagligen. De flesta leddes av missionär Bergquist själv, som bl. a. genomgick 1 Tim. brev. Detta brev innehåller så mycket av intresse och betydelse just för församlingsledare, och helt visst fann budskapet stor mottaglighet hos deltagarna.

Nyvalde äldsten i Lingpao, Paulus Chi, höll också en värdefull bibelstudieserie över Filipperbrevet. Dessutom behandlades föredragsvis följande ämnen: Profeternas budskap och vår tid — närmast med hänsyn till Kina. (Ämnet fördelat på deltagarna.) Apostlatidens kristna församling och församlingen i våra dagars Kina. Den (kinesiska) kristna församlingens ställning och uppgift i den närvarande situationen.

Lördagen den 8 okt. blev den sista dagen i högtiden. Då fingo vi fira Herrens nattvard tillsammans.

Vi voro under denna vecka samlade i Herrens namn, och enligt sitt löfte var han mitt ibland oss. Vi fingo också så tydligt förnimma de heligas gemenskap. Dessa dagar blevo som en inledning till höstens stormötesserie, och vi hoppas, bedja och tro, att de skola få verka inspirerande och fruktbärande för våra medarbetare och genom dem

för församlingarna — då de nu återvänt, var och en till sin uppgift.

Här i Shanhsien pågår som bäst en bibelkurs för församlingsmedlemmar. Efter en period av oro i slutet av augusti med dagliga flygalarm och med kanonbombardemang från norra flodstranden mot järnvägen ett stycke väster om vår stad (de kulor, som voro avsedda för Shanhsiens järnvägsstation, säges ha hamnat i Gula floden) ha vi nu haft den kanske lugnaste tiden sedan krigets början. Vi fråga oss emellertid dessa dagar vad den närmaste framtiden skall medföra. Men vi behöva ej frukta. Även för oss gäller löftesordet: "Jag är med eder alla dagar."

Ella Dahle.

Shansien, Ho. i okt. 1938.

Insänd litteratur.

Å Svenska Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag i Distribution har utkommit:

Tillkomme ditt rike. Årsbok utgiven av Svenska Kyrkans Missionsstyrelse. 33 årg. 1938. Ill. 240 sid. häft. 1: 75, kart. 2: 50.

Från Svenska Kyrkans Missionsstyrelses Expedition, Uppsala.

Vittnesbördets vägar. Svenska Kyrkans mission år 1937. Ill. 132 sid. häft. 0: 50.

Intressanta, rikhaltiga, upplysande, oumbärliga publikationer för den, som önskar lära känna Svenska Kyrkans mission i dess utveckling.

Julstjärnan. Kristlig jultidning för ung och gammal. Julstjärnans Förlag, Göteborg. Pris 1:— kr.

Julstjärnan, en för många efterlängtad och kär jultidning, har utkommit även i år och blir säkerligen till glädje dit den kommer. Såsom exempel ur det rika innehållet må nämnas: "Vad är julen för dig?" poem av Karl Nilenius, Julbetraktelsen av Rob. Fur samt "Hjälp från himmelen" av Adolf Kloo. — Må "Julstjärnan" få sprida julstämning i många hem!

M. L.

GEMENSKAP.

Av *J. E. Lundahl.* Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. 55 sidor. Pris 1:— kr.

I förordet till denna bok, innehållande tre bibelstudier hållna vid Fortbildningskursen för missionärer i Holsbybrunn 1937, uttalar förf. en önskan om att de tankar, som här uttalas, i någon mån må bidraga till förverkligandet av Frälsarens hjärtebön "att de alla må vara ett på det att världen må tro att Du har sänt mig" (Joh. 17: 21). De tre bibelstudierna behandla också enhetstanken, vilket framgår av kapitelrubrikerna "Gudsgemenskap" "Brödragemenskap" och "Arbetsgemenskap", och det borde kunna bli oss till hjälp att stanna inför sanningarna, som möta oss däri. Det är frestande att göra citat ur innehållet, ty man finner där flera synnerligen innehållsrika korta sentenser, väl värda att begrundas och minnas. Utrymmet medger dock ej införandet av citat, utan jag får nöja mig med maningen: Köp och läs boken, som varmt rekommenderas!

M. L.

När och Fjärran. K.M.A:s Julnummer, utgivet på deras eget förlag, Stockholm. Pris 1:— kr.

Då i somras underrättelsen om Folke Hovings hemgång nådde oss, tänkte många: Hur skall det kännas för K.M.A. då de skola ordna med sitt julnummer? Nu sitter jag med "När och Fjärrans julnummer" i min hand, och på fjärde sidan möter mig bilden av Folke Hoving samt flera av hans vackra teckningar. Så talar han ännu en gång till oss genom sina verk och genom Quelqu'unes underbara minnesteckning.

Ropet om "hjälp" når oss från Indien, Afrika och Östturkestan, tillika med vittnesbörd om hur ljuset brutit fram i mörkret. Alla artiklar äro försedda med underbara illustrationer. Hela tidskriften är ett konstverk.

H. B.

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under nov. 1938.

Allmänna missionsmedel.

1769.	S. A. A., Figeholm	25:—
1770.	S. A., Skellefteå, "tackoffer"	10:—
1771.	P. M. M., Sthlm	50:—
1772.	I. P., Råå, "ficksparbössa" ..	16:—
1773.	L. M. F. o. Länkar i Obbola	25:—
1775.	B. o. K. L.	30:—
1776.	J. B., Sthlm	20:—

1779. "Återbetalt" ..... 10:—
1780. Brobacka Mfg ..... 75:—
1781. M. P., Kumla ..... 530:—
1783. C. A. D. B. ..... 50:—
1784. "Dalecarlian" ..... 26:—
1785. Höstoffer av och genom Kinesernas Vänner, Jönköping 800:—
1786. Kinesernas Vänner, Värnamo 100:—
1787. Onämnd, Värnamo, resebidrag ..... 20:—
1788. "En kinavän", Jönköping ... 5:—
1789. Koll. i Missionshuset, Tenhult 60:—
1790. D:o i Betel, Norrahammar . 20:08
1791. D:o vid sydsvenska Distr. av K.F.U.K:s kretsmöte i Kristianstad 29—30 okt. ..... 70:—
1792. "Tackoffer" Nah. 1: 7 ..... 25:—
1793. L. L., Vetlanda ..... 50:—
1796. "En sparbössa" 7:10
1797. S. J., Eksjö ..... 40:—
1798. D:o till Arvid Hjärtbergs underh. ..... 10:—
1799. Koll. vid Kinamöte i Ystad . 30:—
1807. B. K., till Elna Lenells underh. ..... 40:—
1808. E. J., Boden, till Joh. Aspbergs d:o ..... 100:—
1809. A. H., Obbola, i st. för blommor på Fars bår ..... 30:—
1810. R., Tyringe ..... 10:—
1812. Ä., d:o 10:-
1817. Malmbäcks Mfg ..... 25:—
1818. Missionsgåva fr. syfören. i Karlbo ..... 50:—
1819. Onämnd, Vrigstad ..... 10:—
1820. K. J., Rönnäng ..... 5:—
1821. B. P., Kusmark ..... 15:—
1822. Koll. vid Martin Berglings besök på K.F.U.M., Kalmar, till hans underh. 71:30
1823. K.F.U.M., Kristianstad, till d:os underh. ..... 35:—
1824. K.F.U.M., Hästveda, till d:o 5:—
1825. "Telefonavgifter" ..... 6:—
1826. B. J., Mariestad, "födelsedagsblommor" ..... 25:—
1827. St. Åby Östra syfören. .... 130:—
1830. K.F.U.M:s Uppsvenska Distr., till Morris Berglings underh. ..... 1000:—
1831. M. B., Hjo 25:60
1835. Koll. i Skövde Missionskyrka 30/10 ..... 94:—
1836. "Guds tionde" av Onämnd .. 30:—
1837. Koll. i Herrljunga 31:55
1838. D:o i Vedum ..... 45:—
1839. Del av Senapskornets auktionsmedel, Lidköping 2/11 . 525:—
1840. En vän ..... 50:—
1841. Senapskornets sparb., Lidköping, till G. Carlén o. T. Lindgrens underh. ..... 40:—
1842. Koll. i Gudhem 10:98
1843. D:o i Falköping ..... 19:—
1844. D:o i Mossby 27:27
1845. Sparb. tömning o. koll. i Brånsta ..... 162:—
1846. Koll. i Vesta Missionshus .. 31:60
1847. V. o. C. E., Kumla ..... 100:—
1848. L. O., Adelsö ..... 50:—
1851. L. Ö., "Tack för fred" gm A. B., Skellefteå ..... 5:—
1852. M. Ö., "Tack för frid", gm d:o ..... 10:—
1853. "Min Allhelgonagåva" gm d:o 25:—
1854. Erstorps Mfg. ..... 15:—
1855. E. G, Holmsund ..... 10:—
1856. Offer vid Kinamöte i Alingsås 2/11 ..... 100:—
1857. Del av miss. koll. vid Konferensen i Södertälje ..... 60:—
1858. E. J., Gbg, "Ett löfte" ..... 5:—
1859. K. H., Örebro ..... 10:—
1861. A. J., Mörön, till Selfrid o. Hanna Erikssons underh. ... 5:—
1862. E. N., Luleå, till d:o ..... 5:—
1865. Värna Mfg ..... 50:—
1866. T. J., Huskvarna ..... 100:—
1867. E. H., Vetlanda, gåva o. prov. H. S. Ö. ..... 10:—
1868. E. o. J. R., "Tackoffer" ... 100:—
1869. B. L., Ekenässjön, gåva o. prov. å H. S. Ö. 8:75
1870. Koll. i Missionshuset, Piteå, 11/11 vid Hanna Wangs besök ..... 37:—
1871. A. N., Bjärnum ..... 20:—
1872. Tofteryds Mfg ..... 100:—
1873. Sparbössemedel gm E. B., Flisby 131:39
1874. Koll. gm d:o ..... 55:—
1880. K. K., Björköby ..... 15:—
1882. "Sparad slant" ..... 100:—
1883. G. L., Nkpg, 1 Kor. 15:57 .. 15:—
1884. S. K., Glimåkra ..... 10:—
1885. Söndagsskolan i Tånnö, till Gerda Gustavssons underh. . 8:50
1886. Stensö Syfören. ..... 356:—
1887. S. ..... 100:—
1888. M. o. A. E., Mörön, julhälsning ..... 5:—
1889. Koll. vid Hanna Wangs besök i Piteå ..... 26:—
1890. D:o vid missionsmöte å Malmö K.F.U.M., vid Birgit o. Martin Berglings besök .... 54:—
1891. Korsvägens Mfg ..... 15:—
1892. S. S., Jkpg ..... 10:—
1893. L. H., Lund, "tionde" ..... 10:—
1894. W. B., Uppsala ..... 30:—
1899. H. L., Sthlm, "Gud hör bön" 5000:—
1900. 1 Tim. 3: 16 — Upp. 22: 10—14" ..... 300:—
1901. Björka Mfg syfören. ..... 25:—
1902. "Herrens del" gm I. H.,

	Skelleftehamn	35:—
1903.	Koll. vid Hanna Wangs besök i Skelleftehamn gm d:o	35:—
1904.	E. S., gm K. B., d:o	3:25
1905.	L., gm d:o	6:25
1912.	Ingeborgs Vänner, Katrineholm, sparb. medel	54:75
1913.	L.	20:—
1914.	Koll. i Örebro	224:99
1915.	"En nya mjöl" gm A. B. Skellefteå	20:—
1916.	Nye Mfg	50:—
1917.	"En länk, tackoffer"	100:—
1918.	Ryds Syfören.	50:—
1919.	K.F.U.M:s Uppsvenska Distr. till Morris Berglings underh.	800:—
1921.	A. K., Stensjön	43:77
1922.	Koll. i Borås 12/11	28:80
1923.	A. N., "en sparb."	26:76
1924.	Ynglingafören. Libanon	100:—
1925.	Askims Kyrkl. Ungdomskrets till G. Goës underh.	150:—
1926.	A. G., Hässelby V:stad	20:—
1927.	Kinakretsens, Gbg, offerdag, till C. G. Nordberg o. G. Goës underh.	440:—
1928.	S. Z., Garphyttan	3:—
1929.	A. W., Sthlm	300:—
1930.	E. P.	30:—
1931.	Koll. i Ronneby Missionshus	26:08
1932.	Tillägg till d:o	2:—
1933.	Böneringen, Karlskrona	25:—
1934.	L. M. F., d:o	20:—
1936.	A. J., Spöland	50:—
1937.	L. H., Kiruna	10:—
1938.	Norrköpings Kinalänkars sparb. medel m. m.	70:—
1939.	J. E. L., Strandbaden	100:—
1940.	F. J., Kinnemalma	10:—
1941.	Onämnd, till Arvid Hjärtbergs underh. gm A. H.	5:—
1942.	"En länk" i Eksjö, sparb. medel till d:o	18:10
1943.	J. G., gm E. B., Flisby	5:—
1944.	Vänner i Skullaryd till Judith Hultqvists minne, gm d:o	5:—
1945.	Åkers Mfg	10:—
1946.	E. o. M. E., Vingåker, till I. Ackzells underh.	200:—
1947.	Ölmstads Norra Syfören.	50:—
1948.	D:o Mfg	25:—
1949.	Tillägg till koll. i Örebro 20/11	10:—
1950.	E. o. R. H., Sigtuna	8:09
1951.	Bergsbyns Mfg	35:—
1952.	E. L., Umså	50:—
1953.	V. P., Nkpg	70:50
1954.	M. P., Sthlm	5:50
1961.	Koll. i Missionskyrkan, Växjö	46:94
1962.	H. A., Sthlm	5:—
1963.	G. W. L., Sjötorp	25:—
1964.	M. L., Bornholm	15:75
1965.	H. C., Gbg	3:—
1966.	F. J., Karlskoga	10:—
1967.	Ryggestorps Syfören.	75:—
1968.	Kinagruppen i Gbgs K.F.U.K., till Lisa Gustafssons underh.	1300:—
1969.	O. H., Kristinehamn	10:—
1970.	C. B., Karlstad	50:—
1971.	O. P., d:o	5:—
1972.	Koll. i Skoghall vid Kinamöte 17/11	6:44
1973.	D:o i Karlstad vid d:o 18/11	29:35
1974.	T. H., tillägg till S.M.K:s offermöte i Gbg, 20/11	50:—
1975.	Syföreningarna för S.M.K., försäljning i Sthlm 25/11	5809:41
1976.	H. B., Sthlm	100:—
1977.	Hammerdals syfören.	15:—
1978.	E. o. M. H., Eksjö, i st. för blommor vid fru Hilma Nilssons bår, gm M. B.	5:—
1979.	D. O., Vetlanda	7:75
1980.	K. W., Ystad	7:75
1982.	B. G., Sollefteå	7:75
1983.	E. A., Partille	10:—
1984.	Kimstads Kyrkliga Syfören.	100:—
1985.	Morsätt o. Fanbyns syfören.	25:—
1986.	Koll. vid möte i Linköping	219:21
1987.	Skolbarnen i Värna, gm G. B., Värna, Linköping	10:—
1988.	Värna Mfg	75:—
1990.	Barnsyfören. i Kusmark, gm S. P.	100:—
1991.	Koll. i Kusmark vid H. Wangs besök	25:70
1994.	J. U., Norrfjärden	5:—
1995.	A. H., Bastuträsk	10:—
1996.	Missionsinsaml. i Ästräsk, gm P. P.	12:32
1997.	S. F., Jkpg	10:—
1998.	I. H., Uppsala	6:25
1999.	Kastorps Mfg	50:—
	Kronor	23.449:58

S. M. K s Pensionering.

1878.	Syfören. n:o 2, Sthlm	52:75
	Kronor	52:75

Särskilda ändamål.

1765.	En vän i Västergötland, till de nödl.	20:—
1766.	E. N. o. V. E., Mossby, till Maria Petterssons barnh.	50:—
1767.	D:o till Maria Nylin, att anv. efter gottf.	50:—
1768.	S. A. A., Figeholm, till Maria Pettersson, d:o	25:—
1774.	A. J., Köping, till Kuo Lingens underh.	75:15
1777.	Sättra, Adelsö, till barnh. i Sinan	50:—
1778.	D. P., Tingsryd, till I. Ackzell, att anv. efter gottf.	10:—

1782. M. P., Kumla, till barnh. i Sinan ..... 50:—
1794. "En länk", till julglädje i Sinans barnh. ..... 50:—
1795. E. o. H. E., Lindesberg, till de nödl. ..... 15:—
1800. A. o. A. B., Duvbo, till I. Ackzells verks. i Tali ..... 10:—
1801. Lilltomtavänner, till Maria Petterssons barnh. ..... 5:—
1802. L. J., till G. Carlén att anv. efter gottf. ..... 10:—
1803. Söndagsskolan i Norra Skärstad, för en gosses underh. .. 50:—
1804. Koll. på K.F.U.K., Hbg. till de nödl. 6:15
1805. Lilla Ann-Maria, till Lisa Gustafsson, att anv. efter gottf. i skolarb. ..... 1:—
1806. Några flickor, till d:o 1:60
1811. Daggryningen i Strängnäs, julklapp till Daggryningsflickan Weng Sumei i Pucheng skola ..... 10:—
1813. M. M., Sthlm, till Hugo Linder, att anv. enl. överenskommelse ..... 50:—
1814. E. P., Mjöhult, till de nödl. 15:—
1815. Såld stol från 1700-talet, till Tacksamhet, Barmhärtighet o. Jaspis hos Maria Petterssson, Sinan ..... 150:—
1816. "Som tack till Herren" för Lärare Sies underh. i Puchow ..... 300:—
1828. G. J., Umeå, till Thyra Lindgren, att anv. efter gottf. .. 20:—
1829. J. A. M., till tre evang underh. ..... 300:—
1832. M. B., Hjo, till Estrid Sjöström att anv. efter gottf. 10:—
1833. "En vän" till G. Carlén, för fru Jangs underh. ..... 50:—
1834. V. o. C. E., Kumla, till Maria Petterssons barnh. ..... 50:—
1849. E. H., Sthlm, till de hungr. . 5:—
1850. Några vänner till Maria Nylin, att anv. efter eget gottf. gm L. L., Örebro ..... 60:—
1860. S. T., Nockeby, till bibelkv. underh. i Yungtsi ..... 50:—
1863. Granbergs syfören., till J. Ackzell, att anv. efter gottf. 20:—
1864. Gåva vid jordfästning, till d:o 15:—
1875. H. L., Sthlm, till Maria Petterssons barnh. ..... 500:—
1876. L. M. F:s ins. "Offerdagen", till Kvinno- o. Bibelskolan i Yuncheng ..... 4300:—
1877. "T. T. B. G." till Malte Ringberg, att anv. efter eget gottf. ..... 175:—
1879. Syfören. n:r 1, Sthlm, för bibelkv. i Loyang 70:10
1880. "Mormors minne", till verks. i Yungtsi ..... 25:—
1895. W. B., Uppsala, till Medhjälparefonden ..... 20:—
1896. L. H., Lund, till G. Carlén o. A. Håkansson, att anv. efter gottf. ..... 100:—
1897. L. L., Sävsjö, till Maria Petterssons barnh., gm Kinakretsen ..... 50:—
1898. A. J. L., Jkpg, till Ella Dahle, att anv. efter eget gottf. ..... 10:—
1906. "Mor o. dotter", att fördelas lika mellan ett kinesbarn o. en kinesgumma ..... 10:—
1907. Almby Östra syfören., till de nödl. ..... 100:—
1908. G. L., Hidingebro, till d:o .. 50:—
1909. Anonym givare i Karlskrona, till hjälp åt kinesiska flyktingar gm G. O. ..... 30:—
1910. C. H., till de nödl. gm E. O., Lund ..... 20:—
1911. S. A., Ålem, tackoffer för bönhörelse, nödhjälpsmedel till Arvid Hjärtberg ..... 10:—
1920. Onämnd, till Maria Petterssson att anv. efter gottf. .... 25:—
1935. S. S., till barnh. i Sinan, gm H. I., Älgarås ..... 8:—
1955. V. P., Nkpg, till Elsie Bergquist för de nödl. ..... 25:—
1956. Ynglingafören. Libanon, till evang. underh. ..... 100:—
1957. Kvinnosyfören. i Ljungby, till I. Ackzells barn- o. kvinnoarbete ..... 150:—
1958. E. P., d:o, till d:o ..... 300:—
1959. K. S., Växjö, till verks. i Hoyang ..... 200:—
1960. J. L., till de nödl. ..... 50:—
1981. Ljusglimten, Duvbo, försäljning, till barnh. i Sinan 854:96
1989. Solglimten i Brännfors till Thyra Lindgren för lilla Ingchao Jang ..... 10:—
1992. Söndagstioöringar fr. Ida o. Anna, till I. Ackzell för traktater 10:40
1993. A. D., Kristdala, till d:o att anv. efter gottf. 35:85

Kronor 8,823:21

Allmänna missionsmedel	***23,449:58***
S. M. K:s Pensionering	***52:75***
Särskilda ändamål	***8,823:21***
S:a under nov. mån. 1938 Kr.	***32,325:54***

Med varmt tack till varje givare!

"Jag är Herren, din Gud, — låt din mun vitt upp, så att jag får uppfylla den."

Ps. 81: 11.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen Sinims Land, börjar år 1939 sin 44 årgång.

Även detta nya år vill vår tidning vara ett språkrör både beträffande det direkta missionsarbetet på vårt fält i Kina såväl som för hemarbetet. En stor förmån är det för vår mission att på detta sätt få vittna om "Guds väldiga gärningar".

Vår önskan och vår bön är, att detta budskap finge gå ut till ännu större skaror än nu är fallet. Vad som nu, mitt i nöden, sker i Kina är något som alla missionsintresserade behövde veta för att få nytt mod. Arbete och offer för Kinamissionen är icke bortkastat i denna tid. *Nu* står hjärtedörrarna öppna för evangelium. *Nu* vänder det kinesiska folket i stort sina blickar mot kristendomen för att finna frid i en fridlös värld. Hjälp oss att sprida kännedom härom genom att skaffa prenumeranter på vår tidning.

År efter år komma vi med denna bön; tröttna ej på oss. Tag det som något Gud vill att ni skall utföra, en del av hans verk, som han väntar, att hans egna skola göra. Herrens ärende brådskar. Må vi ej svika i den tjänst som blivit vår. Allt detta arbete är av samma värde, Herren själv helgar det.

Kanske, att det i er närhet går någon som längtar efter att få höra *just* om missionsarbetet i Kina i dag. Tala om vår tidning och vad den har att tala om, och vinn kanske en ny prenumerant.

Vi tacka av varmt hjärta alla våra vänner, som så troget hjälpt oss under år, som gått, med att samla prenumeranter. Gud välsigne er kärleksgärning. Men även i år behöva vi er, ja, ännu mera. På grund av konflikten vid tryckerierna i år bli tryckningskostnaderna högre, men vi vilja icke höja pren.-priset detta nya år. Det blir en förlust för oss, men kunna vi få ett större antal prenumeranter, kan dock denna nedbringas. Varmt tack för att ni vill hjälpa oss häri.

Missionstidningen Sinims Land utkommer även under 1939 med 20 nummer. Prenumerationspriset är: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90. Till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 per år.

Prenumeration kan ske både på postkontoren och på Svenska Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Vid prenumeration på postkontoren måste *hela* namnet: *"Missionstidningen Sinims Land"* angivas. Enligt nuvarande bestämmelse för postbefordringsavgifter blir det emellertid *fördelaktigare för Missionen* om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi äro *mycket tacksamma om så sker.* Tidningen sändes i så fall som utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp. erhålles vart 6:te ex. gratis.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å postkontor, erhålla, om postens kvitton insändas till exp., kr. 2:25 för vart 6:te ex., men få då inga friexemplar.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Bereden — redo. — Från Red. o. Exp. — Brev från Exp. — Från missionärerna. — Insänd litterat. — Redovisning. — Pren.-anmälan.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Stockholm 1938. Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.

N:r 20. ÅRG. 43 25 DEC. 1938 PREN.-PRIS 2: 25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Änglarnes glädje.
Efter en tavla av M. Stüler.

EN STOR GLÄDJE.

Luk. 2: 10, 11.

Julen är en glädjens högtid.

Änglabudskapet till herdarna bådade en stor glädje, och glädjens ton anslogs alltså redan den natt, då Herren Jesus blivit född. Denna ton har sedan alltjämt ljudit i samband med julen. Glädje hör samman med julhögtiden, eller det borde åtminstone vara så. Julen är en glädjens högtid. Är den det även i vår erfarenhet?

Julen är också minnenas högtid och en högtid, då man kanske mera än annars känner saknad. Kanske minnena och saknaden hota att röva bort glädjen och i stället fylla oss med vemod. Vi minnas våra kära, som ej äro ibland oss, och vi sakna dem. Tänk huru roligt det var, då vi fingo vara hos dem eller med dem fingo fira jul! Eller också kanske man minns julhögtider, då man firat jul under lyckligare förhållanden. Tänk om man nu hade det som då! — Och de, som sakna det jordiska goda och måste fira jul under umbäranden, de känna den saknaden alldeles särskilt under julen. De ha kanske med ängslan frågat sig: Blir det jul för oss i år? Blir det någon julglädje för oss? Den frågan har säkert också oroat mången, som ligger sjuk och saknar hälsans dyrbara gåva. Kan då julen för oss alla bli en glädjens högtid? Och huru skall detta i så fall kunna ske?

Texten talar om "en stor glädje, som skall vederfaras allt folket". Julens glädje är stor nog för att räcka till för alla. Det är det underbara med denna glädje, och det ger oss frimodighet att tillönska varandra en fröjdefull jul. Julglädjens orsak är att "en Frälsare blivit född åt eder". Så säga änglarna, och det gäller oss alla. En Frälsare har blivit född åt oss en och var. Därför ha vi alla, om vi mottaga denne Frälsare såsom vår, anledning och orsak nog att fröjdas. Förhållandena omkring oss kunna vara prövande och svåra. Vårt eget hjärta kan oroa oss. Men är Jesus Kristus vår personlige Frälsare, då hava vi orsak att fröjdas över Honom med en outsäglig och härlig glädje. Tro vi på Honom så att vi fröjda oss över Honom? Se 1 Petr. 1: 8.

Glädjen över Frälsaren är outsägligt stor och härlig, ty vårt djupaste behov är att få någon, som kan frälsa oss från vår synd. Äro vi ej frälsta från synderna, kunna vi aldrig få del av den stora förblivande glädjen, men då Jesus Kristus frälsar oss från synden, blir denna glädje vår. Därför var meddelandet om Hans ankomst ett bebådande av glädje. — Vi bruka ju önska varandra: God Jul. God blir högtiden, om ingenting står mellan Gud och oss, om synden, som skiljer oss från Gud, plånas ut. Detta vill Frälsaren, som föddes åt oss, åstadkomma. Blive då julen 1938 för oss alla en i denna mening god, fröjdefull och välsignelserik högtid! "Se, jag bådar eder en stor glädje", så ljuder även till oss budskapet från höjden.

M. L.

Ett vittnesbörd.

"I ären mina vittnen, säger Herren."
Jes. 43: 10.

Herrens nåd och trofasthet har varit outsägligt stor emot S. M. K. under det år som gått. Och det är om *Hans* gärningar som det är stort att få vittna.

I det första numret för i år av denna tidning mötas vi av orden: "Jag har så mycket att tacka för". Och ingen dag har väl gått under år 1938, som vi ej velat säga så, — även om den nöd som övergått Kina, och som våra missionärer därute fått dela, legat tung på våra hjärtan. Men genom att Gud givit dem ett förunderligt stort mod ha de tröstat oss och hjälpt upp vår frimodighet.

Och nu är jag viss om, att kunde vi alla träffas i jul, våra missionärer på fältet och vi härhemma, skulle vi gemensamt inför Gud frambära tacksägelse först och främst.

I Kina ha under skett. Guds ord har blivit predikat och emottaget av stora skaror, som förr kanske aldrig kommit inom hörhåll. Mitt under krig, under hemlöshet, hunger och annan nöd, har den kristna församlingen ökats med ett stort antal. Och i arbetet härhemma, våra vänners uthållighet och kärlek, deras offersinne och förböner, deras villighet att gå med in under lidandet, allt detta är sådant som föder tacksägelse och lovsång.

På ett underbart sätt har Gud försett med medel för Missionen även detta år. Vid en blick tillbaka i vår kassabok komma minnena så levande fram. Det är som om de ropade: Minns du hur det var den eller den gången. Vi sågo ingen möjlig utväg, men Gud hade utvägar. Han hade reda på både behoven och vilka som skulle få den nåden att bliva hans skaffare.

Och vilken glädje vi fått genom alla de kära besöken på vår expedition. Men det är ej bara glädje de tillfört oss, utan de ha varit till stor hjälp på olika sätt. Ni äro Guds budbärare till oss, älskade vänner, bade då Ni komma personligen och genom Edra brev. Vår korrespondens är stor, och den gör att vi få känna en innerlig gemenskap med Er alla, även med dem som vi aldrig möta ansikte mot ansikte. Det går att lära känna varandra ganska väl genom brev, men det är ändå något helt annat att träffas. Och vi, som ha den förmånen att få resa ute i landet, vi förstå mer och mer vilken rikedom detta är. Det är stort att på möten få tala om Guds rikssak, men att få vara i olika hem och med vännerna dela nöd och nåd, det är underbart. All den kärlek, som vi mötas av, är Guds gåva till oss, vi få taga emot den för Hans skull, taga emot den i tacksam ödmjukhet.

Gud har givit oss rik välsignelse detta år. Vi ha fått se huru fler och fler vilja vara med i arbetet även för Kinas frälsning. Det är ett uppvaknande då det gäller missionsuppgiften. Detta uppvaknande har föregåtts av personlig överlåtelse åt Gud.

Och till sist kan allt sammanfattas i: "Att Gud verkar — — — både vilja och gärning, för sitt välbehags skull".

Att få vara med i missionsarbetet är en nåd och en stor glädje. Förtröstan på Gud är det som giver den uppehållande kraften. Och i den mån vi kunna sätta all vår förtröstan till Gud äro vi saliga. Han övergiver aldrig de sina.

Detta är ett litet vittnesbörd om vad Gud gjort för och med oss under 1938.

Lisa Blom.

En GOD JUL, rik på glädje och frid, samt ett GOTT NYTT ÅR, fullt av godhet och nåd, tillönskas alla missionsvänner av

Red. och Exp.

Förlovning.

Förlovning är tillkännagiven mellan missionär *Åke Haglund* och fröken *Frances H. Bartlett*, som utsänts såsom missionär inom Kina Inlandsmissionen. Fröken Bartlett beviljades vid Kommitténs majsammanträde inträde i Svenska Missionen i Kina, och vi uttala nu till henne en varm välkomsthälsning på samma gång som vi tillönska båda de nyförlovade rik välsignelse och lycka.

Meddelanden från fältet.

De senaste underrättelserna från fältet, som kommit oss tillhanda, ha stått att läsa i ett brev från missionär *C. F. Blom*, ur vilket ett utdrag införes i detta nummer av vår tidning. Vi hänvisa därför nu till detta utdrag och vilja blott tillägga en begäran om fortsatt förbön för missionärerna, deras arbete och folket, bland vilket de arbeta. Låtom oss tacka för underbar hjälp hitintills och bedja om nåd, visdom och kraft för kommande dagar.

Utresande missionärer.

Ofta ha våra tankar gått till de våra på fältet, och vi ha önskat att bli i stånd sända dem förstärkning. Huru snart det blir oss möjligt att nå fältet med förstärkning är ännu omöjligt att förutse, men vi kunna nu meddela, att utresa till Shanghai planeras för *missionärsparet Aspberg* och deras barn samt för fröken *Runa Hägg*. De beräkna avresa från Bremen den 24 jan. 1939, och tanken är, att de skola dröja i Shanghai tills det kan anses tillrådligt att de fortsätta till fältet. De äro då så nära vårt arbetsfält att de lättare än här hemma kunna bedöma möjligheterna för inresa och begagna sig av dem, och väntetiden kan utan tvivel bliva väl använd t. ex. genom översättningsarbete.

Må de få vara inneslutna i missionsvännernas förböner med tacksägelse!

Trettondedag jul.

Även år 1939 anordnar v. G. Svenska Missionen i Kina Trettondagen *kl. 11 f. m. missionshögtid i Betesdakyrkan*, Floragatan 8, Stockholm. Doktor *Karl Fries*, missionär *Joh. Aspberg*, som står i begrepp att utresa till Kina, och missionär *August Berg* komma att tala. Sparbössor och andra missionsgåvor för S. M. K. mottagas med tacksamhet. *Missionsvänner hälsas varmt välkomna!*

Bönemötena för S.M.K.

Tisdagsbönemötena för S. M. K. börja v. G. åter i *Betesdakyrkans Kinarum*, Floragatan 8, *tisdagen den 10 jan. kl. 7 e. m.* På *S. M. K:s exp.*, Drottninggatan 55, hållas bönemöten *varje fredag kl. 2 e. m.* fr. o. m. *fredagen den 13. jan. Välkomna!*

Svenska Kvinnors Missionsförenings Årsmöte.

hålles i Uppsala den 7—10 jan. 1939. Program och deltagarekort à 2 kr. eller dagkort à 1 kr. erhållas genom sekreteraren fröken Ingrid Orton, Kungsgatan 28, Uppsala, som även mottager anmälningar till mötet.

Avskedsmöte.

Avskedsmöte för de utresande missionärerna anordnas på K. F. U. M., Birger Jarlsg. 35, Stockholm den 20 jan. Närmare meddelande härom införes i nästkommande nummer av vår tidning.

Julhälsning från Kina.

Missionär C. J. Bergquist har bett oss sända en hjärtlig julhälsning till Missionens vänner med 1 Kor. 15: 58. I denna hälsning vilja säkert alla våra missionärer instämma.

FRÅN MISSIONÄRERNA

"Vår Gud är oss en väldig borg!"

Utdrag ur ett privatbrev från missionär *C. J. Bergquist*, skrivet i Shanhsien den 4 nov.

Varmt tack för innerlig förbön. Den

är inte förgäves! Måtte vännerna hålla ut i förbönen. Herren skall vinna seger även under denna oroliga tid. Och glädjen i Gud kan ingen yttre nöd taga bort från den som tar sin tillflykt till honom.

Ella Dahle och jag ha varit till Pinglu på stormöte. Det var en mycket stor uppmuntran att se männen dominera, vad antalet beträffar. På grund av vad de kristna där genomgått och den närvarande oron med soldatinkvarteringar i hemmen kunde ej alla komma. Men det var ändå fullt hus i det lilla kapellet. Det var för det mesta välmående bönder. Men de egentliga ledarna i församlingen äro sönerna, präktiga män i 25—40 årsåldern. Två av dessa invigdes till diakoner. Det är nu fem kretsar där med var sin ansvarige ledare, som predikar på söndagarna och är annars verksam. Och nya kretsar hålla på att utvecklas. Pei, evangelisten, är vald till äldste. Om presbyteriet kan sammanträda, som vi tänkt i Mienchih den 17—21 denna månad, och bekräfta hans val, skall han invigas vid vårt stormöte i Shanhsien den 24—27 ds.

En levande förnimmelse av Guds närhet hade vi under mötet i Pinglu, men fienden gjorde flera försök att oroa och förstöra Guds verk. Dock, Herren grep in som svar på bön och vann en härlig seger. Offret som upptogs gick till nära dubbelt så mycket som vid stormötet i fjol höst, då det ansågs vara stort och var större än någonsin förut, även om detta inte säger så mycket vad dess aktuella storlek beträffar. Vittnesbördsmötet var en upplevelse. Det varade i tre timmar, och jag tror alla de närvarande troende vittnade om Herrens nåd mot dem. Till och med hon, som fått äldste sonen skjuten och maken nedhuggen och därmed förlorat dem som skulle försörja familjen, prisade Herren för undfången nåd. Det var något av Herrens härlighet, som lyste genom de tårade ögonen. Hon står nu utan försörjare för sig och sina tre minderåriga barn, av vilka den äldsta är en flicka, 16 år, och de andra mycket mindre. De flesta vittnesbörden förtäljde om räddning ur eller undan fiendens händer. Ibland rådde stor munterhet bland åhörarna, ibland greps man till tårar. De unga ledde takten under mötet med uppmuntrande tillrop.

Det gick mycket bra att komma över floden både till och från Pinglu, tack

Foto: M. Lindén.

Interiör av kapellet i Shanhsien. På altaret julens änglabudskap.

vare militärens utomordentliga välvilja. Med de erfarenheter av Herrens nådefulla hjälp i nöden, som församlingen i Pinglu haft, och genom den uppmuntran som den fick under detta stormöte, tror jag de kristna där skola förbli Herren trogna intill döden.

Jag sitter i väntrummet på Shanhsiens järnvägsstation och skriver. Elsie och barnen med barnkvinnan och kökshjälpen sitta ute på perrongen. Vi äro på väg — så långt — till Wenhsiang stormöte. Men tågtrafiken är helt naturligt lite oregelbunden nu, så att vi ha väntat redan i fyra timmar. Som det

tar 15—20 minuter och kostar 20 cent i ricksha hem och lika mycket tillbaka, och tåget kan komma när som helst, — ja, nu kom ett koltåg och vi äntra det. Vi sitter på bagaget uppe på kollasten i en öppen vagn och hoppas, att tåget skall gå, ty kl. är två — kl. 1/2 9 kommo vi hit till stationen — och det blir nog flera längre uppehåll, innan vi hinna Wenhsiang, och dagen har inte många timmar kvar. — Vårt tåg rullar mot väster. Sotet ryker om oss. Vid 7-tiden väntas vi vara framme i Wenhsiang.

Detta är vår andra stormötesresa med hela familjen. Den första gällde utstationen Ts'ai-yuan, dit vi hade c:a 8 km. att vandra från hållplatsen. I Ts'ai-yuan tillbringade vi den hetaste tiden, som i år inföll under augusti månad. Det var därför med stor glädje som vi återsågo de kära kända vännerna. Herren var oss förnimbart nära under stormötet. Åtto kvinnor blevo döpta.

Från Ts'ai-yuan reste jag till Loyang och familjen hem. Erik Malm var ganska svag efter sin svåra sjukdom och måste hålla sig hemma. Familjen hade fått en mycket skön tillflyktsort i ett av Augustanamissionens hus, fritt och vackert som det ligger i östra förstaden. Dit finna medarbetare och andra sig väg lätt.

Den 7/11. Vi ha i dag lyckligt återkommit från ett rikt välsignat stormöte i Wenhsiang. Det var en stor glädjedag för den lilla församlingen i går, söndag, då 18 personer mottogo det heliga dopet och upptogos i församlingen. De trogna och Gud hängivna arbetarna där, herr och fru Li, jublade av glädje och prisade Gud. De äro bönemänniskor båda två. Två avfällingar, som båda genomgått våra skolor i Yuncheng för många år sedan, avlade öppen bekännelse och bad om förbön. Alla, troende och utomstående, som fyllde lokalen och trängdes vid dörrarna, blevo synbarligen djupt gripna, och många böjde sedan knä och bekände synd och ropade till Gud och bådo om förlåtelse.

Den 9/11. Det synes omöjligt att få sitta vid maskinen länge nog för att få brevet färdigt. Medarbetare komma för att rådgöra om arbetet på utstationerna, och här försöka vi lägga in förråd av olika slag för 6—7 månader och ordna för att ta emot ett mindre antal kristna och medarbetare, tillsammans kanske 40—50.

Vi känna oss fullt trygga i Herrens hand.

"Molnet lyfter väl i Herrens tid."

Missionär *Carl Blom* skriver från Yuncheng den 15—17 nov.

Varmt tack för brevet av den 16/9, som kom oss tillhanda den 3/11, dagen innan vi sände vårt senaste brev hem. Vi ha nu väntat på brev hemifrån innan vi sökte sända igen, men ingenting har hörts av nu på nära fjorton dar, så nu är det bäst börja skriva, utan att vänta på något, och sända brevet när det blir tillfälle. Vår tillmötesgående vän vid flyget har ej visat sig, troligen emedan han är för mycket upptagen med sitt arbete. I dag har det varit synnerligen stark verksamhet så att vi undra hur de våra ha det på andra håll.

Vi själva och kamraterna här ha det gott och lida ingen brist. Det är ont om bränsle, så att vi ha ej börjat elda, men mitt på dagen och i solen är det det allra skönaste väder. På nätterna fryser det något. Det är synd om alla som fått hus och bohag förstörda samt sakna varma kläder och täcken.

Vi fingo besök av Selfrid och Hanna Eriksson för elva dagar sedan. De cyklade hit och tillbaka på dagen. En vecka senare var Selfrid ånyo här och hade då med sig fru Ti, Manao, som hämtade en flicka, släkting, från skolan här. De hade det fortfarande gott både i staden och i arbetet på landsbygden. Lisa Gustafsson har 45 flickor, många från staden, varigenom ingång beretts i icke kristna hem. Från Estrid Sjöström och

Dagny Nordgren fingo vi nyligen brev. De voro friska och frimodiga samt saknade ingenting. Från inga andra ha vi hört på sistone och äro nu mera instängda än vi varit sedan i somras. Molnet lyfter väl i Herrens tid.

Det har varit en glädje att få meddelande både från Hungtung och från Kiehsiu nyligen och veta att alla där bevarats under alla farligheter och att arbetet fortgår. På den senare platsen skriver missionär Mellow att de haft *hittills otänkbara* tillfällen till evangeliskt arbete, likasom vi kunna säga om oss här.

Flyktingarna norrifrån ha nu börjat få resetillstånd och fara i större och mindre grupper till sin hemtrakt. Det är en glädje att få sända med dopattest för icke få, så att de kunna tagas emot i församlingsgemenskap var de än komma. Det är nu över fyrtio, som vänta på tillstånd de närmaste dagarne, så att det bör göra en skillnad hos oss här. Ej få från staden flytta också ut, men andra komma från landsbygden, vilka behöva få åtminstone tillfällig bostad här, tills deras bostäder hunnit ordnas. Vi äro forfarande femhundra.

Den 17/11. — I går fingo vi brev från Åke Haglund och Gösta Goës. De voro krya och hade det gott efter omständigheterna. Medarbetarna ha kunnat resa till de närmaste utstationerna, så att de kristna fått någon hjälp och uppmuntran. Från söder om berget äro vi fortfarande utan underrättelser, men frukta att Gerda Carlén och Astrid Håkansson äro mitt i striden igen. Herren förbarme sig över alla som få lida och bevare de våra från allt ont!

Jag skulle önska att ni hade ett sådant väder som vi ha här nu. Termometern går under eller till fryspunkten under natten, men på dagen stiger den till omkring 10 grader varmt i skuggan och just nu, nära kl. 5 e. m., sitter jag ute i solen och skriver detta brev! Det värsta är dammet nu sedan det slutat regna och snön ej börjat falla. Det är så mycket trafik på gatorna, vilka ju ej äro alls belagda utan bara leran, och när några stycken stora lastbilar komma i rad efter varandra står dammet så tjockt som askan när Pompeji och Herculanum begrovos.

I dag ha vi fått hem ett lass spannmål, ungefär en ton, som delas mellan de tre utländska hushållen och ett par kinesiska. Det är nu så kallt att man ej riskerar att få säden fördärvad. Det är ganska fri trafik i staden och den omgivande bygden, så att det är lättare att få förnödenheter. Genom olika manipulationer med sedlar ha dock priserna i allmänhet höjts till två gånger vad de voro för ett år sedan. Vi få hoppas att detta skall gå tillbaka, åtminstone till en del, när allting hunnit stabiliseras, om vi få fred och ro någon gång igen.

Ännu ha vi inga utsikter att få postkontor inrättade i södra delen av provinsen. Det är ju mycket vänligt av dem som tillmötesgå oss med att befordra några brev då och då, men nog skulle det vara roligt att få alla som hittills uteblivit, samt sedan slippa vänta så länge.

Uppmuntrande vittnesbörd.

Det blir mer och mer uppenbart, att nöden och lidandet i Kina blir till välsignelse för många.

"China's Millions", organ för Kina Inlandsmissionen, innehåller i novembernumret flera uppmuntrande vittnesbörd därom, som vi här återgiva. De kunna bliva en hjälp för missionens vänner till uthållighet i arbetet, och de äro ett ojävigt bevis på att Herrens ord aldrig återkommer fåfängt.

En missionär från provinsen Hunan skriver: "Vid ett besök av en kristen officer frågade jag denne, om det gavs möjlighet att börja kristlig verksamhet bland soldaterna. Han lovade att tala med befälhavaren om saken. Följande söndag infann sig generalen tillika med några stabsofficerare vid vårt möte,

Generalen inbjöd mig att samma eftermiddag komma till högkvarteret och hålla ett möte. Med glädje antog jag inbjudningen. Över 40 officerare voro närvarande vid mötet. De lyssnade uppmärksamt, då jag talade. Ämnet var: Vad lär Bibeln? Efter mötet kommo flera fram och frågade: Kan jag få en bibel? Vi sände 50 exemplar till generalen för hans officerare. Även borgmästaren fick ett exemplar. Nu komma de med sina biblar även till aftonmötena. En av officerarna har också alltid sin fru med. Vi äro så tacksamma till Herren för denna öppna dörr bland officerare och manskap.

Den närvarande krisen inverkar förlamande på församlingarnas möjlighet att bära sina ekonomiska bördor. Det mörka moln, som vilar över Kina, har dock sin silverkant. Även när svårigheterna äro stora, är det mycket som uppmuntrar. Vi ha rika tillfällen att verka bland flyktingarna, och många bland dessa äro villiga att lyssna till evangelium. Många komma till våra möten, och vi sprida många biblar. Aldrig förr ha vi sålt så många biblar som nu under kriget. De som sakna medel att köpa, få gratis. Lidandestiden har berett väg för evangelii budskap till mångas hjärtan."

*

Att missionen även har en uppgift att fylla ibland japanerna, därom vittnar följande berättelse från Hunan:

De japanska officerarne hade låtit uppsätta anslag på missionsstationens dörrar, att inga japaner hade tillträde — detta som skyddsåtgärd —. Icke desto mindre hade en japansk soldat infunnit sig till aftongudstjänsten. Efter mötet frågade missionären den kinesiska pastorn, om han borde meddela soldaten, att det var förbjudet att vistas på missionsstationens område. Gör inte det, svarade pastorn. Han kommer ofta in och sitter i vårt gästrum utan att förorsaka oss något omak. Han kan också somliga sångmelodier. Missionären närmade sig nu soldaten och försökte inleda samtal med honom. Men det var ej lätt, ty missionären kunde ej japanesiska och soldaten varken kinesiska eller engelska. Med stapplande tunga fick dock soldaten fram: Vi ha ock Jesus Kristus i Japan, och han skrev sedan ordet: lärjunge, med kinesisk skrift.

*

Att mitt under de stora förluster, som lidits, många bland kineserna gjort så mycket större vinst, därom vittnar ett brev från Hangchow: "I går afton besökte jag ett möte samt några medlemmar av Sidakiai församling i utkanten av Hangchow. Vi hade ett rikt välsignat bönemöte, som lyfte oss upp ända till himmelens port. En sak är viss: Denna hemska omstörtning, som drabbat många av detta folk, har fått vara medel till att införa dem i innerlig personlig gemenskap med levande Gud. De akta förlusten av sina jordiska ägodelar ringa för den stora vinst, de gjort genom att få äga den kostliga pärlan. Jag har träffat många, som i likhet med kvinnan rört vid Jesu klädafåll och fått höra ordet: Var vid gott mod. Din tro har frälst dig. Det råder intet tvivel, att detta skett, ty den frid och glädje, som utstrålar från deras ansiken, utgör ett oemotsägligt vittnesbörd därom.

Bearb. av
Erik Folke.

I prövningens timma.

Då vi tänka på de svåra lidanden, som övergå Kina just nu, frågar man sig ofta: Huru bestå de kristna därute detta svåra prov? — Missionärerna ha i sina brev givit meddelanden, vilka varit uppmuntrande svar på denna fråga, men säkerligen mottaga vi alla med glädje och tacksamhet alla till buds stående underrättelser, som beröra detta ämne. Här följer därför några vittnesbörd härom.

Ungdomen i Kina har ibland berett sina lärare och vänner missräkning. Särskilt var detta fallet åren omkring 1927, då även eleverna i missionsskolor grepos av missriktad nationalistisk iver och uppträdde hotfullt mot sina lärare och välgörare, emedan dessa voro utlänningar. Det berättas t. ex. om en missionär från Canada, att han blev bortdriven genom stenkastning av eleverna i missionsskolan, där han varit lärare, och att han vände åter till hemlandet full av missmod med tanke på resultatet av sitt arbete i Kina. Var det då förgäves, som han arbetat därute? — En hans vän fick höra svaret på denna fråga, och det gavs av tre unga kristna läkare, vilka nu utföra ett välsignelsebringande arbete för att lindra nöden. De berättade, att de varit med om att driva bort missionären men ock att intrycken från honom förvandlat deras liv, i det att dessa intryck väckt längtan efter Krisus och fört fram dem till Honom. Intrycken hade varit ett säde, som nu i bister nödtid bragtes till mognad. Säkerligen har något liknande skett i många andra fall, och det sker alltjämt. Utsäde, som utsåtts under flydda år, bringas nu till mognad, och skörden är rik lön för möda och uppoffring. —

Ibland har väl också missionärerna varit frestade till missmod emedan det varit så svårt att få åhörarna att fatta och förstå vad man velat meddela om de eviga tingen. De som lyssnat till predikan eller annan undervisning ha förefallit att vara så obegåvade och oemottagliga. Huru har det då gått för dessa "obegåvade" i prövningens timma? Resultatet har i många fall väckt förvåning. Även de som man väntat minst utav ha ibland blivit överraskande bevis för att Gud förmår göra något av det som intet är. Det var, så berättas det, en flicka i en missionsskola. Hon var obegåvad. Hon kom från ett fattigt hem. Föräldrarna bekände sig vara kristna, men föreföllo att vara mycket otillfredsställande såsom sådana. Då striderna närmade sig hennes hembygd måste hon fly, och det såg vid ett tillfälle ut som om hon ej hade någon utväg till räddning utan skulle bli tvungen att taga sitt liv för att undslippa det som var värre än döden. Då klädde hon emellertid i stället ut sig, så att hon syntes vara en fattig pojke och fick vara någon sorts uppassare åt en läkare, en kines vars medicinska kunskaper voro ganska obetydliga. Dessa båda utförde ett gott arbete bland sårade soldater, och sedan fick flickan i uppdrag att förestå ett flyktingläger för kvinnor och barn. En missionär, som besökte lägret, var med på en aftonbön, som den obegåvade flickan ledde. Han fick då höra dessa flyktingar bedja för Japans kvinnor och barn, att de skulle bevaras från de lidanden, som de själva fingo utstå, och flickan avslutade med att bedja Gud fylla deras hjärtan med kärlek och befria dem från hat. — Flickan, som ingen vågat hysa förhoppningar om, hade i denna nöd vuxit till en gedigen och inflytelserik ledare.

De som äga förutsättningar och bildning nog att bliva ledare i den kristna församlingen synas också i allmänhet ha bestått provet under hemsökelsen. Om landets främste ledare har det sagts, att han ej kunde härda ut, om han ej använde den första timmen av sitt dagsarbete till stillhet inför Gud. Ledarna i den kristna församlingen, ja, de kristna i allmänhet, känna säkert samma behov. Det har visat sig att de kristna kunna härda ut där icke kristna bli nedbrutna. De kristna äga en kraftkälla, som de andra sakna, och de begagna sig av den. Ordet i Dan. 11: 32: "De av folket, som känna sin Gud, skola stå fasta och hålla ut" går i uppfyllelse. Missionsarbetet har ej varit förgäves och är ej förgäves. Ryttaren på den vita hästen drager även i våra dagar ut såsom segrare och för att segra (Uppb. 6: 2).

M. L.

Kinas Kristliga Studentrörelse under kriget.

(Efter "Chinese Recorder")

Pastor S. Lautenschlager meddelar i oktober 1938:

Den korsfäste Kristus träder de unga till mötes på ett särskilt sätt under de förhållanden som nu råda i Kina. Kanske är det lidandet som envar har att utstå, kanske är det all den orättfärdighet som utövas — nog av, överallt mötes evangelium av en mottaglighet såsom aldrig förr. Inom de ockuperade områdena är det svårare att utföra evangelisationsarbete bland den studerande ungdomen därför att japanerna icke tillåta några kristna undervisningsanstalter, med mindre eleverna betyga sin vördnad för kejsaren av Japan. Även i undervisningen tillåtes icke en neutral ståndpunkt, än mindre, givetvis, en som gör rättvisa åt Kinas historia och intressen.

I följd av dessa förhållanden ha en mängd kristna undervisningsanstalter nedlagts och de studerande ha begivit sig till det inre av landet.

Det är bland dessa tiotusental av flyktande studenter som dörrarna stå vidöppna för evangelium. Det öde, som övergått deras fosterland har tvingat de unga att tänka igenom de problem som sammanhänga icke blott med deras lands framtid, utan med själva livets mening. Många av dem ha förlorat sina föräldrar, eller sina hem, och de flesta äro berövade de inkomstkällor, som förut tillförsäkrat dem deras livsuppehälle. Då är det som Kristi kors får en ny betydelse för dem. Under en tre månaders evangelisationsresa i södra och mellersta Kina har pastor Lautenschlager överallt funnit detta bekräftat. Hundratals studenter ha böjt sig vid Kristi kors och bekänt sig vilja, om de redan voro kristna, bliva bättre kristna (800), om de ännu icke voro kristna, under bön forska i bibeln för att lära känna Kristus och följa honom (700) eller anmäla sig till dopundervisning (300). Med ytterligare 300 fick pastor Lautenschlager ha enskilda samtal i frågor som rörde evangelium. Hos nästan alla fann han stor redobogenhet att bära korset i Kristi efterföljd och i kampen för sanning och rättfärdighet.

K. F.

Evangeliska alliansen.

Inbjudan till *Allmän bönevecka.* (Anordnad av Evangeliska Alliansen sedan år 1846.)

Från söndagen den 1 t. o. m. lördagen den 7 januari 1939.

Till alla dem som av uppriktigt hjärta älska vår Herre Jesus Kristus och söka hans rike.

Vid ingången till det nya året inbjuda vi åter Eder inom alla folkslag, riken och språk att komma tillsammans till bön och tacksägelse. "Låtom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och finna nåd till hjälp i rätt tid."

Att nöden i vår tid är oerhört svår synes uppenbart. Folk reser sig mot folk. Nya hedniska gudar dyrkas i länder, som under århundraden varit till namnet kristna. De mest hänsynslösa och välorganiserade angrepp, som någonsin förekommit, riktas för närvarande mot den kristna tron.

För tidens missförhållanden måste den kristna församlingen taga på sig sin andel av ansvaret.

Om Kristi församling i varje land sökt att mera helt lära känna Kristi sinnelag, om den med odelat hjärta förverkligat hans avsikt att frälsa hela världen, om den frågat mindre efter sina partiintressen och mera efter sin enhet i det väsentliga om den i kärlek och frimodighet vittnat om kristen tro och rättfärdighet, kunna vi då tro, att världen skulle råkat i det fruktansvärda tillstånd, i vilket den nu befinner sig? Därför manas vi att göra bättring och hos Gud söka förlåtelse för våra synder och att genom hans nåd söka förnyelse av livet i våra församlingar, så att de på ett värdigt sätt må kunna föra vår Herre Jesu Kristi evangelium till hela världen. Ty i evangeliet om den frälsande nåden ligger människans enda hopp.

Vi bedja inte endast för oss själva. Vi böra bedja för folken, för dem som lida förföljelse för sin tro, för de folk som sitta i

mörker och för alla dem, som, vilseledda och förlorade, icke veta vart de skola vända sig för att få ledning.

Och tacksägelse bör ej heller fattas i vår bön. Vi skola tacka för Guds oändliga tålamod, för hans välgärningar mot oss såsom enskilda, familjer, kyrkosamfund och folkslag. Låtom oss glädjas över att i många länder skaror vända om till honom, som är världens ljus.

Det är Han som sitter på tronen, som säger: "Se, jag gör allting nytt." Låtom oss med helhjärtat överlåtande åt honom och åt hans frälsningsavsikter med världen bedja, att vi må få nåd att vänta hans återkomst i enlighet med hans löfte och att snart få höra den starka rösten från tronen, som säger: "Se, nu står Guds tabernakel bland människorna."

Söndagen den 1 januari.

Följande texter föreslås för predikningar och föredrag:

"Att de alla må vara ett." Joh. 17: 21.

"Håll fast tillhopa." 1 Kor. 1: 10.

"Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft." Apg. 1: 8.

"Gån ut i hela världen och prediken evangelium." Mark 16: 15.

"Väldet över världen har blivit vår Herres." Uppb. 11: 15.

(Där så befinnes lämpligt torde nyårsdagens möte förläggas till söndagen den 8 januari.)

Måndagen den 2 januari.

Tacksägelse, bekännelse och bön.

Låtom oss tacka Gud

för den frälsande nåden i vår Herre Jesus Kristus;

för Guds uppehållande nåd särskilt i tider av nöd;

för alla tillfällen till kristligt tjänande.

Låtom oss bekänna

att vi allt för ofta hava underlåtit att vittna om Kristus;

att vi försummat att på ett djupare sätt inträngа i Guds ord;

att vi hava varit tröga i bönen.

Låtom oss bedja

att de som åkalla Herrens namn må vända sig bort från orättfärdighet;

att Guds folk må sätta sin förtröstan till honom och bevara sin frimodighet i dessa svåra tider;

att vi må allvarligt kämpa för den tro, som en gång för alla har blivit meddelad åt de heliga.

Bibeltexter: Ps. 96, 121; Dan. 9: 3—10, 20—22; Luk. 1: 68—79.

Tisdagen den 3 januari.

Guds församling i världen.

Låtom oss tacka Gud

för den i hela världen rådande gemenskapen inom Kristi församling;

för de nådemedel, som vi genom församlingen kommit i åtnjutande av;

för att längtan efter enhet bland de kristna över allt vuxit sig starkare.

Låtom oss bekänna

att det inför en värld i förvirring och sönderslitenhet ännu finns alltför få synliga bevis på samarbete och gemenskap mellan de olika kristna samfunden;

att den andliga kraften i församlingen flerstädes icke varit tillräcklig att stävja utbredandet av gudsförnekelse och hedendom;

att Kristi församling dagtingar med världsväsendet.

Låtom oss bedja

att Kristi kärlek må tvinga hans församling att uppsöka och rädda det förlorade;

att de troende må bli dragna närmare varandra i kristlig gemenskap;

att de kristna allestädes må få nåd att övervinna nationella motsättningar och rasfördomar;

för dem som äro förtryckta och förföljda för sina kristna grundsatsers skull.

Bibeltexter: Ps. 133; Efes. 4: 1—13; Uppb. 7: 9—17.

Onsdagen den 4 januari.

Folken och deras härskare.

Låtom oss tacka Gud

för de många i alla länder, som åstunda och arbeta för fred;

för alla makthavande, som äro föredömen i fråga om rättvisa och oförvitlighet;

för allt självutgivande arbete för det allmänna bästa.

Låtom oss bekänna

att vi i ordnandet av våra allmänna angelägenheter äro så föga ledda av Kristi Ande;

att självviskhet, högmod och girighet hava i hög grad påverkat mellanfolkliga förhållanden.

Låtom oss bedja

att folken måtte lära sig att i alla sina mellanhavanden tillämpa kristna grundsatser;

att hat och misstroende bland folken måtte vika för vänskap och förtroende;

att folkens ledare måtte styra med rättfärdighet och sanning;

att folken måtte bliva förskonade från krig.

Bibeltexter: Ps. 2; Jes. 64; Rom. 13.

Torsdagen den 5 januari.

Hemliv och uppfostran.

Låtom oss tacka Gud

för hem och vänskap och för deras goda inflytande på vårt liv;

för all uppfostran som leder till ett gott medborgarskap:

för all verksamhet som söker att föra de unga till Kristus.

Låtom oss bekänna

att husandakt så föga förekommer:

att det i många skolor finns så litet av den sanna religionens ande.

Låtom oss bedja

att föräldrar må tjäna Gud i sanning och föra sina barn till honom;

att den uppväxande generationen må lära sig att Herrens fruktan är vishetens begynnelse;

att de som stå i ansvarsställning för såväl den lägre som den högre undervisningen må göra Kristus till medelpunkten i sin fostraregärning.

Bibeltexter: 5 Mos. 6: 1—13; Mark 10: 13—31; Matt. 18: 1—14.

Fredagen den 6 januari.

Hednamissionen.

Låtom oss tacka Gud

att han har blottat sin arm inför alla hedningars ögon;

att skaror, större än någonsin förut, strömma in i Guds rike:

att trots svårigheter missionsarbetet går framåt i alla länder.

Låtom oss bekänna

att så många kristna ännu icke vaknat upp över sina förpliktelser mot den icke kristna världen;

att splittringen inom församlingen försvagar dess styrka utåt;

att församlingen icke gått in genom de dörrar, som Gud öppnat i många länder.

Låtom oss bedja

att ett ljus från höjden måtte skina över dem som sitta i mörker och dödsskugga;

att dörrar måtte öppnas till de länder som förneka evangelium;

att Guds folk måtte bliva villigt att tjäna och offra för hans rike i denna tid.

Bibeltexter: Ps. 72; Jes. 60: 1—12; Matt. 28: 18—20; 1 Tess. 1.

Lördagen den 7 januari.

Inre missionen och judemission.

Låtom oss tacka Gud

för de kristnas trogna vittnesbörd om Kristi frälsande kraft;

för de många verksamhetsgrenar genom vilka evangelium förkunnas för människorna;

för de judar som i Kristus finna sin Messias.

Låtom oss bekänna

att församlingarna icke hava i tillräcklig grad gått ut för att söka och rädda det förlorade;

att den kristna bekännelsen allt för litet har blivit omsatt i gärning;

att den kristna församlingen icke tillräckligt känner judarnas sorger och förföljelser såsom en börda på sitt hjärta.

Låtom oss bedja

att den kristna församlingen i vårt eget land må mera helt ägna sig åt evangelisationsarbetet bland sina landsmän;

att skarorna i de stora städerna, vilka äro såsom får utan herde, må bliva förda till Kristus;

för judarna i deras stora nöd;

att de kristnas medkänsla för judarna må hos dessa leda till en ny förståelse av evangeliet och till att deras hjärtan öppnas för detsamma.

Bibeltexter: Joel 2: 23—32; Rom. 10: 1—13; 1 Kor. 15: 1—11.

*

Då Evangeliska Alliansens svenska avdelningen åter har glädjen att till alla dem i Sveriges land, som av uppriktigt hjärta älska vår Herre Jesus Kristus, överbringa inbjudan till firande av bönevecka i begynnelsen av det nya året, vilja vi samtidigt sända vår broderliga hälsning. Måtte vi under böneveckans möten och sammankomster få erfara sanningen av Herrens löfte att "var två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem" — mitt ibland oss för att rikligen välsigna.

Enträget mana vi till förbön för judafolket i dess outsägligt svåra nöd, "vår passionstid" såsom en jude nyligen lär ha yttrat. Alldeles särskilt må vi tänka på de judekristna, vilka sakna det stöd, som den judiska kommunen, trots allt, ändå är för dess medlemmar. Alliansens svenska avdelning har beslutat rikta en vädjan till Sveriges kristna att under böneveckan göra en insamling till lindrandet av nöden bland dessa våra lidande bröder. Medlen kunna insändas å Evangeliska Alliansens svenska av-

delnings postgirokonto nummer 14 39 24 under adress: Kyrkoherde P. E. Fröberg, *Drottningholm*.

Med fridshälsning

O. Bernadotte.

Eskil Andræ. *Karl Fries.*

Th. Arvidson. *J. Hurtig.*

Valdus Bengtson. *Jakob Lundahl.*

J. Byström. *K. A. Modén.*

Nils Dahlberg. *J. Nyrén.*

P. E. Fröberg.
Sekr.

När seglen revas.

Av *Carl Holmer.*

Matt och svagt lyste januarisolen in genom de små, tjocka blyinfattade fönsterrutorna till det rum i St. Bonifacius lasarett i den urgamla staden Tunis vid Medelhavet, där "Rangoon-Anders" på en ej alltför mjuk bädd låg och invantade sin sista order — ordern att segla över "dödsfloden".

Det var ett i många avseenden ovanligt liv, rikt på ovanliga händelser och äventyr, som här höll på att avslutas. Tidigt fader- och moderlös, hade Anders, i vad man kallar för barnaåren, varit tvungen att säga farväl till sitt hem i den bohuslänska skärgården för att ensam ute i världen söka slå sig fram det bästa han kunde. Att detta ej gick så bra för honom som för många andra, tillkommer ej mig och dig att döma om. Han, den Allvetande, som inte ser saker och ting på samma sätt som vi människor se dem, kommer en gång att avgöra den saken.

Anders var inte ung längre. Sextio år hade han fyllt, och under fyrtiofem av dessa hade han seglat med alla större nationers fartyg. Ett fritt tygellöst liv hade han levat. Det fanns en tid då han ansågs för den gladaste bland de glada, då hans namn var känt i förening med allt vad upptåg och skämt hette. Ingenting av sin förtjänst sparade han. Penningar, påstod han, var bara en tillfällig "ballast", som det var en plikt för varje ärlig "saltvattensgast" att kasta överbord så fort han kom i land. Och denna princip följde han själv troget.

Men han hade också goda egenskaper. Han var öppenhjärtig och ärlig samt en trofast vän och kamrat, vilket gjorde att han var avhållen av alla han kom i beröring med. Fruktan eller rädsla kände han ej ens till namnet. Han var lika lugn när han rusade in bland en hop bråkmakare och med sina väldiga, fruktade knytnävar befriade någon av sina kamrater, som kommit i gräl, som då han kämpade mot orkaner nere vid Kap Horn eller Goda Hoppsudden.

Nu låg han blek och feberhet i väntan på att företaga resan till en destinationsort, varifrån ingen återvänder. Vid hans sida satt en ung svensk sjöman, som under flera år varit tillsammans med honom ute i Ost Indien och Australien, där de hade många äventyr tillsammans.

En lång stund låg Anders tyst, liksom ville han samla sina tankar. Det tycktes vara något han så gärna ville säga, men hade svårt att finna ordet för.

"Kom närmare huvet på mej, Kalle, så du hör va ja säjer. Det är så svårt att få ljud i mistluren i dag," började han försiktigt.

"All right Anders, här är jag. Vad är det du vill", frågade Kalle, under det han flyttade sig närmare sin vän.

"Jo, först, var har du kryssat sista

---

* Författaren, som är en varm vän till vår mission, har sänt denna artikel till oss, och vi införa den med tacksamhet särskilt med tanke på att sjömännen och sjömansmissionen vid jul äro föremål för mångas kärleksfulla hågkomst.

tiden? Vart är du destinerad? Och hur visste du att jag var här?"

"Många och svåra frågor på en gång, Anders. Jag kom upp till England för ett år sedan från Java. Det dröjde ej länge förrän jag tröttnat på britterna och satte kurs mot Sverige. Efter ett kort besök där for jag till Bristol igen, och fick där hyra på en ångare destinerad till Grekland. Väl framkommen dit blev jag intresserad i fornforskning och gamla ruiner. Först sökte jag tyda inskriften på "runlejonet" här i Pyraeus, som påstås vara inhuggen av nordiska vikingar. När detta ej lyckades, fick jag en brinnande lust efter att se Athén, med sina ruiner och konstverk. Jag fick använda all den svenska jag kunde, samt de vackraste orden i det sköna och lärorika "sjömanslatinet", innan jag kunde förmå kaptenen att giva mig tre dagars permission för att resa dit. Väl ditkommen glömde jag alldeles bort tiden och stannade en vecka i stället för tre dagar, och när jag kom tillbaka var fartyget allaredan gånget och på väg till Alexandria. I går kom jag hit med en italiensk passagerarebåt, just i tid för att se dig föras hit, och nu är jag här."

"Den sjöförklaringen var ej så illa", påstod Anders, under det han försökte småle.

"Vet du Kalle, jag tror jag seglar i dödens farvatten, och jag önskar jag vore säker på min destinationsort. Som du vet, så har jag inte alltid styrt efter kompassen. Många babords och styrbords girningar har jag gjort. Och många, många gånger har jag varit ur kursen och törnat mot blindskären i livet. Det blir svårt att avge sjöförklaring samt visa mitt livs loggbok för den himmelske befälhavaren. Mina föräldrar talade ofta om Jesus samt lärde mig att bedja. Men det är nu så länge sedan jag slutade med detta, att det lönar sig nog inte att försöka igen. Det enda jag kommer ihåg är den lilla barnabönen: 'Gud som haver barnen kär', men inte passar det en sådan gammal skamfilad galeas som mig att bedja den barnabönen."

Med en ängsligt frågande blick såg han på sin vän, liksom väntande på att få ett tillfredsställande svar.

Kalles ögon stodo fulla av tårar. Han kom också ihåg när han kunde bedja. Men hur var det nu? Han kände, att också han var en syndare, vars livslampa när som helst kunde släckas ut av livets och dödens Herre,

"Jo, då Anders. Den bönen passar riktigt bra för sådana haverister som du och jag. Det är sant att det är en barnabön, men Jesus själv säger, att vi måste bliva såsom barn, om vi skola inkomma i himmelen."

"Det där kunde inte prästen ha sagt vackrare. Och jag känner mig så eländigt segelsliten, jag menar så hjälplös som ett barn, så låt oss tillsammans bedja den bönen."

Kalle föll på knä vid bädden, och under det Anders vilade sitt feberheta huvud mot vännens arm började de att bedja: "Gud som haver barnen kär, se till mig som liten är", o. s. v. samt "Fader vår", vilka böner Kalle ännu ej glömt.

Glädjetårar lyste ur ögonen på Anders när han efter bönen sade: "Jag tyckte, att jag hade en så förskräcklig slagsida, men nu känns det som om jag vore på 'rätt köl' igen."

Den feberhete, trötte sjömannen sjönk ihop i bädden. Medvetslös, men med himmelsk frid lägrad över de väderbitna anletsdragen, låg han där, sakta men styrande in i dödens hamn.

En sjuksköterska med ett krusifix i handen kom nu in och frågade, om den döende var katolik och om han ville ha någon präst att hjälpa sig.

"Nej", svarade Kalle, "han är protestant samt genom tron på Jesus redan på väg till himmelen, så jag tror ej han är i behov av någon präst nu."

Med ett föraktfullt leende lämnade hon de båda "otrogna" sjömännen samt lät dem sedan vara i fred.

Efter en stund slog den sjuke åter

upp ögonen. Medvetandet återvände för några minuter.

"Står min sjömanskista kvar i hörnet därborta?" frågade han. Efter ett jakande svar, fortsatte han: "Tag nyckeln ur innanfickan på rocken där och öppna kistan. Där på botten, i ena hörnet, finner du en liten paket, tag hit den, men fort, jag känner dödens storm över mig och jag måste 'reva segel'."

Kalle skyndade sig att fullgöra uppdraget och var snart vid bädden igen.

"I paketen där är min konfirmationsbibel. Kyrkoherden skrev ett tänkespråk på pärmens insida, det skall du läsa för mig."

"Har du någon bibel, Kalle?"

"Nej, jag har förlorat den."

"Då vill jag att du tar min och behåller som ett minne av mig. Men skynda dig nu och läs det där tänkespråket!" Och Kalle läste: "Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv."

"Läs en gång till", bad den sjuke. Och Kalle började igen: "Så älskade Gud" o. s. v. Med stor ansträngning upprepade Anders: "Var och en som tror — evigt liv — icke förgås. Ja, Jesus, jag tror, tag mig som jag är."

Strax efter det de sista orden framviskats, flyttade anden upp till honom, som gav det löfte, den gamla sjömannen i tron dog på.

En lång stund satt Kalle med den döde vännens hand i sin. Vad han tänkte på vet ingen, utom Gud och han själv. Sedan sökte han reda på sköterskan och talade om att hans vän var död och att hon kunde rapportera detsamma.

Dagen därefter nedmyllades Anders stofthydda på en av gravgårdarna i utkanten av Tunis. Ingen minnesvård utvisar var den trofaste vännen och kamraten vilar. Kalle planterade endast ett "skott" av ett lövträd på graven innan han lämnade platsen. Månne det växte upp och står kvar ännu?

Insänd litteratur.

På *Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping,* har också en serie broschyrer utkommit, vilka behandla ämnen i samband med Herrens återkomst. N. H. Søe skriver om "Återkomstens evangelium", K. Jensen om "Bibelns ljus över Jesu återkomst", J. Engel om "Vår syn på livet och Jesu återkomst". E. Sivertsen om "Det personliga troslivet och Jesu återkomst", H. Fuglsang-Damgaard om "Världsituationen och Jesu återkomst" samt Axel Malmström om "Våra missionsuppgifter och Jesu återkomst". I en av dessa broschyrer heter det: Förkunnelsen i allmänhet sträcker sig inte längre än till döden. — — — Men utan tvivel får livet ett långt rikare innehåll, när man ser fram mot det härlighetsrike, som skall komma, och icke stannar med sin blick vid graven." I detta citat kan väl avsikten med denna serie skönjas. Må den då få bidraga till att lyfta vår blick mot Kristi härlighetsrike!

M. L.

LÖFTENAS LAND.

Av *Sigurd Ohlsson.* Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. 126 sidor. Pris häftad kr. 2: 50; klotb. 3: 25.

En intressant och välskriven skildring av en resa i Palestina. Författarens kärlek till och förtrogenhet med de bibliska berättelserna lyser fram i skildringen, men man får också intryck av och påminnelser om nutidsläget där, t. ex. då en 14-årig arabpojke planerar att efter avlagd studentexamen resa till Tyskland för militär utbildning och gång på gång upprepar: "Vi *måste* döda judarna." Boken bjuder på mycket av intresse och rekommenderas.

M. L.

FÖR VARJE DAG 1939.

Betraktelser över Brödraförsamlingens Dagens Lösen. Halls Förlag, Jönköping. Pris 2: — kr.

Den lilla andaktsboken "Dagens Lösen" är känd över hela världen. Den utkommer på 17 olika språk och har en svensk upplaga på inemot 50.000 ex. Väggalmanackan "För Varje Dag", som innehåller korta betraktelser över ett av de två bibelorden i "Dagens Lösen", är ej ännu lika känd, men torde förtjäna att bli det. Betraktelserna äro nya för varje år, och ungefär en tredjedel av dem äro skrivna av svenska författare ,tillhörande olika samfund. Blive dessa betraktelser under kommande år till välsignelse för många och må väggalmanackan få en stor spridning!

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen Sinims Land, börjar år 1939 sin 44 årgång.

Även detta nya år vill vår tidning vara ett språkrör både beträffande det direkta missionsarbetet på vårt fält i Kina såväl som för hemarbetet. En stor förmån är det för vår mission att på detta sätt få vittna om "Guds väldiga gärningar".

Vår önskan och vår bön är, att detta budskap finge gå ut till ännu större skaror än nu är fallet. Vad som nu, mitt i nöden, sker i Kina är något som alla missionsintresserade behövde veta för att få nytt mod. Arbete och offer för Kinamissionen är icke bortkastat i denna tid. *Nu* står hjärtedörrarna öppna för evangelium. *Nu* vänder det kinesiska folket i stort sina blickar mot kristendomen för att finna frid i en fridlös värld. Hjälp oss att sprida kännedom härom genom att skaffa prenumeranter på vår tidning.

År efter år komma vi med denna bön; tröttna ej på oss. Tag det som något Gud vill att ni skall utföra, en del av hans verk, som han väntar, att hans egna skola göra. Herrens ärende brådskar. Må vi ej svika i den tjänst som blivit vår. Allt detta arbete är av samma värde, Herren själv helgar det.

Kanske, att det i er närhet går någon som längtar efter att få höra *just* om missionsarbetet i Kina i dag. Tala om vår tidning och vad den har att tala om, och vinn kanske en ny prenumerant.

Vi tacka av varmt hjärta alla våra vänner, som så troget hjälpt oss under år, som gått, med att samla prenumeranter. Gud välsigne er kärleksgärning. Men även i år behöva vi er, ja, ännu mera. På grund av konflikten vid tryckerierna i år bli tryckningskostnaderna högre, men vi vilja icke höja pren.-priset detta nya år. Det blir en förlust för oss, men kunna vi få ett större antal prenumeranter, kan dock denna nedbringas. Varmt tack för att ni vill hjälpa oss häri.

Missionstidningen Sinims Land utkommer även under 1939 med 20 nummer. Prenumerationspriset är: helt år kr. 2:25, tre kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, ett kvartal kr. 0:90. Till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 per år.

Prenumeration kan ske både på postkontoren och på Svenska Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Vid prenumeration på postkontoren måste *hela* namnet: *"Missionstidningen Sinims Land"* angivas. Enligt nuvarande bestämmelse för postbefordringsavgifter blir det emellertid *fördelaktigare för Missionen* om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi äro *mycket tacksamma om så sker*. Tidningen sändes i så fall som utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp. erhålles vart 6:te ex. gratis.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å postkontor, erhålla, om postens kvitton insändas till exp., kr. 2:25 för vart 6:te ex., men få då inga friexemplar.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

En stor glädje. — Ett vittnesbörd — Från Red. o Exp. — Från missionärerna. — Uppmuntrande vittnesbörd — I prövningens timme. — Kinas Kristl Studentrörelse under kriget. — Evangeliska Alliansen. — När seglen revas. — Insänd litteratur. — Prenumerationsanmälan.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: "Sinim", Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Stockholm 1938. Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr.